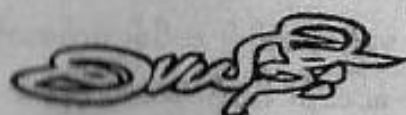

ပယ်ဦးစာတည်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး စီစဉ်သည်

မယ်မြင့်

လက်ရွေးစင်မြန်မာဝတ္ထုတိုများ (၁၂)

လက်ရွေးစင် ပြန်ဟဝတ္ထုတိုများ (၁၂)

မာတိကာ

စာရေးဆရာ	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
ဓမ္မိ	ဓဋ္ဌမြည်တန်းသောနေ့	
	ရွှေရည်ဆမ်းသောနေ့	၁
ကောက်လှိုင်း	သံယောဇဉ်တွေ လည်ကာ ဝိုင်းတော့	၆
မြမြလှိုင်	မေတ္တာစစ်နှင့် သစ္စာအချစ်	၁၆
လင်းယုန်တင့်ဆွေ	မိုက်ခဲသန်းအောင်	၂၃
ကြူကြူသင်း	တို့ကြောင့်	၄၀
သီရိ	အကြင်နာတောင်တန်း	၄၉
မြင့်မောင်မောင်	တိမ်ပလီအိပ်မက်မှ လန့်နိုးခြင်း	၆၀
မှတ်လှမှုန်	ကုမ္ပဏီနှင့် ပန်းနေကြာ	၇၂
ဓမ္မမောင်	အေးသီမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ	၈၂
ကိုကို	မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း	၉၇
နီတာဦး (ဥက္ကာမြေ)	အမေ့ကို သတိရသည်	၁၁၄
မြဝေ	လူဆိုး ကျားဆိုး	၁၂၆
မောင်သီရိဆိုင်	အသံထွက်ကားလေး ရိုက်ရအောင်	၁၄၀
ပုဂံလမ်း (သတ္တုတွင်း)	ဂျပ်မလေး ဂျမ်း လျှောက်ရသည့်လမ်း	၁၅၂
စမ်းစမ်းနဲ့ (သာယာဝတီ)	အူကို ဆွဲလျှင် အသည်းက နာသည်	၁၆၂
တင်သန်းဦး	ဝင့်ကြွေး	၁၆၈

ကြာသပတေးနေ့ဆိုလျှင် အဖေကြီးသည် ကျွန်မတို့အားလုံးကို မုန့်ဖိုး တစ်ပတ်စာ ပေးလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ဆယ့်ခြောက်ကျပ်ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး မောင်နှမ ငါးယောက် ရှိပါသည်။

အဖေကြီးမှာ စာသမား အနုပညာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်၍လား မပြော တတ်ပါ။ ဘယ်သောအခါမှ အားလပ်သည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်မ ပင် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ တစ်ခါမှ အဖေကြီးက “လာကြဟေ့... အဖေနဲ့ သွားလည်ကြမယ်” ဆိုတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးပါ။ အဖေကြီး ထံမှ စကားလုံးစွန်းသာလျှင် ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရပါသည်။

“ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“မင်းတို့ ဘာလို့ချင်လဲ”

သည်စကား နှစ်ခွန်း၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့က မှန်သည်တစ်ဦး ဖြတ်သွားတိုင်း အဖေကြီးက...

“ဟေ့...စားကြမလား”

ဒါပဲ ဖြစ်ပါသည်။

နံနက် ၆-နာရီမထိုးမီ အဖေကြီးထံမှ ဘီဘီစီ ဘီဆိုအေ နိုင်ငံခြား ရေဒီယိုသံများ ထွက်လာတတ်သည်။ ခေတ္တကြာလျှင် ပဲပြတ်ထမင်း ပို့ပေးရ ပါသည်။ တစ်နာရီမန့်ကြာလျှင် ကျွန်မတို့ရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းပြီး သား ဇာမီများထဲက တစ်ယောက် နာမည်ကို ခေါ်ကာ...

“ဟေ့...အဖေ သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားပါတော့သည်။

ဤသို့ပင် နံနက် ၇-နာရီ ထွက်သွားပြီး ညနေ ၇-နာရီထက် စော၍ ပြန်ရောက်ခဲ့ တတ်ပါသည်။

အဖေကြီးရင်ထဲမှာ သူ့အနုပညာနှင့် သူ့စာပေက လွဲ၍ ဘာဆို ဘာမျှ မရှိတော့ဘူးလား။

ကျွန်မတို့မှာ မေမေ ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် အဖေကြီးသည် မေမေကို သတိရဟန် မတူပါ။ မေမေနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်သည်ကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ရဖူးပါ။

သို့ဖြင့် နှစ်တွေ ကြာညောင်းလာသောအခါ ကျွန်မမှာ မေမေအတွက် ပူပန်တာကလေး တစ်ခု ရင်မှာ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အချိန်တန်လျှင် ကျွန်မနှင့်တကွ မောင်လေး ညီမလေးများတို့သည် သူ့လမ်းနှင့် သူ့စခန်းသို့ ထွက်လှမ်းကြမည်မှာ လူတို့၏ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်အခါ မေမေအဖို့ “ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး” ဆိုသော လူကြီးနှင့် ဘယ်သို့ ရှိလေမည်လဲ။

သည်လူကြီး ကျွန်မတို့အဖေကြီးက အိမ်ရောက်ကာမှ သူ့မှာ ပိုပြီး အလုပ်များနေတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သည်၊ စာရေးသည်၊ ရေဒီယို သို့မဟုတ် ကက်ဆက် နားထောင်သည်။ တခြား ဘာကိုမျှ အာရုံရှိပုံ မရ။ မောပန်းတာတွေ ဖျားနာတာတွေလည်း သူ့မှာ မရှိ။

ဤသို့ဖြင့် မေမေမှာ တစ်နေ့တခြား အထီးကျန် ဘဝ၌သာ နေရပါလေ သည်။ ရှေ့ဆက်၍ကား ကျွန်မတို့ မတွေးဝံ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ ကျွန်မသည် မေမေနှင့်အတူ သီလရှင်ဝတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိပါသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့...

ကြာသပတေးနေ့...သည်နေ့ကို ကျွန်မ တစ်သက်မှာ ဘယ်သောအခါမျှ မေ့လျော့မည်မဟုတ်ပါ။

ညနေစောင့်၊ မိုးကလေး ပွဲပွဲ ကျရောက်လျက် ရှိပါသည်။ ဝါဆို ဝါခေါင်ပို့ နေ့တာရှည်ကာ အလင်းရောင်ရှိနေဆဲအချိန် ခုနစ်နာရီခန့် ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး ညနေစာ စားသောက်ပြီးကြသဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ရှိနေကြပါသည်။

မေမေကို အိမ်နီးနားချင်း တစ်ဦးက လာခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားပါသည်။ မီးဖွားပြီးစ မိခင်တစ်ဦးကို ကြည့်ရှု အကြံပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျွန်မတို့မောင်နှမ ငါးယောက်လုံး ရှိနေကြပါသည်။ အငယ်ဆုံး ညီမနှင့် အထွေးဆုံး မောင်လေးက ကျောင်းစာများ ရေးသူရေး၊ ကူးသူကူး၊ ဖတ်သူဖတ်နှင့် စာတစ်ဖက် ကစားတစ်ဖက် အလိုက်သင့် တွဲဖက် ကာ အလုပ်များနေကြသည်။ ကျွန်မအောက် မောင်ကြီးက ကက်ဆက်ကို တိုးတိုးဖွင့်ကာ ခြေနှင့် လက်နှင့် စည်းဝါးလိုက်နေပါသည်။ သူ့အောက် မောင်လေးက ရုပ်ပြတစ်ခု ဖတ်နေပါသည်။ ကျွန်မက စာအုပ်ဗီရိုရှေ့မှာ မီးပူ တိုက်နေပါသည်။

မေမေကတော့ မီးဖွားအိမ်က ပြန်မလာသေးပါ။ ပြန်လာချိန် တန်ပါပြီ။ သို့သော် အိမ်ရှင်တွေ အိမ်နီးနားချင်းတွေနှင့် စကားကောင်းနေပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ တွေးနေစဉ်မှာ အဖေကြီး ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အမေအထား၊ အနည်းငယ် ပြင်လိုက်ကြမိပါသည်။ မေမေ သင်ကြားထားသော ဇာတာဝ စရိုက်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက ရေဆွတ်အဝတ်ကို အသာ ချပြီး အဖေကြီး၊ ထီးနှင့် အိတ်ကို သွားယူမည်ဟု ဟန်ပြင်ရာ အဖေကြီး မျက်မှောင် ကြွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တုံ့ဆိုင်းသွားပါသည်။ အဖေကြီး အလိုမကျ။ ဘာကို ပြင်သွားပါလိမ့်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျွန်မတို့မောင်နှမ ငါးယောက်လုံး စောစောက ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ရှိနေပါသည်။ ကြောင်မလေး မိဖြူသည်လည်း ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ မွေးနေပါသည်။

အဖေကြီးသည် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး နဲ့အောင် မျက်စိဝေကြည့်လိုက်ပြီး နဖူးကြော တွန့်ကာ...

“ဟေ့...အိမ်သားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲကွ”

ဟောတော့...အဖေကြီး ဘာကို မေးတာလဲ။

ကျွန်မတို့အားလုံး ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။

မောင်ကြီးနဲ့ မောင်လေး။ သူတို့အောက် ကိုးတန်းကျောင်းသူ မတုတ်ပါခေါင်းထောင်လာပြီ။ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ကြည့်ကာ နားမလည်နိုင် ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။ အဖေကြီး အသံကြားသဖြင့် မိဖြူ မျက်လုံးပွင့်လာကာ အဖေကြီးကို ကြည့်နေပါသည်။ မိဖြူသည်လည်း အဖေကြီးကို နှုတ်မဆက်ရဲ ဖြစ်နေဟန် တူပါသည်။

အဖေကြီးက တစ်ခါ ဆက်အော်ပြန်ပါသည်။

“ဟဲ့...ငါမေးနေတာ မကြားကြဘူးလား၊ အိမ်သားတွေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဟိဟိ...ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ။

သားသား၊ မီးမီးတို့လည်း သဘောပေါက်သွားကြပါပြီ။ အဖေကြီးမေးတဲ့ “အိမ်သားတွေ” ဆိုတာကို ကျွန်မ သိပါပြီ။

မောင်နှမ ညီအစ်ကိုတွေ အားလုံး အပြုံးကိုယ်စီပွင့်ကာ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်မိကြပါသည်။ မောင်အကြီးက ဆိုလျှင် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။

အပြင်မှာ ငွေမြားတံ မိုးစက် မိုးပေါက်ကလေးများ ဝေ့ဝိုက်ဆော့ကစားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်လှဆဲ နေရောင်ခြည်က ထိုငွေမြားတံကလေးများကို ရွှေခြည် ရွှေနား ကွပ်လျက်ရှိရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ရွှေခြည် ငွေခြည်ဖြာလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်မသည် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်လျက်ပင် ရှိသေးသော အဖေကြီးထံမှ လွယ်အိတ်နှင့်ထီးကို ပြေးယူရင်း အပြင်သို့ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်ပါ၏။

ဝန်းကျင်ကို အလှဆင်လျက်ရှိသော ရွှေရောင် နေရောင်နှင့် ငွေမြားတံကလေးများ ကြားမှာ တွေ့ရသည်ကား ကြည်စင်စင်ပလျက်ရှိသော မေမေ။

မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ ပုပန်စိတ်များမှာ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။

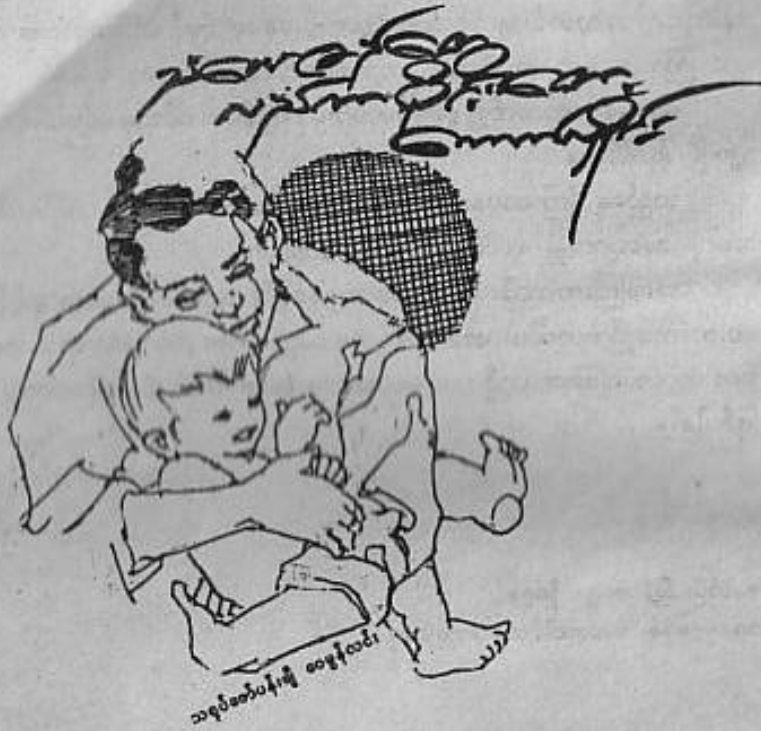
သည်နေ့ ကြာသပတေးနေ့ကို ကျွန်မ တစ်သက်တာ၌ ဘယ်သောအခါမှ မပျောက်၍ ရလိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

အဖေကြီးကလည်း ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ကျွန်မတို့အားလုံး မုန့်ဖိုးပေးတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ အမှန်ကမူ သည်မုန့်ဖိုးထက် အဆ ရာထောင်မက အာဟာရဖြစ်စေသည်ကား စောစောက အဖေကြီး၏ မေးခွန်းသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။

ဗမိုး

ပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂစင်း

၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ဇာအုပ်အမှတ် (၆)

(၁)

မောင်ဖိုးကောက်သည် လွတ်လပ်ခြင်းကို မြတ်နိုးသူဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် လွတ်လပ်ခြင်းကို နှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်မတော်ထဲဝင်ပြီး လွတ်လပ်ရေး ထိန်းသိမ်းမှု တိုက်ပွဲတွေ နှိမ့်ဖူးသည်။

ယခုပင်ကြည့်... ကားမှောက်၍ ကျိုးကုန်သော သူသွားများကိုပင် ပြန်၍ မစိုက်။ ပါးစပ်ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထား၏။ သည်အသက်အရွယ် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်သို့ လွမ်းကာမှ လှဖို့ ပဖို့ မလိုတော့။ လက်ကျန် သွားကလေးတွေနှင့် စားလို့ ဝါးလို့ ရလျှင် တော်ပြီ။

ငယ်စဉ်က မောင်ဖိုးကောက်သည် သူ့မိဘတွေနှင့် နေရတာကို မလွတ်လပ်ဟု ထင်မိသည်။

“ဖိုးကောက်...ညဘက် လျှောက်မလည်နဲ့၊ အိမ် စောစောပြန်ခဲ့”

အမေက မှာသည်။ သူက အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် မယ်ဒလင်တစ်လက်နှင့် ရွှေစပယ်ရုံတို့ ချစ်ရေစင်တို့ တီးမှုတ်သီဆိုပြီး သန်းခေါင်တိုင်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တတ်၍ ဖြစ်၏။

“ဒီကောင် ထမင်းအဆင်သင့် လက်ဆေး စားပြီး ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လည်နေတာပဲ၊ အိမ်အလုပ်ဆိုလို့ ရေတစ်ပုံးဆွဲဖော် မရဘူး၊ ထင်းတစ်ချောင်း၊ ခွံဖော်မရဘူး”

သူ့အမေက ဈာန်တောက် ဈာန်တောက် လုပ်သည်။ အိမ်မှာ အမေအမေတို့နှင့် နေရတာ နားငြီးသည်။ မလွတ်လပ်။ သွားချင်တာ မသွားရ။

“ဟဲ့...ကြက်သားအသည်းအမြစ် ယူမစားနဲ့၊ အသားပဲ စား၊ နင့်အဖေဖို့ ထားလိုက်”

သူ့ထက်အကြီး အစ်မတွေက ထမင်းစားရာမှာလည်း ပါသည်။

“ဒီလိုချည်က ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်၊ ကျောင်းသွားတာ ချည်ပလေကပ်နဲ့ သွားပေါ့၊ ပိုးလုံချည်က ပွဲနေပွဲထိုင် ဝတ်ဖို့ထား”

အမေက ပိုးလုံချည်ကို ယူ၍ သံသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်သည်။ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနှင့် နေရတာ အစားလည်း မလွတ်လပ်၊ အဝတ်လည်း မလွတ်လပ်၊ အသွားလည်း မလွတ်လပ်ပါလား။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေမည်၊ အိမ်မှာ မနေချင်တော့၍ စစ်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ စည်းနှင့် ကမ်းနှင့် နေသား ကျလာ၏။ ကိုယ့်ခုတင်နှင့် ကိုယ့်အိပ်ရာနှင့် ကိုယ့်သေနတ်နှင့် ကိုယ့်ကို ပေးသည့် တာဝန် ကျေပွန်အောင် ထမ်းရွက်။ ကျန်တာဝန်ပြီးချိန်များမှာ မယ်ဒလင်တီးချင်တီး၊ ငယ်တောက်ချင်တောက်၊ ဘောလီဘော ကစားချင်ကစား။ ကြိုက်ရာလုပ်။ အချိန်တန် စားဖို့ မပူရ၊ လစလည်၊ ရသေးသည်။ တာဝန်ကျချိန်မှာလည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးကာ ရဲဘော်အချင်းချင်း၊ ညီရင်းအစ်ကိုလို အသက်ပေးပြီး တွဲကြသည်။

ရဲသော် မောင်ဖိုးကောက် တပ်မတော်ထဲမှာ ကြာကြာမနေလိုက်ရပါ။ ဒဏ်ရာရပြီး၊ ဆေးအဆင့်မြှင့်၍ ထွက်ခဲ့ရသည်။ သည်တော့လည်း အိမ်ပြန်ရောက်ရ၏။

အိမ်ရောက်၍ မိဘရင်ခွင် ပြန်ဝင်ရတော့ သူ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရပြီ။ သူက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နှင့် တပ်မတော် ဆေးပင်စင်စားကလေး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရောက်တော့ အမေနှင့် အဖေက သူ့ကို ကလေးလိုပဲ ထင်ဆဲ။

အလုပ်ကလည်း ဘာမျှ မရှိ။ သို့သော် မပူမပင်ရ။ အဖေလုပ်စာ ထိုင် စားလို့ ရသည်။

သည်တော့ စာတိုပေစ ဂီတ ဘာညာ ဝါသနာကလည်း ပါသမို၊ ကဗျာ ကလေး စ၊ ရေးသည်။ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါလာတော့ တစ်ပြားမှ မရ။ ဒါပေမယ့် ကျေနပ်မဆုံး။ ကိုယ့်စာကို ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် မြင်ရပြီပဲ။

အဖွင့်ကဗျာ ပါလာတော့ ကဗျာစာမူခ တစ်ဆယ် ရသည်။ ထိုငွေ တစ်ဆယ်ကို မသုံးရက် မစားရက်။ စာသမား ကဗျာသမားတွေနှင့် ပေါင်းရ သင်းရ လျှောက်သွားနေရသည်ကို ပျော်ပိုက်သည်။ အဖေထံက ပိုက်ဆံ ကျိတ်တောင်းပြီး သူငယ်ချင်း စာပေသမားများကို လက်ဖက်ရည် တိုက်ရ သည်မှာ အမော။

ကဗျာပြီးတော့ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ ရေးကြည့်သည်။ မဂ္ဂဇင်းက လက်ခံပြီး ထည့်ပေးလေရာ စာမူခက သုံးဆယ် ရသည်။ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ မောင်ဖိုးကောက် စာရေးဆရာပေါက်စ ဖြစ်ပြီပေါ့။

“ဟဲ့...ဖိုးကောက် အိမ်ပေါ်ကို ရေမတက်ဘူး၊ ဘုံဘိုင်မှာ ရေသွားဆွဲဦး၊ နှင့်အဖေ ပြန်လာရင် ချိုးဖို့”

အမေက ခိုင်းတော့လည်း မနေသာ။ ရေသွားဆွဲရသည်။ ဘယ်နှယ် နိုင်ငံသိ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဘုံဘိုင်မှာ ရေဆွဲနေရတာတော့ မကောင်း ဟု ထင်မိ၏။ အရင် တစ်သက်လုံး သည်လို ရေဆွဲလာခဲ့တာ ဘာမှ မဖြစ် ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ တစ်မျိုးပဲ။

ကြာတော့ အိမ်မှာ မနေချင်။ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့်သာ နေရလျှင် အားလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိမည်ဟု ထင်သည်။

ရွယ်တူ သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာတွေကို လေ့လာကြည့် မိ၏။ ဒေါင်းနွယ်ဆွေဆိုလျှင် မိန်းမနှင့်၊ ထီလာဆွေ၊ သူလည်း မိန်းမရပြီ။ နေသွေးနီလည်း ဇနီးမယားနှင့်၊ မောင်နေမျိုးလည်း မနုကြီးနှင့်။ သူတို့အိမ်တွေ လျှောက်ကြည့်တော့ ပျော်စရာ၊ ချစ်သူနှစ်ဦး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြသည်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ လာလျှင် လင်ရော မယားရော စကား

ပြောကြ ရယ်ကြ မောကြ ရှိတာ ချကျွေးလို့ ဘယ်သူကမှ ဆူမည် ပူမည်သူ မရှိ။

သည်တော့ မောင်ဖိုးကောက်လည်း ချစ်သူ လိုချင်လာ၏။ သူ ချစ်သူ နှင့်သာ နေရလျှင် လွတ်လပ်မည်။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးကောက် ချစ်သူရှာတော့မည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ဈေးထဲက အထည်သည် မခင်ရိုးကို သွားတွေ့သည်။ မခင်ရိုးသည် ထိုအချိန်က အလွန်ပင် ကံကောင်းစွာ လက်ကျန်နေချိန် ဖြစ်တန်ရာ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် မောင်ဖိုးကောက်အား ပြန်၍ ကြိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ် ပါသည်။

မခင်ရိုး၏ မိဘတွေက မောင်ဖိုးကောက်နှင့် သဘောမတူ၊ တူစရာ အကြောင်းကလည်း မရှိပါ။ တစ်လမှ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ဖြစ်မည်အောင် ရေးလို့ ဝင်ငွေက စာမူခ သုံးဆယ်ရတဲ့ကောင်ကို တစ်နေ့ တစ်ရာကျော် မြတ်နေသည့် အထည်သည် ကုန်သည်က ဘယ်မူပါမတုန်း။

ဒါပေမယ့် မောင်ဖိုးကောက်နှင့် မခင်ရိုးတို့ ညားဖြစ်အောင် ညားခဲ့ ကြ၏။ မောင်ဖိုးကောက်နှင့် ညားတော့ မူလ မခင်ရိုးက လင်နာမည်တွဲမှည့် သဖြင့် ဒေါ်ကောက်ရိုးဖြစ်လာ၏။

အိမ်ခန်းကလေး ငှားနေပြီး ဒေါ်ကောက်ရိုးက ဈေးထွက်သည်။ မောင်ဖိုး ကောက်က ဝတ္ထုရေးသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ဘဝ၊ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ မနုရ၊ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရ ချစ်တာ မေတ္တာ ပဓာနမို့ ပျော်ရသည်ဖြစ်ခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်း၏ အရသာကို အပြည့်အဝ ရရှိကြပြီ။

သားကလေးတစ်ယောက် ရလာ၏။

မောင်ဖိုးကောက် ကလေးထိန်းရင်း ဝတ္ထုရေး၊ ညနေ မိန်းမ ဈေးက ပြန်လာတော့ ချက်ပြုတ်၊ ကိစ္စမရှိ အလုပ်က လည်ပတ်သည်။

နောက်ထပ် သားတစ်ယောက် ရလာပြီ။

သိပ်မဟုတ်တော့၊ မောင်ဖိုးကောက် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဂျင်ဂျင် လည်ပြီ။ သူ့အခေါ်အမျိုးကြီးကို အိမ်ခေါ်ရတော့သည်။ ကူပါဦး။

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် အခေါ်အမျိုးကြီးနှင့်ဆိုတော့ အိမ်တာဝန်တွေ ပါလာသည်။ မောင်ဖိုးကောက် သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာတွေဆီသို့ပင် သိပ် မရောက်တော့။

သည်လိုနှင့် နောက်ထပ် သမီးနှစ်ယောက် ဆင့်ကာ ရလာပြန်၏။ သားသမီး လေးယောက်နှင့် မောင်မိုးကောက်တို့လင်မယား အဒေါ်အပျိုကြီး လည်း ကြာတော့ ဒဏ်မခံနိုင်၍ လစ်သွားချေပြီ။

အိမ်ဖော် ခေါ်ထားရတော့သည်။ ကလေး လေးကောင် ဒဏ်ကြောင့် အိမ်ဖော်လည်း ကြာကြာမမြဲ၊ ဆွေထဲ မျိုးထဲက ကုမော်လောင်ဖက်တွေလည်း ခဏသာ နေ၍ ပြေးကြကုန်သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် သားသမီးတွေ ကြီးပြင်းလာကြလေသည်။

မောင်မိုးကောက်သည် သူငယ်စဉ်က မိဘနှင့် နေရတာ မလွတ်လပ်ဟု ထင်ခဲ့သည့်အလျောက်၊ ယခု သူ့သားသမီးတွေ ကြီးပြင်းလာတော့ မချုပ်ချယ်၊ လွတ်လပ်စွာ အပြည့်အဝ ပေးထား၏။

သားအကြီးဆုံးက ကျောင်းဆရာ၊ အလတ်က ရှေ့နေ၊ သမီးနံပါတ် သုံးက ရုံးဝန်ထမ်း၊ အငယ်ဆုံးသမီးက ဘွဲ့ယူမည့် နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်ပြီ။

သည်တော့မှ မောင်မိုးကောက်သည် လွတ်လပ်ခြင်း ဆုံးရှုံးသွားတော့၏။ သားပျို သမီးပျို ကိုယ်ရင့်နတူတွေနှင့် နေရတော့ အရာရာ ဆင်ခြင်လာရ သည်။

ကလေးတွေ ငယ်စဉ်တုန်းကလို လင်မယား အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ခူးတင် ပေါင်တင် အိပ်လို့ မလျော်တော့။ အိပ်ခန်းတံခါးပိတ် အိပ်ရပြီ။ လင်မယားနှစ်ယောက် ယှဉ်ထိုင်ပြီး ပခုံးပေါ် လက်တင်လျှင်လည်း သမီး သည်က နှုတ်တော်စု၏။

“အဖေကြီးနဲ့ အမေကြီးနော်...အိမ်ရှေ့အိမ်က ကြည့်နေတယ်၊ ရိုးရိုး နေကြ”

သည်တော့လည်း ခုံပြောင်းထိုင်ရ၏။

“အဖေကြီး အိမ်မှာ အရက်မသောက်ပါနဲ့၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေ စာ လာကျက်တော့ မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

သည်တော့ မောင်မိုးကောက် မြေနီကုန်းက တကောင်ဘွား ဆိုင်သို့ လစ်ရတော့၏။

“အဖေ အိမ်မှာ နေရင်လဲ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်နေပါ အဖေရယ်၊ အမှုသည်တွေ လာတော့ အဖေက စွပ်ကျယ်စုတ်နဲ့ လုံချည်ပြီနဲ့၊ ကြည့်မကောင်းပါဘူး”

အလယ်ကောင် ရှေ့နေက ဆိုပြန်၏။ သည်တော့လည်း ရှိတာလေး ထုတ်ဝတ်ထားရသည်။ စာပေဟောပြောပွဲများမှ လုံချည်လက်ဆောင်ရလာပြန် လျှင်လည်း...

“အစ်ကိုအငယ်နဲ့ လိုက်တယ်၊ ပေးလိုက်ပါ အဖေကြီးရဲ့၊ လုံချည်က ကွက်နုကလေးတွေ လူငယ်ဆင်ပဲ”

သမီးအလတ်က ဝင်ပြောပြန်တော့ ပေးလိုက်ရ၏။ စစ်မှုထမ်းဟောင်း အဖွဲ့မှ ဦးယားစီးကရက် ရလာပြန်တော့ ရောင်းစားရင် ဆယ့်ငါးကျပ်လောက် ပြတ်မည်။

“သားနှစ်ယောက်က စီးကရက် ကြိုက်တယ်၊ သူတို့ပဲ ပေးလိုက်ပါ တော်”

ဒေါ်ကောက်ရိုးက ဝင် ခွဲတမ်းချပြန်သည်။ ပေးလိုက်ရပြန်၏။ ဘာမှ ကိုယ့်အတွက် လွတ်လပ်မှုမရှိတော့။ ကိုယ့်အိမ်မှာ တယ်လီဗီးရှင်း မရှိတော့ မုဒ္ဒကယာ ကြည့်ချင်၍ လမ်းထိပ်က အိမ်မှာ သွားကြည့်ရ၏။ ပြန်လာတော့ သမီးအလတ်က ဆူသည်။

“အဖေကြီးနယ်...အောက်ကျ နောက်ကျ နိုင်လိုက်တာ”

“ဟဲ့...ကြည့်ချင်တာကိုး သမီးရဲ့”

“ဟိုအိမ်က ကြိုက်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်းမသိ၊ နောက်ကို သွားမကြည့် ပါနဲ့၊ သိက္ခာကျပါတယ်”

သည်တော့လည်း ဘောလုံးပွဲ ကြည့်ချင်တာတောင် မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။ ပါနယ်နော် မလွတ်လပ်လိုက်တာဟု မောင်မိုးကောက် ညည်းမိ၏။

X X X

(၂)

သားအကြီးဆုံး၊ အိမ်ထောင်ကျသွား၏။

အိမ်ရှေ့ထုကလေးတော့ တစ်ယောက်ဝန် ပေါ့သွားသည်။ မကြာမီပင် အလတ်ကောင်က နယ်ပြောင်းသွားပြီး နယ်မှာ မိန်းမ ရ၏။ ဟိုမှာပဲ မြီနေ သည်။

ဟုတ်လိုက်လေ၊ သားနှစ်ယောက် လျော့သွားသဖြင့် လွတ်လပ်ခြင်းကို တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးလေးချောင်းအနက်မှ နှစ်ချောင်းကွတ်သွားပြီ။ နောက် တစ်နှစ်ကြာတော့ သမီးလတ်လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကင်း ပြောင်းသွား၏။ ကြိုးသုံးချောင်း ပြေသွား၏။ တစ်ချောင်းသာ ကျန်တော့သည်။ အိမ်စရိတ်လည်း အပုံကြီးပင် လျော့သွားသည်။ ဟိုသားက ဆုလိုက်၊ သည်သားက မဲလိုက်၊ သမီးလတ်က စည်းကမ်းကိုင်လိုက်နှင့် မလွတ်လပ်သော ဘဝ နည်းနည်းတော့ ချောင်သလို ဖြစ်လာ၏။

“အမေကြီးရဲ့ ဒီအငယ်ဆုံး ကောင်မတစ်ကောင် ကျန်တာ ဒီနှစ် ဘွဲ့ယူ ပျားပဲ၊ အဲဒါလဲ သင့်တဲ့လူနဲ့ တွေ့ရင် နေရာချပေးရအောင်ကွာ”

မောင်ဖိုးကောက် တိုင်ပင်ကြည့်၏။

“အို... တော့သမီးက အပျိုကြီးလုပ်မယ်တဲ့၊ တစ်သက်လုံး မိဘနဲ့ မခွဲဘူးတဲ့ တော်ရေ။”

ဒေါ်ကောက်ရိုးက သည်လိုဆိုတော့ မောင်ဖိုးကောက် မျက်စိတွေ ပြာ သွား၏။ ရင်တွေ ကျပ်လာသည်။

ဘုရား...ဘုရား...တစ်သက်လုံး မလွတ်လပ်တော့ပါလား။

သို့သော် ဒေါ်ကောက်ရိုး စကား မမှန်ကန်ပါ။

ဘွဲ့ရပြီးသည့်နှစ်မှာပင် သမီးအငယ်ဆုံးလည်း အိမ်ထောင်ကျ၍ စက်ရုံ ဝန်ထမ်းလိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေသည်။

လွတ်လပ်ပြီ... လွတ်လပ်ပြီ... တို့ပြည် လွတ်လပ်ပြီ... ဟု ထ၊က ရတော့မလောက် မောင်ဖိုးကောက် ပျော်ပါသည်။

အိမ်မှာ အခုမှ သူနှင့် ဒေါ်ကောက်ရိုး နှစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ် ဇာတ်ခင်းရပြီ။

အခန်းတံခါး ဖွင့်အိပ်လိုလည်း ပြောမည့် ဆုမည့်သူ မရှိ၊ သူများအိမ် တယ်လီဗီးရှင်း သွားကြည့်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။

အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ လာလို့ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ကြမလား ရသည်။ ဒေါ်ကောက်ရိုးက အပေါင်းအသင်းတွေအတွက် အမြည်း ကြော်လှော်ပေးသည်။ အိမ်နေရင်း အစုတ်အပြုံ ဝတ်ထားလို့လည်း ဘယ်သူမှ မဆူ။

တနင်္ဂနွေနေ့ကျလျှင် သားတွေ သမီးတွေ ချွေးမတွေ သမက်တွေ အိမ်မှာ လာစုကြသည်။ ချက်ကြ ပြုတ်ကြ စားကြ သောက်ကြ၊ ညနေစောင်းတော့ သူတို့အိမ် သူတို့ ပြန်သွားကြသည်။ သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်း။

တာတာဝန်မှ မရှိ၊ မောင်ဖိုးကောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စာရေးနိုင် သည်။ ဒေါ်ကောက်ရိုးကို ငယ်ငယ်ကလို ပါးကလေးကိုင်လိုက် တင်ပါးလေး ခေါ်ဆိုလိုက် လုပ်နိုင်သည်။ သို့သော်...

မောင်ဖိုးကောက်၏ လွတ်လပ်ခြင်းကား တာရှည်မခံပါ။ သူ့သား အကြီးနှင့် ချွေးမတို့ နယ်သို့ အလုပ်နှင့် ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်။ ကလေးက နှစ်ယောက်ဆိုတော့ မနိုင်မနပ်။ အိမ်ပေါက်လည်း နယ်သို့ လိုက်မသွားနိုင်၍ ထွက်သွားပြီ။

“သားအကြီးကောင်ကို အဖေတို့နဲ့ ထားခဲ့ပါရစေ၊ နောက်မှ ဒေါ်မယ်၊ မိမိမဟုတ်လဲ အဖေတို့ပဲ ကျောင်းထားပြီး မွေးပါ”

သူတို့မှာလည်း လက်ရှိ ကလေးနှစ်ယောက်အပြင် နောက်ထပ် ထုတ် လုပ်မှုက တစ်ပိုင်းတန်းလန်း။ မြေး အကြီးကောင်က ကျောင်းမနေရသေး။ ဗုဒ္ဓ နှစ်ခါလည်း ဆော့လိုက်တာကလည်း တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက မျောက်ကပင် အဖေ ဒေါ်လောက်မည်။

“မထားခဲ့နဲ့ကွာ၊ မမွေးနိုင်ဘူး” ဟု မပြောရက်၊ ကိုယ့်မြေးဆိုတော့ ကိုယ် မွေးရမည်။ သားအချစ် မြေးအနှစ် မဟုတ်လား။

“အေးကွာ...အဖေတို့ပဲ မွေးပါ့မယ်၊ မင်းတို့လဲ မနိုင်မနပ်နဲ့ဟာ၊ ငါ့ မြေးအတွက် စိတ်ချသွားကြ”

မြေးကလေး အိမ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ပထမဦးစွာ လုပ်ရသည့်အလုပ်က အိမ်ရှေ့ဝရန်တာကို သံဆန်ကာ တပ်ရ၏။ နို့မဟုတ် သည်မျောက်ကလေး ဝရန်တာပေါ် တက်ပြီး အောက် လိမ့်ကျရင် မသက်သာ။

စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုး၊ ဧည့်ခန်း စားပွဲတင်နာရီ၊ ဆေးလိပ်ပြာခွက်၊ စိမ့်မိတ် ဟိုဟိုပါက်ကဲ့စရာ အိမ်သုံးပစ္စည်းမှန်သမျှ မြေးကလေး လက်မမီနိုင်သည့် နေရာမှာ ရွှေထားရတော့သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကောင်လေး၊ အမေကြီးရယ်...လုပ်ပါဦး၊ ငါ့မျက်မှန် စားပွဲပေါ်က ဆွဲသွားပြီ”

မောင်ဖိုးကောက် အော်သံမဆုံးမိပင် မျက်မှန်ကို မျောက်ကလေးက လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ မှန်တစ်ဖက် ကျွတ်ကွဲထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ် မျက်မှန် လည်း မဝယ်နိုင်၍ မောင်ဖိုးကောက် မျက်မှန် မှန်တစ်ဖက်တည်းနှင့် စာ ဖတ်ရ ရေးရလေသည်။

“အဖေကြီးငရ...လာဦး၊ တော့်မြေ အိမ်အိမ်ယိုနေတယ်၊ ကျုပ် ဆီအိုး တန်းလန်းနဲ့ဖို့...”

ရေးလက်စ မောင်တိန်ချထားပြီး ကလေး ချေးတည်ရ၏။ ပြီးတော့ ငရဆေးပေး၊ ကြမ်းပေါ်က ချေးတွေ ကျုံးပစ်။

တစ်နေ့လုံး စာရေးရ၍ ပင်ပန်းသဖြင့် ညဘက်မှာ ယမကာကလေး ယစ်ပြီး အိပ်ကောင်းတုန်း ကလေးက ထ၊နိုးသည်။

သူ့အဖေ အမေကို လွမ်းတာလား၊ ခိုက်နာလိုလား၊ ဆာလိုလား၊ ဘာ လုပ်ရမှန်း မသိ၊ ထပြီး ငွေ့ရ ချောရ သိပ်ရ၊ စကားလည်း ပြောတတ်သည့် အရွယ် မဟုတ်သေး၊ သည်တော့ ညညမှာ ကလေး သူတေသနလုပ်ရသည်က မသက်သာ၊ ကိုယ့်သားသမီးတွေ သည်အရွယ် ထိန်းခဲ့တုန်းက ကလေး၏ လက္ခဏာတွေလည်း မေ့ကုန်ပြီ၊ အိမ်ထောင်သက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပင် ရှိတော့ မည်ဆိုတော့ ကလေးငယ် မရှိတာက ကြာခဲ့ပြီကိုး...။

မောင်ဖိုးကောက် တွေးသည်။

သူ့မိဘနှင့် နေစဉ်က မလွတ်လပ်ဟု ထင်၍ မိဘရင်ခွင်မှ ထွက်ပြီး ချစ်သူရင်ခွင် ရောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ခဏတာမျှသာ လွတ်လပ်ရ၏။ သား သမီးတွေ ကြီးလာတော့ မလွတ်လပ်တော့။

သားသမီးတွေ အိမ်ခွဲသွားလျှင်တော့ လွတ်လပ်မည် ထင်ပြန်၏။ အိမ် ခွဲသွားကြတော့ လွတ်လပ်သွားပြန်၏။

ဟော...အခု လွတ်လပ်မည် ကြံကာ ရှိသေး၊ ခြေ ရောက်လာပြီ။ မလွတ်လပ်တော့ပါ။

“ဃရာဝါသ သမ္ပန္တဟု ကိစ္စမြားမြောင် လူတို့ဘောင်ဝယ် အိမ်ထောင် သားမွေး ခြနယ် မြေးသား” ဆိုသည့် စာပိုဒ်ကို မောင်ဖိုးကောက် နေ့စဉ် ဖတ်ရမိပါ၏။

“သံယောဇဉ်တွေ လည်ကာ ဝိုင်းတော့ ကာမဂုဏ်တိုင်းကို အစဉ်ခွာမယ်၊ မြင်တာတွေရယ်၊ ကြားတာတွေရယ်၊ မွေးတာတွေရယ် အရသာတွေရယ် အတွေ့ဟူသမျှ ရှောင်ကာ ရှားမယ် တစ်ကိုယ်တည်းပင် တောထွက်သွားမယ်”

ဟူသည့် မင်မောင်ရင် သီချင်းထဲကလိုလည်း တော မထွက်ချင်သေး။

X X X

(၃)

မောင်ဖိုးကောက်သည် ပြန်သွား၍ မရနိုင်တော့ပြီဖြစ်သော သူ လျှောက် လာခဲ့သည့် လမ်းကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရင်း သံဝေဂနှင့် စစ်မှန်သော တရားကို ရလိုက်ပါ၏။ ဩော်...လွတ်လပ်ခြင်းကား လူပျိုဘဝပါတကား။

ကောက်လှိုင်း

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂစင်း
၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဇေလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၉)

ဘုရားအနေကဇာတင်လည်း ဖြစ်၊ လူလည်း သိပ်မများ၍သာ လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်တော့ ငြီးစိစိ ဖြစ်မိသည်။ အလှူရှင် ကိုတင့်ဝေတို့ မိသားစုမှာ သိမ့်နှင့် တစ်ဌာနတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် မောင်နှမအရင်းပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးလွန်း၍ လာခဲ့ခြင်းပင်။ အနေအေးသူ သိမ့်တစ်ယောက် လူများများ တွေ့ရမည့် ပွဲမျိုးကို ရှောင်တတ်သည်။ သိမ့်ဘဝတွင် အားလပ်ချိန်အတွက် အချိန်ဖြုန်းစရာမှာ စာပေသာလျှင် အဖော်ဖြစ်သည်။ ဇွန်းသံပန်းကန်သံ ကြားတွင် သိမ့်တစ်ယောက် ခေါင်းငုံ့ကာ မုန့်ဟင်းခါးကို စားနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြုမိ။

"သိမ့်..."

"ဪ...အစ်ကိုတင့်ဝေ"

လူစိမ်းတစ်ဦးနှင့်အတူ အနားရောက်လာမှပင် သိမ့် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းက ပေါင်းစပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

"သိမ့်ကို မြင်ဖူးတယ်ဆိုလို့ အစ်ကို ခေါ်လာတာ"

"သိမ့် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်"

သူ့စကားသည် သိမ့်၏ ရင်ကို ပိုမောစေသည်။ ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ကိုတင့်ဝေကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ အလိုက်သိတတ်သော ကိုတင့်ဝေက သူတို့အနားတွင် မရှိတော့။

"မညာတမ်း၊ ပြောရရင် သိမ့် ဆရာကို မှတ်မိပါတယ်"

"ကျွန်တော်ကတော့ ပျောက်ဆုံးနေပြီလို့ ထင်တဲ့ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ပြန်တွေ့ရသလို ဝမ်းသာကြည်နူးမိတယ်လေ"

"သိမ့် ဆရာကို 'နွေပန်းချီ'မဂ္ဂဇင်းကမှန်း သိပါတယ်၊ သိမ့်လဲ စာပေဝါသနာရှင်တစ်ဦးပါ၊ ဆရာတို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို အလာမှာ လမ်းမှာ ဆရာနဲ့ ဝတ်တိုက်ပြီး ချော်လဲ ကျခဲ့တာကို သိမ့် အမှတ်ရပါတယ်"

သိမ့် စကားဆုံးသည်နှင့် ဆရာ ပြုံးလိုက်သည်။ သည်အပြုံး၏ နောက်ကျယ်တွင် သံယောဇဉ်ကြိုး ထုံးလာမည်ကို မရိပ်မိကြပေ။ နှစ်ဦးသား၏ မျက်ဝန်းညိုတွင် ကြင်နာမှုရိပ်လေးများ တိတ်တခိုး ပြေးလွှားသွားသည်။ ဆရာစာပေကို သိမ့် လေးစားမြတ်နိုးခဲ့သူပင်။ အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့တွင် ရှုမကိပ္ပယ် ကောင်းလောက်အောင် ဆရာ ရေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့် ဆရာကို သိမ့် ကြည်ညိုခဲ့သည်။ ကိုတင့်ဝေ၏ ကောင်းမှုကြောင့်ပင် သိမ့် နေထိုင်ရာ အမျိုးသမီး ပြင်ပဘော်ဒါဆောင်သို့ ဆရာ မကြာခဏ အလည်ရောက်လာတော့သည်။

"သိမ့် ပေပေနဲ့ မေမေရယ်၊ ညီမလေး နှစ်ယောက်ရယ်က လွန်ခဲ့တဲ့ နယ်နှစ်က တိုးအေးသဘော နှစ်တဲ့ထဲမှာ ပါသွားကြပြီ၊ အဲဒီတုန်းက သိမ့်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရောက်စေပေါ့၊ နောက်တော့ အလုပ်ကို မရ အောင် ရှာပြီး ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လမ်းစရီးကို တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာနဲ့ ဆက်လျှောက်ရတာပဲ"

သိမ့်ကလဲ လမ်းစရီးမှာ မပြောင့်ဖြူးလှ၊ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ မိမိကိုယ်ကို မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည်။ ဆရာသည် သိမ့်ကို

စိတ်ဓာတ်အင်အား ပြည့်ပေးသည်။ အားပေးသည်။ ဆရာအကြင်မှာ အယုအယ များသည် သိမ်ဘဝတွင် အားဆေးဖြစ်လာသည်။ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သံယောဇဉ်ကြီးသည် ဆရာနှင့် သိမ်ကို ချည်နှောင်လာသည်။ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဘဝတွင် ဆရာသည် သိမ်အတွက် အဖော်ဖြစ်လာသည်။

ဆရာကို သိမ်ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပြီး ချစ်ခဲ့မိသည်။ ဆရာသာလျှင် သိမ် ဘဝ၊ ဆရာသာလျှင် သိမ်ကမ္ဘာပင်။

“ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်သလား သိမ်လေးရယ်”

“အချစ်ဆိုတာကို တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးခဲ့လို့ ရူးလောက်အောင် ချစ်မိ ပါတယ် ဆရာရယ်”

အမှန်တကယ်ပင် သိမ် ဆရာကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မိသည်။ ဖြန့်ကြက်မီးလာသော ဆရာမေတ္တာရိပ်ဝယ် သိမ် ခေါင်းလေးလျှိုကာ ဝင်နိမိ လာသည်။

“ညက ကိုသန်းလွင်ရဲ့ လှယမင်းနဲ့ တွေ့ဆုံချင်း သိချင်းသံကြား တော့ သိမ်ကို သတိရလိုက်တာ၊ သိမ်ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး”

ပြုံးလိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်ပြီး မေးအလယ်တည့်တည့်တွင် ချိုင့်လေးဖြစ်နေသော သိမ်မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ဆရာရင်တွင် စမ်းနှယ် အသွင် ကြည်လင်အေးမြလှသည်။

“ဆရာကို သိမ်အချစ်ဦးမို့ သူ မတူအောင် ချစ်မိပါတယ် ဆရာရယ်၊ သိမ်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့နော်၊ ဆရာရင်ခွင်မှာ သိမ် တစ်သက်လုံး နိုင်နားပါ ရစေ”

ပရိယာယ် တန်ဆာ မကြွယ်၊ စကားအရာ မလည်သူတစ်ယောက်၊ ရင်တွင်း ရှိသမျှကို ဖွင့်ဟ ဆိုမိတော့သည်။ ဆရာနှင့်သာ သွားရမည်ဆိုလျှင် လမ်းလျှောက်ရင်း ခြေတိုပါစေ မမောတမ်း၊ မညည်းတမ်း လျှောက်လှမ်းနိုင် ပါသည်။ အနုပညာသမား ဆရာဘဝကို သိမ် မစပ်စုခဲ့။ သိမ် ချစ်သည်မှာ ဆရာကိုသာ ဖြစ်သည်။ ဆရာပတ်ဝန်းကျင်သည် သိမ်နှင့် မဆိုင်ဟု ထင်မိ သည်။ သိမ်အပါးတွင် ဆရာရှိနေလျှင် ပြည့်စုံပြီ။

အချစ်ကို မကြုံဖူးသူ သိမ်တစ်ယောက် ဆင်ကန်းတောတိုင်း အချစ်မှောင် ထဲသို့ ဘဝလုံး ပုံကာ ဝင်တိုးမိတော့သည်။ အယုံကြီးယုံ အပုံကြီး ပုံခဲ့သဖြင့် နှလုံးသား ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို နာကျင်စွာ ခံစားရမည်ကို ဟို...ယခင်က သိမ် မစဉ်းစားခဲ့ပေ။

X X X

“ကိုယ့်အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ ဖြူရယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ် ဒီရန်ကုန်ရောက်မှ တစ်ဌာနတည်း၊ အတူတူလုပ်ရင်၊ သိမ်ပေမယ့် ညီအစ်မရင်းလို ခင်လို့ရယ်၊ မင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်လာလို့ရယ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို ဖွင့်ပြောရတာပါ”

သိမ်သည် စီးကျလာသော မျက်ရည်စက်များကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ် လိုက်သည်။ မိဖြူ၏ လက်မောင်းအိုးလေးကို ဖျစ်ညှစ်ကိုင်ကာ သက်ပြင်း တစ်မျက် ရှိုက်ပြီး မချိုမြွှေးလေး ပြုံးပြမိသည်။

“နောက်တော့ သိမ်တို့ ဘယ်လို လွဲခဲ့ကြလဲ ဟင်...”

သိမ်ရင်တွင် နာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ကျိတ်ကာ ခံစားရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟင်း...ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရင် အသစ်ဖြစ်လွန်းလို့ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ပြန်မပြောတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ သိမ်ရဲ့ဘဝကို ဆရာ ညာယု လွှာ၊ပြုံး၊တုနောက်မှ သိမ်ဘဝ ပျက်ရတော့တယ်ဆိုတာ သိရတာပဲ၊ သိမ်နေတဲ့ အဆောင်ကို ဆရာဇနီးဆိုသူနဲ့ ဆရာအမေတို့ လာကြပြီး ဇာတ်စုံ လာခင်းပြ ခဲ့တယ်၊ သိမ်ကို နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ပေါ့၊ ဆရာဟာ ဘွဲ့ရ စာရေးဆရာ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးကောင်းသူ ဖြစ်လို့ သိမ်က အရယူတာပဲလို့ စွပ်စွဲတာကို မခံချင်တာနဲ့ သိမ် ရင်နာနာနဲ့ နောက်ဆုတ်ခဲ့တာပါ”

“မင်းရဲ့ဆရာကရော ဘာမှ လာမရှင်းပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

သိမ်သည် ခေါင်းလေး တစ်ချက် ယမ်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ ခွဲစိတ်စိတ်ကို ဒီကိုက်ထားမိသည်။

“ဆရာဇနီးဆိုသူနဲ့ အမေတို့လဲ ပြန်ရော၊ ကိုယ် အဲဒီမြေကို ကျောခိုင်းပြီး ဇာတ်မြှုပ်ခဲ့တယ်၊ အခု မင်းနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက သူဟာ ဆရာ ဖြစ်လို့ ဒီလို လူလိမ် လူညာမျိုး မင်း မကြုံရလေအောင် သိမ် အမုန်းခံပြီး

ပြောရတာပါ။ ကိုယ့်တို့ မိန်းမသားတွေဟာ ယုံလွယ်၊ သနားလွယ်လွန်းရင် ဘဝပျက်တတ်တယ်ဆိုတာကို သင်ခန်းစာ ရစေချင်တယ်။ ကိုယ့်လို အစွဲနဲ့ ဘဝ မဆုံးစေချင်လို့ပါ ပြုရယ်”

သိမ့် စကားဆုံးသည်နှင့် ပြုအပါးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် ပြုတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့သည်။ ပြုသည် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံ လေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ကိုကိုနှင့် တွဲရိုက်ထားသောပုံ။

ကိုကိုကို သိမ့်ချစ်သလို ပြုလည်း ချစ်သည်။ သို့သော် ချစ်ရုံမျှမက မတူ။ လျှို့ဝှက်လွန်းသော ကိုကိုဘဝကို ပြု သိအောင် စုံစမ်းခဲ့သည်။ အစကတည်းက ကိုကို့ဒိုင်ယာရီကို ဖတ်ပြီး ပြု အနည်းအကျဉ်း သိခဲ့သည်။ ထိန်ဝှက်လွန်းသော ကိုကိုကြောင့် အမှန်တရားမှာ ပေါ်သင့်သလောက် မပေါ်ခဲ့။ ယခုတော့ ပြဿနာအားလုံးကို အပြီးအပြတ် ရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သိမ့်၏ စာအုပ်စင်ကို ရှင်းပေးရင်း ကိုကိုဓာတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိပြုရင်ဝယ် စိုးရိမ်စိတ်လွှမ်းပြီး အမှန်တရားကို သိချင်လာသည်။ အခန်းဖော်ချင်းလည်း ဖြစ် တစ်ဌာနတည်းလည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်၍ သိမ့်အား ကိုကိုနှင့် မိမိ တွဲပြီး ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို ပြပြီး အကြောင်းစုံ မေးရတော့သည်။ ယခုတော့ အားလုံး သိပါပြီ။

X X X

“သိမ့်ရယ်...ကိုယ့်ကို မိုက်တယ်လို့ပဲ ဆိုဆို၊ ဒီလက်ထပ်ပွဲမှာ သိမ့် ကိုယ့်အတွက် အဖော်အနေနဲ့ လိုက်ပေးပါ”

အိပ်ရာထက်တွင် လဲ့ကာ စာဖတ်နေသော သိမ့်ကို မိပြုက မရမက ခေါ်နေသည်။

“သိမ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သိမ့်ရဲ့ အသည်း နှစ်ခါပြန် မကွဲပါရစေနဲ့ကွယ်”
မည်သို့မျှ ပြောမရ၍ ပြုလည်း ရေချိုးရန် ထွက်သွားသည်။
သို့သော်လည်း ခဏအကြာတွင်...

“သိမ့်ရေ... ဧည့်ခန်းမှာ ပြုရဲ့ကြီးကြီးနဲ့ အစ်ကို ရောက်နေတယ်။ သွားပြီး စကားပြောလိုက်ပါဦး။ ကြောင်နေမှာစိုးလို့၊ ဟောဒီ လက်ထပ်စာမျှပ် နှစ်ခုမှာလဲ နာမည် မရိုက်ရသေးလို့ ရိုက်ဖို့ သူတို့ကိုပဲ ယူသွားပေးပါနော်”

သိမ့်ကို အိပ်ရာထက်မှ အတင်း ထခိုင်းပြီး လက်ဆွဲကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပြုဖြူခန့်ခန့် အသက် ငါးဆယ်အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် သတင်းစာကို မျက်နှာကွယ်ကာ ဖတ်နေသော ဧည့်စီမံ၊ ယောက်ျားတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

“ဖြူရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အစ်ကို”

“ဟုတ်ပါတယ် သိမ့်ရယ်၊ ပြုရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အစ်ကိုအရင်းပါ”

လောကကြီးတစ်ခုလုံး၊ ဖြောင်းဆန်ကာ မြေကြီး နိမ့်ဆင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါသကယက်လှိုင်းတံပိုးများ ရင်မှာ ရိုက်ခတ်လာသည်။ အသားများ၊ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး မူးမေ့မတတ် ခံစားရသည်။

“ရှင်...ရှင်...ဆရာ၊ လူယုတ်မာ လူယုတ်မာ”

စိတ်ရှိလက်ရှိ ဟစ်အော်မိလိုက်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ချင်တော့၍ အနံ့ထဲ ပြန်လှည့်ဝင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“သိမ့်...ပြု ရှင်းပြပါရစေ၊ ခဏလေး ထိုင်ပြီး နားထောင်ပါနော်၊ ပြီ၊ သိမ့် ကြိုက်သလို စီစဉ်ပါ”

ဆရာသည် သိမ့်အား ကြေကွဲ ယူကျုံးမရ ခံစားမှုဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“သိမ့်ရဲ့ချစ်သူ ဆရာဟာ ပြုရဲ့ အစ်ကိုရင်းပါ။ ကိုကိုရဲ့ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းမှာ သိမ့် ဓာတ်ပုံရော အကြောင်းစုံပါ သိခဲ့ရတယ်၊ ပြုတို့ရဲ့ မိထွေးဟာ သူ့တူမနဲ့ ကိုကိုကို လက်ဆက်ပေးချင်တယ်၊ ကိုကိုက ငြင်းတော့ သိမ့်ထံလာပြီး မမှန်တဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်ကို ခင်းတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုကို တစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကော့သောင်းကို ရောက်နေတာ လေးပါးလ ကြာသွားတယ်၊ ပြန်လာလို့ သိလဲ သိရော သိမ့်ကို ရှာခဲ့တာ မတွေ့တော့ချေ။ နောက် ပြုတို့ ဖေဖေရယ် မိထွေးရယ် ကားမှောက်ပြီး ဆုံးခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ ကိုကိုလဲ (.....) ဌာနမှာ အလုပ်ရပြီး နယ်ပြောင်း၊ ပြုလဲ ဒီရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလုပ်ရင်းက သိမ့်နဲ့ သိခဲ့ရတာပဲ။ နောက် ကိုကိုဆီ စာလုမီးမရ၊ ကြီးကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၊ သိမ့်နဲ့ကိုကိုတို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့အရေ၊ ပြု စီစဉ်ရတာပါ။ မဆန်းတော့တဲ့ အချစ်ကို ပြန်လည်

ဆန်းသစ်လိုက်ကြဖို့အတွက် ဒီစာချုပ်မှာ နာမည်ရေးပြီး တရားရုံးမှာ လက်မှတ် သွားထိုးကြရအောင်နော်"

သိမ့် မျက်ဝန်းဝယ် တွဲလဲခိုနေသော မျက်ရည်စက်လေးမှာ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမှုသာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသည်ကို ကြင်နာရိပ်လွှမ်းသော ဆရာ မျက်ဝန်းညိုက သိလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြမြလှိုင်

ပပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂဇင်း၊
၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ မေလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၉)

ရထားနှင့် ခရီးမသွားသည်မှာ ကြာပြီ။

ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းသည်မို့ ခရီးဝေး မဆိုထားနှင့် နီးနီး နားနား၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲကိုပင် ထွက်ခဲ့သည်။ မေလထဲကတော့မူ ပြည်သို့ မလွှားလျှင် မဖြစ်သည့်အကြောင်းက ပေါ်လာသဖြင့် ပြည်ကို ခရီးထွက်ခဲ့ ရသည်။

ပြည်ရထားမှာ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာက ထွက်သည်။ မနက် ငါးနာရီခွဲ လောက် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာကို လာရသည်။ ရထားလက်မှတ်ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က ကြိုပေးထားနှင့်သည်။ ထိုမိတ်ဆွေကပင် ရထားပေါ် နေရာ လှပေးလေသည်။ ကျွန်တော်ထိုင်ခုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ဘုန်းကြီးဆောင်း

ထီးတစ်ချောင်း တုံးလုံးလွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေရာယူထားခြင်းပင် ဖြစ်မည်။ ရထားမထွက်သေးသဖြင့် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေက မပြန်သေးဘဲ စကားပြောနေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက် တွဲပေါ်တက်လာကာ ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘုန်းတော် ကြီးမှာ သက်တော် ခြောက်ဆယ်နှီးပါးလောက် ရှိမည်။ ရုံထားသော သင်္ကန်း မှာ သစ်ခေါက်ရောင် တောရ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတော် ဖြစ်ပုံရသည်။ ဘုန်းကြီးတွင် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဟု သင်္ကန်းကို ချုပ်ထားသော လွယ်အိတ် တစ်လုံးသာ ပါသည်။

“ငါက ရထားမီမှ မိပါ့မလားလို့ တစ်လမ်းလုံး စိတ်ပူလာတာ”

“တပည့်တော်လဲ ပူတာပဲ ဘုရား။ ဆရာတော်က အရက်ဆွမ်း ဘုဉ်း ပေးခိုင်းလို့ ငါတို့ နောက်ကျတော့မှာပဲလို့ တွေးပူလာတာ”

“ဆရာတော် စေတနာကို တို့က တန်ဖိုးထားရမယ်ကွာ၊ လမ်းမှာ ဆာနေမှာစိုးလို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခိုင်းတာပါ”

ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းသားကလေး အချီအချ ပြောနေကြသည်ကို နားစွင့်ရင်း ထိုဘုန်းကြီးမှာ ရန်ကုန်တွင် သီတင်းသုံးနေသော ဘုန်းကြီး မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ဂတ်ဗိုလ်တွဲဆီမှ ခရာမှုတ်သံ ကြားရ သည်။ ရထားလည်း ထွက်ပြီ။ ကျွန်တော်တွင် အကျင့်တစ်ခု ရှိသည်။ ခရီး သွားလျှင် သင်္ဘောပေါ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ရထားပေါ်တွင်ဖြစ်စေ စာဖတ်လိုက်တတ် သော အကျင့်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မနေ့ကတည်းက ရထားပေါ် ဖတ်ရန် စာအုပ်ကို ကြိုတင်ရှာထားရသည်။ ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ငှားလိုက်သည်။ သူ ငှားလိုက်သော စာအုပ်မှာ ဟိန္ဒူလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းဖြစ်သော အရှင်ကုမာရ ရေးသော “ဌာနာရ် ဗုဒ္ဓတော” ဟု အမည်ပေးထားသော ဘာသာရေးစာအုပ်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ကို ညဦးပိုင်းက အနည်းငယ် ဖတ်ကြည့်သည်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အနက်ဖွင့်ထားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ ရဟန်းတော်မှာ ဘုံဘေတက္ကသိုလ်မှ အမ်(မ်)အေဘွဲ့ ရထားသူဖြစ်သည်။ အရေးအသားမှာ ရှင်းသည်။

လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ထုတ်သည်။ ညက ဖတ်လက်စ နေရာမှ ဆက်ဖတ်သည်။ ကမာရွတ်ဘူတာတွင် ခေတ္တရပ်သည်။ အင်းစိန်

ဘူတာတွင် အတော်ကလေး ကြာကြာရပ်သည်။ အင်းစိန်က ခရီးသည် အလိုက် များသည်။ အင်းစိန်ဘူတာတွင် ကျွန်တော် လမ်းတွင် စားသွားရန်အတွက် အစမကြီးက ထမင်းချိုင့်နှင့် ကြိုစောင့်နေသည်။ အစမကြီးကား ခြောက်ဆယ် ကျော်ပြီ။ နီးရိပ်ပုန်တက်သည်။

“ပြည်ရောက်ရင် ရေမျိုး၊ ပျံမျိုး၊ သတိထား။ ကိုယ်က အသက်ငယ်တော့ တာ မဟုတ်ဘူး။ ငယ်တုန်းကလို့ ကိုယ်ထင်တိုင်း လုပ်လို့ မရဘူး အတာ၊ ညလဲ စောစောအိပ်၊ စာဖတ်တာတို့ စာရေးတာတို့ကို လုပ်မနေနဲ့၊ အစား အသောက်လဲ သတိထား။”

အစမကြီးက ကျွန်တော် ခြောက်ဆယ်တွင်း ရောက်နေသော်လည်း ကလေးငယ်တစ်ယောက် သတိပေးသလို သတိပေးနေသေးသည်။ အများ ခေါ်နေသော နာမည်ကို ခေါ်ခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်က ခေါ်နေကျအတိုင်း အတာ ဟု ခေါ်သည်။ ရထားထွက်မှ အစမကြီး ပြန်သွားသည်။

“ဒါယကာကြီးက ဖိုးတာ မဟုတ်လား”

ဘုန်းကြီးအမေးကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ကျွန်တော် ငယ်နာမည်က အတာကို သိသူမှာ ရန်ကုန်တွင် ကျွန်တော်ဆွေမျိုးတွေလောက် သာ ရှိသည်။ ယခု ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော်ငယ်နာမည်ကို သိနေသည်။

“တင်ပါ ဘုရား”

“ဘုန်းကြီးလဲ ရထားပေါ် ရောက်ကတည်းက တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေ တာ ဒါယကာမကြီးက အတာလို့ ခေါ်လိုက်မှ ဒါယကာကြီးကို ဖိုးတာမှန်း မသိတယ်၊ ဒါယကာကြီး ရုပ်က အတော်ကျတာပဲ”

“တင်ပါ ဘုရား၊ ကျန်းမာရေးကလဲ မကောင်းပါဘူး ဘုရား၊ အသက် ကလဲ ကြီးပြီလေ”

ဘုန်းကြီး အမေးကြောင့် အလိုက်အထိုက်သာ ပြောနေရသော်လည်း တုန့်ကြို၊ တယ်သူမှန်း မသိသေးပါ။

ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“ဒါယကာကြီး၊ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ခြောက်ဆယ်ထဲမှာပါ ဘုရား”

“အင်... မငယ်တော့ပါလား။ ဒီအရွယ်ဆိုတော့ ဧရာဖိမီးပြီပေါ့၊ ဘိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတဲ့ တရားကို ဒါယကာကြီးတို့ ဘုန်းကြီးတို့ ရှောင်လို့

မရဘူး၊ တရားကို ကြပ်ကြပ်ဆင်ခြင်၊ ဝိပဿနာကို အားထုတ်၊ ဒါမှ ဘဝကူး ကောင်းမှာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ကွဲသွားကျတာလဲ အနှစ် လေးဆယ်ကျော်လောက် ရှိမယ်၊ ဒါယကာကြီးကလဲ ရန်ကုန်ကျောင်း ပြောင်းသွားရတာတည်းက မြို့ကို ပြန်မလာတော့ဘူး။”

ဘုန်းကြီးစကားကို ဆင်ခြင်ရင်း ဘုန်းကြီး ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မည်ကို တွေးကြည့်သည်။ ကွဲကွာနေသည့် အချိန်ကာလ လေးဆယ်ဆိုလျှင် ဘုန်းကြီး သည် ကျွန်တော်ဝယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေထဲက ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီး မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“ဒါယကာကြီး၊ ဘုန်းကြီးကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်”

“တပည့်တော် ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေပါတယ်”

“သန်းအောင်လေ”

“ဟင်...”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။

သန်းအောင်၊ မိုက်ခဲ သန်းအောင်။

သန်းအောင်ကို မိုက်ခဲ အမည်ပေးခဲ့သူမှာ အတန်းပိုင်ဆရာ ဦးဘစိန် ဖြစ်သည်။ မိုက်ခဲဘွဲ့ရအောင်လည်း သန်းအောင်က ပေးသည်။ ဆိုးသည်။ ဆိုးသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း သန်းအောင်သည် ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်သူ မဟုတ်ပေ။ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်တတ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဆီ အထိ ရောက်ရသည့် အမှုတိုင်း သန်းအောင် ပါသည်။ ကျောင်းပြေးရာတွင် လည်း သန်းအောင်က ခံပြ။ သန်းအောင် ဆိုးမိုက်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း သန်းအောင်တွင် ချစ်စရာကလေးတွေ ရှိသည်။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း အပေါ် အမြဲပင် သူက အနစ်နာခံသည်။

သူ့အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တခြားလူတစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေလျှင် သူက ဝင်ကူသည်။ ပြဿနာပေါ်လာလျှင် သူတစ်ယောက် တည်း ခေါင်းစင်း ခံသည်။ လက်မြန် ခြေမြန် ရှိသလောက် သတ္တိလည်း ရှိသည်။ အအုပ်အကျင်းနှင့် သူတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရစေကာမူ သန်းအောင် က ရှောင်သွားသည်ဟူ၍ ဘယ်အခါမှ မရှိပေ။ စိန်ခေါ်လျှင် အိမ်ပေါ်အထိ တက်ရသည်။

သန်းအောင် ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်အရဆိုလျှင် ကျောင်းက ထုတ်ပစ် နိုင်သည်။ သို့သော် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သား၊ သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာ သည်။ သန်းအောင် မိဘတွေ ဆင်းရဲသည်ကို သိသည်။ သန်းအောင် အမေ ဒေါ်ရွှေသစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် အုန်းနီခေါက်ဆွဲ ရောင်းသည်။ အမေ ဦးသာဂီက လက်သမား။ သို့သော် ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါသည်မို့ အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း၊ မလုပ်နိုင်။ ပန်းနာရောဂါထဲလျှင် အိပ်ရာထဲ သုံး လေးရက် လဲနေတတ်သည်။ သားကလေးကို ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်သည်။ သို့သော် သန်းအောင်က ကျောင်းစာကို စိတ်မဝင်စား။ လပတ်စာမေးပွဲတွင် လည်း နောက်ဆုံးအဆင့်က အမြဲနေရသည်။ တစ်တန်း နှစ်နှစ်လောက် နေရ သည်။

ကျောင်းစာ ညှိသော်လည်း ထိုးထွင်းဉာဏ် အလွန် ကောင်းသည်။ ခဲရာခဲဆစ် လုပ်ရမည့် အလုပ်မျိုးကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်သည်။ စနေ၊ ကနုကနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်ကာ ပျော်ပွဲ ချက်ကျွေးသည်။ သူက ငါးမျှားသည်။ ငှက်ဖမ်းသည်။ ငှက်ဖမ်းသည်ဟု ရောရသည်မှာ ငှက်ကို လောက်လေးနှင့် မပစ်ဘဲ လက်နှင့် ဖမ်းသဖြင့် ငှက် ဖမ်းသည်ဟု ရေးရခြင်းဖြစ်သည်။

ငှက်ဖမ်းပုံမှာ ငှက်တွေထဲတွင် တင်ကျိုးငှက်သည် လူကို အကြောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ လူအနား အကပ်မခံ။ လူရိပ်မြင်သည်နှင့် ထပျံသည်။ ထိုငှက်မျိုးကို စားလိုလျှင် ချွေတွေ၊ ကိုင်းပင်တွေကြား ပုန်းနေပြီးမှ လောက်လေး သို့မဟုတ် စလေယနတ်နှင့် ပစ်မှ ရသည်။ တချို့က ပိုက်ထောင်ဖမ်းသည်။

ဤနေရာတွင် သန်းအောင်က လူတော်။ လူကြောက်သော တင်ကျိုး ငှက်ကို လောက်လေးနှင့် မပစ်ဘဲ၊ ပိုက်မထောင်ဘဲ ဆယ့်လေးငါးကောင် ဖမ်းနိုင်သည်။

ငှက်ဖမ်းပုံ ဖမ်းနည်းမှာ ဝါခေါင်၊ တော်သလင်းလလောက်ဆိုလျှင် အထွေထွေအားဖြင့် ရေတွေ ပြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ရောတီမြစ်ကမ်း စော၊ရွှေစံ ရှိသည်။ မိုးရွာသံ၊ မြစ်ရေကြီးလာလျှင် မြို့တွင်းသို့ ရေမဝင်နိုင်ရန် တာရီးပြု၍ ကာထားရသည်။ တာရီးမှာ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်သည်။ တာရီးအနိမ့်ပိုင်းဆိုလျှင် လက်စုပ်တစ်ဖောင်လောက်ထိ မြင့်သည်။ တာရီး

အမြင့်ကြီး ပို့ရသဖြင့် တာရီးဘေးတွင် တာကျင်းတွေ ရှိသည်။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် မြစ်ရေကြီးလျှင် မြစ်ရေက တာရီးနှုတ်ခမ်းအထိ ရောက်နေတတ်သည်။

တော်သလင်းလလောက် မြစ်ရေ ကျချိန်တွင် တင်ကျီးငှက်တွေ အုပ်လိုက်၊ အဖွဲ့လိုက် တာကျင်းတွေထဲ ဆင်းကာ ငါးရှာစားလေ့ရှိသည်။ ဤအချိန်သည် သန်းအောင် ငှက်ဖမ်းလဲ ဖြစ်သည်။ တင်ကျီးတစ်အုပ်ဆိုလျှင် အကောင် နှစ်ဆယ်၊ အစိတ် ရှိသည်။ တစ်နေ့ အပေါင်းအသင်းတွေ စုခေါ်လာကာ ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာသည်။ သူ့အိမ်ကို ပျော်ပွဲစားလိုက်ရန် ပြောသည်။

“ဘာဟင်းနဲ့ ကျွေးမှာလဲကွ”

“မင်းတို့ကို တင်ကျီးဖမ်းပြီး ချက်ကျွေးမယ်”

“ဟ...မင်းခေါ်လာတဲ့လူက မြောက်ယောက် ဓနစ်ယောက်လောက် ရှိတယ်၊ တင်ကျီးကို မင်း ပစ်လို့ရမှ နှစ်ကောင်ပေါ့၊ နှစ်ကောင်ထဲနဲ့ ဒီလူအုပ်ကို ဘယ်လို ကျွေးမှာလဲ”

“နှစ်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ကို အကျွေးမှာပါ၊ လိုက်ခဲ့စမ်းပါဖိုးတာရာ၊ မင်း...ငါ့အစွမ်းအစကို မြင်ရပါစေမယ်”

သူ့အစွမ်းအစကို ကျွန်တော် ယုံသည်။ သူ့တွင် ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ သူ့အိမ်မှာ မြို့စွန်တွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်က ဆီ၊ ဆန်၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် ယူခဲ့သည်။ သူ့မိဘတွေက ဆင်းရဲသည်မို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဝန်မလေးစေချင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အိမ်ရောက်သွားချိန်တွင် တာကျင်းတွေထဲ၌ ဘူးသီးခြောက်တွေ ပေါလောမျောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါတွေ ငါချထားတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“တင်ကျီးဖမ်းဖို့လေ၊ အရေးကြီးတာက ဒါတွေနဲ့ တင်ကျီးတွေနဲ့ ယဉ်ပါးဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို ကြိုတင်ပြီး ဆယ်ရက်လောက်က ချထားတာ”

၁၀-နာရီ၊ ၁၁-နာရီဆိုလျှင် တာရီးပေါ် လူအသွားအလာ ရှင်းသွားသည်။ မနက်စောစောဆိုလျှင် တာရီးဘေးတွင် ရှိသော ရွာတွေမှ မြို့ဈေးကို အသီးအနှံ လာရောင်းသူတွေ ရှိသည်။ ၁၀-နာရီ ၁၁-နာရီဆိုလျှင် ဈေးရောင်းပြီး

ပြန်ကြပြန် တာရီးပေါ်တွင် လူသွား လူလာ ရှင်းသည်။ လူရှင်းသည်နှင့် တာကျင်းတွေထဲကို တင်ကျီးတွေ အုပ်လိုက် ကျလာသည်။

တင်ကျီးတွေ ကျလာမှ သန်းအောင်က သူ့လုပ်ငန်း စသည်။ အထူးသီးသန့်လုပ်ထားသော ဘူးသီးအခြောက်ခွံကို ခေါင်းတွင် စွပ်လိုက်သည်။ အူ၊သီးမြောက်မှ ဖင်ဘက်က ခေါင်းတစ်လုံး ဝင်သာရုံ ဖောက်ထားသည်။ အူ၊သီးထလယ်လောက်တွင် အပေါက်ကလေး နှစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။ ထိုအပေါက် နှစ်ပေါက်မှာ အပြင်ကို ကြည့်ရန်အတွက် ဖောက်ထားသော မျက်လုံးပေါက် ဖြစ်သည်။ ဘူးသီးခြောက် ခေါင်းစွပ်ပြီးနောက် ခါးတွင် ကြိုးတစ်ချောင်း ချည်ပြန်သည်။

သူ့အတွက် လိုအပ်တာတွေကို ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် တာကျင်းဘေးတွင် ပေါက်နေသော ကိုင်းပင်တွေဘက်ကို ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့အိမ်ရှေ့က ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ် တက်ကာ သန်းအောင် ငှက်ဖမ်းပုံကို ကြည့်သည်။ တင်ကျီးတွေမှာ သန်းအောင် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဘူးသီးခြောက်တွေနှင့် ယဉ်ပါးနေသည်။ ဘူးသီးခြောက်တွေကြားမှာပင် ကူးနေကြသည်။ ခဏကြာသော် ကိုင်းပင်တွေကြားမှ ဘူးသီးခြောက်တစ်လုံး တာကျင်းထဲသို့ မျောထွက်လာသည်။ တရွေ့ရွေ့နှင့် သန်းအောင် ခေါင်းစွပ်ထားသော ဘူးသီးခြောက်သည် တင်ကျီးအုပ်ကြားသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တင်ကျီးတစ်ကောင် ရေအောက် မြုပ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သန်းအောင်က တင်ကျီးအနားကပ်ကာ ရေအောက်မှ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက် ခြုံစိုမြစ်သည်။ ရုတ်တရက် မြုပ်သွားသော တင်ကျီးကို သူ့အဖော်တွေက ရေအောက် ငါးစာ ငုပ်ဖမ်းသည်ဟု ထင်ကာ အထိတ်တလန့်မရှိဘဲ ရေထဲတွင် ကျွဲမြဲ ကူးနေကြသည်။ ပထမတာကျင်း တစ်ကျင်းထဲတွင် သန်းအောင် တင်ကျီး၊ ဇယံကောင်လောက် ရသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘူးသီးခြောက်တွေ စုထားသော တာကျင်းဘက်ကို သန်းအောင် ခေါင်းစွပ်ထားသော ဘူးသီးခြောက်တွေ မျှောမြန်သည်။ ခုတ်ယ တာကျင်းကလည်း ရစ်ကောင်လောက် ရခဲ့သည်။

သန်းအောင် ကုန်းပေါ် ပြန်တက်လာသောအခါ သူ့ခါးတွင် ချည်ထားသော ကြိုး၌ တင်ကျီးခေါင်တွေ ညပ်လျက် တသိကြီး ပါလာသည်။ ခါးကို ကြိုးချည်သွားသည်မှာ ငှက်ခေါင်းတွေ ညပ်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ သူ ပြန်တက်လာမှ သဘောပေါက်သည်။ ရန်ဖြစ်လျှင် လက်မြန် ခြေမြန်

လုပ်တတ်သော်လည်း သူ စိတ်ဝင်စားသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လျှင် စိတ် ရှည်ရှည်နှင့် ထောင့်စေ့အောင် လုပ်တတ်သည်။ ထိုနေ့က တင်ကျီးငှက်သားကို ကျွန်တော်တို့ အဝ စားခဲ့ရသည်။

ပိုင်ရှင်မဲ့ ငှက်ကို ကျွန်တော်တို့အား ဖမ်းကျွေးသလို ပိုင်ရှင်ရှိသော ဘဲကိုလည်း ဘဲကျောင်းသားတွေ မျက်စိအောက်က ကျွန်တော်တို့အား ခိုး ကျွေးသည်။

တစ်နေ့...

“တာကျင်းတွေထဲမှာ ဘဲတွေ လွှတ်ထားတယ်ကွ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းတို့ကို ဘဲသားဟင်း ချက်ကျွေးမယ်”

တာကျင်းတွေထဲ ဘဲမွေးသူတွေက ဘဲတွေ လွှတ်ထားသည်မှာ မှန်သည်။ ဘဲကောင်ရေကလည်း နည်းနည်း မဟုတ်ပါ။ ဘဲတစ်အုပ်လျှင် အကောင် လေး ငါးရာ ရှိသည်။ ထိုဘဲ လေး ငါးရာကို ဘဲကျောင်းသား သုံး လေးယောက်က စောင့်ကြည့်သည်။ အများအားဖြင့် ဘဲမွေးကြသူများမှာ တရုတ်တွေ ဖြစ်သည်။ မြို့စွန့်တွင် ခြံဝယ်ကာ မွေးမြူရေးလုပ်သည်။ မနက် မိုးလင်းလျှင် ဘဲခြံထဲက ဘဲတွေကို ထုတ်ကာ တာကျင်းထဲ မောင်းချသည်။ ဘဲကျောင်းသား သုံးယောက် လောက်က ဝါးလုံးရှည်ကြီးတွေ ကိုင်ကာ တာရိုးပေါ်က စောင့်ကြည့်သည်။ အစောင့်က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည့်ကြားက ဘဲခိုးကျွေးမည်ဟု ပြောသည်ကို ကျွန်တော်တို့က မယုံ။

“ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါကွာ၊ ဘဲကျောင်းတဲ့ လူတွေ ရှိနေတာ၊ မင်းက ဘယ်လို ခိုးမှာလဲ၊ ခြံသွားခိုးရင်တော့ ခြံစောင့်တွေ ဝိုင်းရိုက်တာနဲ့ မင်းတော့ ကြွမိ”

“ခြံသွားမခိုးပါဘူးကွ၊ အစောင့်တွေ မျက်စိအောက်မှာတင် ခိုးပြပါ့မယ်၊ ငါ့အစွမ်းကို သိချင်ရင် သောကြာနေ့ ညနေစောင်း ငါ့အိမ် လာခဲ့ကြ၊ စနေနေ့ ညကျတော့ မင်းတို့ကို ငါ ဘဲသားဟင်း အဝ ချက်ကျွေးမယ်”

သောကြာနေ့ ညနေစောင်းတွင် သူ့လုပ်ရပ်ကို သိချင်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သုဇယ်ချင်းတွေ စုကာ သူ့အိမ် သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွား ချိန်တွင် သန်းအောင် မျှင်ဝါး ဆယ်လုံးလောက်ကို လူတစ်ရပ်သာသာ ဖြတ် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖြတ်ပြီးသား ဝါးကို တစ်ဖက်ချွန်သည်။

“ဒီဝါးတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲဟေ့...သန်းအောင်”

“ဘဲ ခိုးတဲ့ ကိရိယာလေ”

ကျွန်တော်တို့ သူ အလုပ် လုပ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်သည်။ ဝါး ဆယ်လုံး ဖြတ်ပြီးနောက် စက္ကူဘူးထဲက ငါးမျှားချိတ် ဆယ်ခုကို ကြိုးတပ် လည်။ ငါးမျှားချိတ်ကို ကြိုးတပ်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ ခြံစည်းရိုးနားတွင် သူ ကောက်ထားသော အိုးခြမ်းပဲ့တွေကို ဒင်္ဂါးသာသာ အဝိုင်းကလေးဖြစ်အောင် ဖြတ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ တစ်တောင်သာသာ ကြိုးတစ်ချောင်းကို အုတ်နီခဲအလယ် တွင် တစ်ဖက်ကြိုးစထွက်၍ ချည်လိုက်သည်။ ဒင်္ဂါးဝိုင်းသာသာ ကြိမ်ခွေကလေး ဆယ်ခုကို မုန့်သေတ္တာပုံး အလွတ်ထဲ ထည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူ လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုသာ ကြည့်နေသော်လည်း သူ ဘဲခိုးနည်းဗျူဟာကိုကား မနုမုန်း၍ မရသေးပေ။ သူ့လုပ်ငန်းအားလုံး ပြီးစီးချိန်တွင် နေကလည်း ဝပ်သွားပြီ။ ဘဲကျောင်းသူတွေကလည်း သူတို့ ဘဲတွေကို ပြန်သိမ်းသွားသည်။

“ကဲ...အလုပ် စကြစို့၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့ ငါ့ကို ကျကြကွာ”

သူက ဝါးလုံးတွေ ထမ်းသည်။ ကျွန်တော်တို့က အုတ်ခဲတွေ သယ်ပေး ရသည်။ အမှောင်ပျိုးလာပြီမို့ တာရိုးပေါ်တွင် လူမရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို တာကျင်းဘေးတွင် စောင့်ခိုင်းကာ သူက တာကျင်းထဲ ဝင်သည်။ တစ်ဖက်ချွန်ထားသော ဝါးလုံးတွေကို တာကျင်းထဲတွင် ငါးပေကွာ စီလောက် စိုက်သည်။ ဝါးလုံးထိပ်ဖျားကို ရေအောက် တစ်မိုက်သာသာခန့် မြှုပ်အောင် စိုက်သည်။ အားလုံးစိုက်ပြီးမှ ကြိမ်ခွေကလေးတွေကို ဝါးလုံးတွင် စွပ်သည်။

တစ်ခွေ တစ်လုံးကျ စွပ်သည်။ ကြိမ်ခွေ စွပ်ပြီးမှ အိုးခြမ်းကွဲ အဝိုင်း ကလေးတွေကို ဝါးလုံးထိပ်တွင် တင်သည်။ ပြီးမှ အိုးခြမ်းကွဲပေါ်တွင် အုတ်နီ ခဲကို တပ်သည်။ အုတ်နီခဲတွင် ချည်ထားသော ကြိုးစကို ကြိမ်ခွေတွင် ချည်လိုက် ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူ လုပ်နေပုံကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ငါ့မျှားချိတ်တွင် တပ်ထားသော ကြိုးကို အုတ်နီခဲ၌ ချည်ထားသော ကြိုးတွင် ချိတ်ချိတ်သည်။

“အစားတပ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်ကွ မိုးတာ၊ ငါ့ကို ဝင်းမောင်ယူလာတဲ့ အခါကအေး လူနီလျှိုက်စမ်းပါ”

ကျွန်တော် သံဝံ့ယူပေးလိုက်သည်။ သံဝံ့ထဲတွင် ရေစပ်စပ်နှင့် လှောင် ထားသော ငါးအရင်ကလေးတွေ ရှိသည်။ သန်းအောင်က ငါးအရင်ကလေး

တွေကို ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် ကျောရိုးဖောက် ချိတ်လိုက်သည်။ ငါးလုံးပေါ် တင်ထားသော အုတ်ခဲမှာ ရေမျက်နှာပြင်အောက် နှစ်လက်မခန့် မြုပ်နေသည်မို့ အဝေးက ကြည့်လျှင် အုတ်ခဲကို မမြင်ရပါ။ သန်းအောင်က သူ့အလုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်းပြသည်။

“နက်ဖြန် ဘဲတွေ တာကျင်းထဲ ရောက်လာတာနဲ့ ငါးမျှားချိတ်က ငါးအရှင်ကို အစာမှတ်ပြီး ဆွဲစားမယ်။ ဆွဲလိုက်တာနဲ့ ငါးလုံးပေါ် တင်ထားတဲ့ အုတ်ခဲခဲက လျော့ကျသွားမယ်။ အုတ်ခဲမြုတ်ကျတာနဲ့ ဘဲကို ငါးမျှားချိတ်က ချိတ်ပြီး ရေအောက် ဆွဲချသွားမယ်။ အုတ်ခဲနောက် ဘဲ ဖင်ထောင်ပြီး ရေအောက် မြုပ်သွားမယ်။ ဘဲကျောင်းတဲ့လူက ငါလုပ်ထားတာကို သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဲဖင်ထောင်မြုပ်သွားတာကို အစာငုပ်ရှာတယ် ထင်ပြီး အမှတ်မဲ့နေမှာပဲ။ နက်ဖြန် သူတို့ ဘဲသိမ်းချိန်မှ ရေအောက်က ဘဲကို ဖော်ပြီး ချက်စားကြတာပေါ့။”

“ငါးလုံးကို ကြိမ်ခွေကလေး စွပ်ထားတာက ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စွပ်တာလဲ”

“အုတ်ခဲကျတဲ့အခါ ဝေးဝေးရောက်မသွားအောင် ငါးလုံးတိုင်နဲ့ တွဲပြီး ချည်ထားတာ”

သန်းအောင် ထိုးထွင်းဉာဏ်မှာ အံ့သြချီးကျူးဖို့ ကောင်းပါသည်။ သူမို့ ရှာရှာကြံကြံ စဉ်းစားတတ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ကိုးနာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သန်းအောင် ဘဲထောင်ချောက် အခြေအနေကို သွားကြည့်သည်။ ဘဲကျောင်းသားတွေက ကျွန်တော့်ကို သိသည်။ ဘဲအုပ်ပိုင်ရှင်များမှာ ကျွန်တော့်ကို အခင်ဆုံး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း ကျင်ရွှေအဖေ ဦးကြင်ငန်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘဲကျောင်းသားတွေနှင့် စကားပြောနေချိန်မှာပင် ဘဲနှစ်ကောင် ဖင်ထောင်မြုပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ညဘက်တွင် သန်းအောင်က ဘဲငါးကောင် ချက်ကျွေးသည်။ ဘဲက ဥဘဲတွေမို့ တစ်ကောင် တစ်ပိဿာကျော်ကျော် ရှိသည်။ ဆုလည်း ဆုသည်။

သန်းအောင်တို့အုပ်စု မကြာခဏ ဘဲသားဟင်း ချက်စားသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်သော်လည်း မသွားတော့ပါ။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေထဲတွင် ကျင်ရွှေကို အခင်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ခင်သည်။ ကျောင်း၌ မှန်စားရင်တောင် သူတစ်ယောက်တည်း ပစားရက်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဝက် ခွဲပေးပြီးမှ စားသည်။ ကိုယ့်အခင်ဆုံး

သူငယ်ချင်းပစ္စည်းကို မစားထိုက်ဟု ယုံကြည်ထားသဖြင့် သန်းအောင်တို့ဆီ မသွားတော့ပါ။

မဟုတ်တာကို လုပ်ရာတွင် ဉာဏ်သွားသလောက် ကျောင်းစာတွင် သန်းအောင်က အညံ့ဆုံး။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်သွားသည် အထိ သန်းအောင်က ခုနစ်တန်း မအောင်သေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းနေစဉ်က (စစ်ကြိုခေတ်)။ ယခုခေတ်လို အခမဲ့ ပညာ မသင်ရပါ။ ကျောင်းလခ အတန်းလိုက် ပေးရ၏။ ကျောင်းလခကို လဆန်း ၁၅-ရက် မကျော်မီ ပေးရသည်။ ၁၅-ရက်ကျော်လျှင် ဒဏ်ငွေပေးရသည်။ သန်းအောင် မိဘတွေ အနေနှင့် ကျောင်းလခ မတတ်နိုင်ရှာကြပါ။ ထမင်း နပ်မှန်အောင်ပင် မနည်း ကြိုးစားရှာကြရသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သန်းအောင် မိဘ အခြေအနေကို သိထားသဖြင့် ကျောင်းလခ ကင်းလွတ်ခွင့် ပေးထားသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်သည့်နှစ်မှာပင် သန်းအောင် ဓားထိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျသည်။ ဓားထိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျရသဖြင့် သန်းအောင်ကို အများက လူဆိုးလူမိုက်ဟု သတ်မှတ်သည်။ အမှန်ကတော့မူ ဓားထိုးခံရသည့် စံရွှေက သာလျှင် လူဆိုးလူမိုက် လူယုတ်မာ။ စံရွှေ မိဘတွေက ပစ္စည်းချမ်းသာသည်။ ဆန်စက်ပိုင်သည်။ သားသမီးကလည်း စံရွှေတစ်ယောက်တည်းမို့ အလိုလိုက် ထားသည်။ သန်းအောင် ဆိုးသည်မှာ မှန်သော်လည်း စံရွှေလို မယုတ်မာ။ သူများ သားပျို သမီးပျိုကို မဖျက်ဆီးပါ။ စံရွှေက မိဘအရှိန်အဝါနှင့် အပေါင်း အသင်း မွေးကာ ဗိုလ်ကျသည်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မိန်းကလေးတွေကို မိဘအရှိန် အဝါနှင့် ဖျက်ဆီး၏။ ပြဿနာပေါ်လာလျှင် ငွေနှင့် ဖုံး၏။

ကျောင်းတွင် စံရွှေကို အပေါင်းအသင်းလုပ်သူ နည်းသည်။ ဓားထိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျရသည်မှာ သန်းအောင် အလွန်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ကြားရသည်။ စံရွှေက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဗလက္ကာယလုပ်သဖြင့် သန်းအောင်က မာနနဲ့ထိုးခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ အနောက်ကုန်းတွင် နေသော လူများသည် အများအားဖြင့် တောင်သူလယ်သမားတွေ များသည်။ ဈေးသည်လည်း ရှိသည်။ အနောက်ကုန်းမှ အကြော်ရောင်းရသော မိန်းကလေးမှာ ဆင်းရဲသော်လည်း ရုပ်မျောသည်။ လှလှမြင်လျှင် ဖျက်ဆီးတတ်သော စံရွှေက မိန်းကလေးကို မျက်စိကျကာ မိန်းကလေး အကြော်ရောင်း အပြန်ကို ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရား

ဘေးက စောင့်သည်။ အနောက်ကုန်းကို ပြန်ရသောလမ်းမှာ ဘုရားဘေးတွင် ဖြစ်သည်။

လမ်းအနောက်ဘက်တွင် ဘုရားရှိသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်း ရှိသည်။ နေရာက လူပြတ်သည်။ အနောက်ကုန်းနှင့်လည်း မိုင်ဝက် လောက် ဝေးသည်။ မြို့နှင့်လည်း နှစ်ဖာလုံလောက် ဝေးသည်။ အကြော်သည်မ ကလေးက ဆင်းရဲရှာသည်။

အကြော်ရောင်းပြီး အိမ်ပြန်လာစဉ် မိန်းကလေး အပြန်ကို စောင့်နေရာ သော စံရွှေက လက်ဆွဲကာ လူပျိုစကား ပြောသည်။ မိန်းကလေးက လက် မမိဘဲ ငြင်းသောအခါ လမ်းဘေးချုံတွေထဲ ဆွဲခေါ်သည်။ မြေပေါ် အတင်း တွန်းလှဲသည်။ မိန်းကလေးဘဝအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့မည့်အချိန် မှာပင် သန်းအောင် ရောက်လာသည်။ မိန်းကလေး အနိုင်ကျင့်ခံရသည်ကို မြင်ရသောအခါ နဂိုကမှ မတရားလုပ်လာလျှင် ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံတတ်သော သန်းအောင်က စံရွှေကို ဝင်ထိုးသည်။ စံရွှေကလည်း သန်းအောင်ကို ပြန်ထိုး သည်။ စံရွှေ အပေါင်းအသင်းတွေက သန်းအောင်ကို ဝိုင်းချသည်။ သန်းအောင်က စံရွှေကို သူ့တွင် ပါလာသော ဓားဖြင့် ထိုးသည်။ စံရွှေတို့ အုပ်စုတို့ကိုပါ ထိုးသည်။ စံရွှေမှာ သေတမ်းစစ်ချက် ယူရသည်အထိ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည်။

သန်းအောင် ဓားထိုးမှုဖြင့် အဖမ်းခံရသည်။ စံရွှေဘက်က လွန်သော် လည်း ထိုခေတ်က ငွေပေးနိုင်လျှင် အမှုနိုင်သည်မို့ စံရွှေ မိဘတွေက ငွေ ကုန်ခံသည်။ ဗလက္ခာယအကျင့်ခံရသော မိန်းကလေး မိဘတွေကို ငွေသွား ပေးသည်။

အမှုဆိုင်သောနေ့တွင် သန်းအောင်အတွက် အရေးကြီးသော သက်သေက ရုံးမလာတော့။ နောက်ဆုံး ဆင်းရဲရှာသော သန်းအောင်ခမျာ ထောင်တစ်နှစ် ကျသွားသည်။ လူတွေကလည်း သန်းအောင်ကို လူဆိုးလူမိုက်ဟု ဝိုင်းသတ်မှတ် သည်။ သန်းအောင် ဓားထိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျနေချိန်မှာပင် သူ့အဖေ ဦးသာဂီ ဆုံးသည်။

အဖေ သေလိုမှ အသုဘ လိုက်မပို့နိုင်ရှာသော သန်းအောင်မှာ လူတွေ ကို နာကျည်းလာသည်။ ရွံ့မှန်းလာသည်။ ထောင်က ထွက်လာပြီးနောက် သန်းအောင်မှာ တကယ့်လူဆိုးကြီး ဖြစ်လာသည်။ အတန်းပိုင် ဆရာက

နောက်ပြောင်ကာ မိုက်ခဲသန်းအောင်ဟု ပေးခဲ့သော အမည်မှာ အများက အသိအမှတ်ပြုလာသော 'မိုက်ခဲသန်းအောင်' ဖြစ်လာသည်။

မိမိအပေါ် ဖိနှိပ်လာလျှင် ပြန်လည်တော်လှန်တတ်သည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ သန်းအောင် လူတွေကို အရွဲ့တိုက်လာသည်။ သူ့ကို စော်စော် ကားကား ပြောလာသည်ဟု ထင်လာလျှင် ထိုသူကို ရက်ရက်စက်စက် တုံ့ပြန် သည်။ ခါးကြားတွင် ဓားမြှောင် အမြဲဆောင်သည်။ ပြဿနာပေါ်လာလျှင် ဓားနှင့် ရှင်းသည်။ ထောင် ခဏခဏ ကျသည်။ ထောင်ထဲ ဝင်ရမန်များသော် သန်းအောင်အဖို့ ထောင်သည် သူ့အတွက် အဖန်းဖြေရိပ်သာလို ဖြစ်လာ သည်။

တစ်ချိန်က လူတွေ ရွံ့မှန်းကြောက်နေရသော ထောင်မင်းသား လူဆိုး လူမိုက်ကြီးက ယခု ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဘုရားသားတော် ရဟန်းဝတ်ဖြင့် မြင်နေရသည်။ ဘုန်းကြီး ဥပဓိရုပ်သည် တစ်ချိန်က မှန်တေတေ မာကျောကျော မိုက်ခဲ သန်းအောင်ရုပ် မဟုတ်တော့ပါ။ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အေးဆေးတည်ငြိမ် လှပါသည်။

“တပည့်တော် မျက်စိကလဲ မကောင်းဘူး ဘုရား၊ ဦးပဉ္စင်းရုပ်ကလဲ ငယ်ရုပ် မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဦးပဉ္စင်းကို သင်္ကန်းဝတ်နဲ့လဲ တွေ့ရလိမ့် မယ်လို့ မထင်ဘူးလေ”

ဘုန်းကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်ကလဲ ဆိုးခဲ့ ပေခဲ့တာပဲ၊ ရဟန်းဖြစ်လာမယ်လို့ ခါယကာကြီး ဘယ်ထင်မလဲ၊ မြို့ကိုရော ရောက်သေးလား”

“မရောက်တော့ဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ သံယောဇဉ် တွယ်ရမယ့် လူလဲ မြို့မှာ မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဘကြီး ဆုံးပြီးကတည်းက တပည့်တော် ပြန် မရောက်တာပဲ”

“ခါယကာကြီး ခမည်းတော်ကြီး ဆုံးတာတော့ သတင်းစာမှာ တွေ့ လိုက်ပါတယ်၊ သူ ဆုံးတော့ ခါယကာကြီးနဲ့ အတူတူ နေသလား”

“ဟူ့၊ မှားတော့ တပည့်တော် ပုဒ်မ ငါးနဲ့ ထောင်ထဲမှာ ဘုရား”

“အဝီ...တရားကျစရာပဲ၊ မနှစ်က ဘုန်းကြီး မြို့ရောက်သွားတယ်၊ ပုဂံက ဥပဇ္ဈာယ် စေရာတော်ကို သွားကန်တော့တာပဲ၊ ခါယကာကြီးတို့ အိမ် ကြိုက် တွေ့ရတော့ ခါယကာကြီးကို သတိရပါတယ်၊ လူပောင်းတွေလဲ

မရှိသလောက်ပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ အပေါင်းအသင်းတွေထဲကဆိုရင် ကိုဖိုးကျွ
ရှိတယ်။ ကိုကံဆိုင်ကတော့ ရန်ကုန်မှာလို့ ပြောတယ်။ ကိုမောင်ညွန့်ကတော့
ဆုံးပြီ။ ကိုသိန်းဟန်ကတော့ ထောင်ကျနေတယ်”

“ဘယ် ကိုသိန်းဟန်လဲ ဘုရား”

“ဒေါ်ကြေးမုံ သား ကိုသိန်းဟန်လေ”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားမိသည်။ သိန်းဟန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်း
အသင်းတွေထဲတွင် လူအေးလူရိုး၊ လူပျော့။ ပြောတာဆိုတာက အစ မိန်းမ
ဆန်သည်။ မိန်းကလေးတွေနှင့်သာ ပေါင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့က
သိန်းဟန်ကို မာမရှိန်း သိန်းဟန်ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က လူကြမ်းတွေ။
အစ၊ သန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို သိန်းတန် လန်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်
အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘဲ ကျောင်းသူတွေနှင့်သာ ပေါင်းသည်။

“သူက ဘယ်လိုကြောင့် ထောင်ကျရတာလဲ”

“ဓားပြမှုပဲ။ သူက ဓားပြဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လေ”

ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် အံ့သြရပြန်သည်။ မိန်းမရှာလို နေသူက
ဓားပြဗိုလ် ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရသည်မှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပါ
သည်။

“သိန်းဟန်က လူပျော့ပဲ ဘုရား၊ မိန်းမရှာလိုနေတဲ့လူ၊ ဒီလူ ဘယ်လို
ဖြစ်ပြီး ဓားပြဖြစ်သွားရတာလဲ”

“အသုံးအမြုန်းပေါ့ ဒါယကာကြီး၊ ကျောင်းမှာတုန်းက မိန်းမရှာလို
နေတာ အမှန်ပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်ရောက်တော့မှ ပျက်စီးလာတယ်
ပြောရမှာပဲ။ အရက်သောက်တတ်လာတယ်။ မြင်းလောင်းတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်
အိမ်ပြန်လာရင်လဲ အိမ်မှာ နေတယ်လို့ မရှိဘူး။ မြောက်ပိုင်းက ကိုရာကျော်
ပဲခိုင်းမှာပဲ။ ဒေါ်ကြေးမုံ အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းထားတာတွေလဲ သူ မြုန်း
ပစ်တာနဲ့ ကုန်တာပဲ။ ကျောင်းလဲ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ မနေပါဘူး။ အိမ်ပြန်လာပြီး
အခွန်ဝန်ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တယ်။ မကြာပါဘူး။ ရုံးက ငွေတွေကို အလွဲ
သုံးစားလုပ်လို့ အလုပ်ပြုတ်ရော၊ သုံးထားတဲ့ငွေကို အိမ်ရောင်းပြီး ပြန်စိုက်လို့
သာပေါ့။ မစိုက်ရင် အဲဒီကတည်းက ထောင်ကျတယ်။ အလုပ်ပြုတ်လို့ နောင်တ
ရသလား မရဘူး ဒါယကာကြီး၊ ကုန်သည်လိုလို ပွဲစားလိုလိုနဲ့ မယ်မယ်ရရ
အလုပ်ကို ကျော်ဘူး။ အရက်သောက်လိုက် ပဲရိုက်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး ဓားပြ

ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဓားပြမှ ရိုးရိုးဓားပြ မဟုတ်ဘူး၊ ဂိုဏ်းထောင်ပြီး တိုက်တဲ့
ဓားပြ။ သူက ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်”

ကံကြမ္မာပဲ ပြောရမလား၊ လူ့စိတ်ကိုပဲ ပြောရမလား။ လူ့လောက
ပြောင်းလဲပုံက ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က လူရိုးလူအေး လူကောင်း
ဟု ထင်ထားသူက ဓားပြဗိုလ် ဖြစ်နေပါသည်။ လူဆိုးလူမိုက်ဟု အများက
သတ်မှတ်ထားသူက ရဟန်း။

“ဦးပဉ္စင်း သာသနာ့ဘောင်ဝင်တာ ကြာပြီလား ဘုရား”

“ဝါ နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဒါယကာကြီး၊ ငယ်ငယ်က မိုက်ခဲ့ ဆိုးခဲ့တာ
တွေကို ဘုရားအရောက်ဝတ်ပြီး ကြွေးဆပ်နေရတာပဲ။ ဘုန်းကြီး နောင်တ
တာရားနဲ့ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ခဲ့တာပဲ ဒါယကာကြီး၊ ဒေါသစိတ် မောဟစိတ်
ဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ငယ်တုန်းကတော့ မဟုတ်
ပဲစိတ်ကို ကောင်းတဲ့စိတ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီစိတ်က
ဒေါသစိတ်နဲ့ အခြေမဲ့ပဲ။ မဟုတ်တာ လုပ်နေတာကို မြင်တာနဲ့ မခံချင်ဘူး
ဆိုတာက ဒေါသစိတ်ပဲ။ ဒီဒေါသစိတ်ကို ထိန်းနိုင်မှ မထိန်းနိုင်ရင် အန္တရာယ်
ရှိတာပဲ။ စံရွှေကို ဘုန်းကြီး ဓားနဲ့ ထိုးခဲ့တာလဲ မဟုတ်မခံစိတ်က မွေးဖွား
ပေးလိုက်တဲ့ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ထိုးခဲ့တာ၊ ဓားနဲ့ထိုးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊
တုန်းကြီး၊ ထောင်ကျရတယ် မဟုတ်လား၊ ထောင်ဆိုတာက ငရဲလေးတစ်ခုပဲ
ဒါယကာကြီး။

“ထောင်ထဲမှာ အနေဆင်းရဲတယ်၊ အစားဆင်းရဲတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံနေရတဲ့ လူတွေကလဲ ကိုယ့်လို ဒုစရိုက်မှုတွေကို ကျူးလွန်လာခဲ့ကြတဲ့
လူတွေဆိုတော့ သူတော်ကောင်းစိတ် ဘယ်ရှိမလဲ၊ ဘဝတူခြင်းပေါ် ဗိုလ်ကျ
ဗျင်တယ်၊ ကြီးနိုင် ငယ်ညဉ့် လုပ်ကြတယ်၊ ဒီလိုလုပ်လာလို့ မဟုတ်မခံစိတ်နဲ့
တုံ့ပြန်ရင် တစ်မှုပေါ် တစ်မှု ဆင့်ပြီး ထောင်သက် ရှည်လာမှာပဲ ရှိတယ်။
ဒါက အမှန် ဘုန်းကြီး မြင်လာတဲ့ အသိတရားပါ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီအသိ
တာရား မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ကို ဗိုလ်ကျတယ်လို့ ထင်လာရင် လက်တုံ့ပြန်လိုက်
အောင်၊ တုန်းကြီး၊ ပထမအကြိမ် ထောင်ကျနေတုန်းမှာပဲ ခမည်းတော်ကြီး
ဆုံးမတယ်။ အမေ့မသုတကိုတောင် လိုက်မပို့ခဲ့နိုင်ဘူး။ ဒုတိယအကြိမ် ထောင်ထဲ
ရှိနေတုန်းမှာ မယ်တော်ကြီး ဆုံးမတယ်။ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာ ကောင်းသလဲ
ဒါယကာကြီး။

“နောက်ဆုံးအကြိမ် ထောင်ကျတော့ ဘုန်းကြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆင်ခြင်ကြည့်တယ်။ ဓမ္မပဒမှာ လူမိုက်အကြောင်းကို ဖွင့်ဆိုထားတာ ဘုန်းကြီးအတော်ကို သဘောကျတယ်။ သံချေးကို သံက ဖြစ်စေသကဲ့သို့လည်း သံချေးကပင် ဖျက်ဆီးရာ၏လို့ ဆိုတယ်။ မကောင်းမှုကို ကိုယ့်စိတ်က ကျူးလွန်ခိုင်းတာပဲ။ ကိုယ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုဒဏ်ကို ကိုယ်ပဲ ခံရတာပဲ မဟုတ်လား ဒါယကာကြီး”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုလို့ ဆိုပါတယ်”

“ဘုန်းကြီးမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဒီအပေ ဒီအမေပဲ ရှိတာ၊ အဖေနဲ့ အမေလဲ ဘုန်းကြီးမိုက်တော့ အသေတောင် ဖြောင့်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မသေခင် သားမျက်နှာကို နှစ်ယောက်စလုံး မြင်မသွားကြဘူး၊ ဒါကို တွေးမိလေ ဘုန်းကြီး နောင်တ၊ရလေပဲ၊ နောက်ဆုံး လူဝတ်နဲ့ မနေချင်တော့တာနဲ့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်လိုက်တာပဲ၊ သာသနာ့ဘောင် ရောက်မှပဲ ဘုန်းကြီးမှာ အေးချမ်းမှုရတယ်၊ ဘုန်းကြီးမှာ လောဘဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး၊ မောဟဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး၊ လူဝတ်နဲ့တုန်းကတော့ ဘုန်းကြီး လောဘ ဒေါသတွေနဲ့ အမြဲပူလောင်နေတယ်”

တစ်ချိန်က သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကို ငှက်ဖမ်းကျွေး၊ ဘဲခိုးကျွေးခဲ့သော မိုက်ခဲက နက်နဲသိမ်မွေ့သော လူ့အဘိဓမ္မာကို ပြောနေပါပြီ။

“အခု ဦးပဉ္စင်း ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးသလဲ ဘုရား”

“ပြည်က တောရကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်းမှာ၊ ပဉ္စင်းတက်တုန်းက မြို့မှာ၊ ဘုန်းကြီး ရဟန်းဝတ်တော့ မြို့က လူတွေ ဝမ်းသာကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးကလဲ ဘုရား ဆုံးမထားတဲ့အတိုင်း နေပါတယ်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်နဲ့ညီတော့ ဒါယကာ-ဒါယိကာမတွေက ကြည်ညိုပြီး လူကြ တန်းကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးအခန်းမှာလဲ လူဖွယ်ပစ္စည်းတွေက အပြည့်ပဲ၊ အလူ့ဒါယကာ-ဒါယိကာမများတော့ ဘုန်းကြီး ဘဝင်မြင့်ချင်လာတယ်၊ ဆရာတော်က သတိပေးမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆင်ခြင်ရတယ်၊ ဘုရားက ရဟန်းတွေမှာ ပရိဘောဂ မများရဘူးလို့ ဆုံးမထားတယ်၊ ပရိဘောဂများတော့ ဒီပရိဘောဂတွေပေါ်မှာ တွယ်တာမှု တပ်မက်မှုတွေ ရှိလာနိုင်တာကို ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားက ကြိုမြင်လို့ တားမြစ်ထားတာ၊ ဘုန်းကြီး မြို့မှာ သီတင်းသုံးရင်တော့ လူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ လာမှာ၊

ဒါကြောင့် ကိုယ့်အသိ မရှိတဲ့ ပြည်ကို ဆရာတော် ခွင့်ပန်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ ပြည်ရောက်တော့လဲ မြို့ကျောင်းမှာ သီတင်းမသုံးဘူး၊ မြို့နဲ့ဝေးတဲ့ တောကျောင်းကလေးမှာ သီတင်းသုံးပါတယ်”

ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကို သတိထားကြည့်သည်။ လောကီ၏အနှောင်အဖွဲ့တွေ ကင်းလွတ်နေပြီမို့ ရဟန်းတော်၏ မျက်နှာမှာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်လှပါဘိ။

လင်းယုန်တင့်ဆွေ

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂစင်း

၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၅)

သရုပ်ဖော်ပုံ၊ ချစ်
စေ့နီလင်း

ဤလောကတွင် လူဟူသော သတ္တဝါတစ်မျိုးသာ ပြုံးတတ် ရယ်တတ်ပြီး ရယ်စရာ အကောင်းဆုံး သတ္တဝါမှာလည်း လူသာလျှင် ဖြစ်သည်ဆိုသော အဆိုအမိန့် တစ်ခုကို ငြိမ်းသာတို့ ကြားဖူးခဲ့ပါ၏။

ကြားစကမူ ဘာကို ဆိုလိုမှန်း ရုတ်တရက် မသိဘဲ အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရပါ၏။ နောက် တစေ့စေ့တွေး တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားကြည့်တော့မှ ထိုအဆိုအမိန့်၏ နက်ရှိုင်းလှသော အဓိပ္ပာယ်ကို ငြိမ်းသာတို့ သဘောပေါက် လာမိတော့သည်။

X X X

ငြိမ်းသာတို့ဟု ဆိုရခြင်းမှာ ငြိမ်းသာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ် မကြောင်းကို ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါ သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် ငြိမ်းသာတို့ မိသားစု အားလုံးနှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

“နှစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်” ဟူသော သီချင်းကလေးကို အလွန် နှစ်သက်စွာ သီဆိုနေမိချိန်က ငြိမ်းသာနှင့် ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသေးသည်။ သားသမီးတွေ ပွားစည်း မလာသေး။ ထိုအချိန်က ကိုကိုကို ‘အိမ်က လူကြီး’တို့ ‘သားတို့ အဖေကြီး’ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့။ သူကလည်း ကိုယ့်ကို နာမည်ကိုပင် မခေါ်ရက်၍ ‘ခွေးမလေး’ ‘ခွေးမလေး’ နှင့် အလွန် ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်နေတတ်သည့် အချိန်။ ယခုလို ‘မင်း’က၊ ‘မင်းတို့ အမေ’ဟူသော အခေါ်အဝေါ်မျိုးသို့ ပြောင်းလဲလာလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ထဲတွင်ပင် ထည့်မမက်ခဲ့သော အချိန်။ ကိုယ်ကလည်း ထို ‘ကိုကို’ကို ယခုအချိန်တွင် ‘အိမ်က လူကြီး’ဟူသော အခေါ်ကိုပင် တစ်မျိုးပြောင်းပစ်ချင် စိတ် ပေါက်နေပါပြီ။ တစ်ချိန်လုံး သူ့အလုပ်ထဲ စိတ်ရောက်၍ ရုံးမှာပင် အနေများသော သူ့ကို ‘ရုံးက လူကြီး’ဟု ခေါ်လိုက်ချင်သည်မှာ အယားလှပြီ။

သည်အကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ညည်းမိတော့ လျက် စာနာစွာ သတိပေးရှာပါ၏။

“ရုံးက ပြန်လာရင် ထမင်းချိုင့်တွေ ဘာတွေ သေသေချာချာ စစ်ကြည့် ဂါမနက် ငြိမ်းသာ၊ အိမ်က ဝက်သားဟင်းနဲ့ မရမ်းသီးသုပ် ထည့်ပေးလိုက်ပြီး အမြန်မှာ ကြက်ရိုးတွေ ပါလာရင် မရိုးတော့ဘူးသာ မှတ်”တဲ့။

မျစ်သူငယ်ချင်း၏ ခင်ပွန်းက ထမင်းဘူးကို အကြောင်းပြု၍ အချစ် ကမ္ဘာလစ်တစ်ခု တည်ဆောက်သွားခဲ့သည့် အဖြစ်ကို သိထားသူမို့ ငြိမ်းသာ မျှော် နားလည်မိပါသည်။

ယိုးဒယားလည်း ကိုယ့်အိမ်က လူကြီးကတော့ ထိုသို့သော လူစားမျိုး အပူ၏။

အကယ်၍ကြည့်မိသော် အိမ်က လူကြီးက စကားများများ မပြောသော် လည်း မိသားစု ယ်ယောစဉ် ကြီးမားတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းသာ ကောင်းကောင်းကြို သိထားသောကြောင့်ပင်။

သူသည် သူ့မိန်းမ အသက်လေးဆယ်ပြည့်ပြီးကတည်းက ဆံပင်ဖြူ တစ်ပင်စ နှစ်ပင်စ ပေါက်လာသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ သူ့သားကြီး အလွန်ထွားလာပြီး ဘောင်းဘီတွေ တိုကုန်တာလည်း သူ သိသည်။ သားငယ် ဝက်ခြံပေါက်စ ပြုလာတာကိုလည်း သူ မြင်ပြီးပြီ။ ယုတ်စွအဆုံး အိမ်မှာ အတုနေသည့် ကားမောင်းရန် တာဝန်ပေးထားသည့် သူ့တူ မောင်မြင့်စန်းတို့ လင်မယား တီးတိုးတီးတိုး စကားများကြတာက အစ သူ ရိပ်မိပြီးပြီ။ ပြီး... အိမ်မှာ နေသည့် အချိန်ကလေးတွင် အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟိရများကို ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးတတ်နေသေးသည်မှာလည်း လက်ထပ်ပြီးစကတည်းက လုံးဝ မပြောင်းလဲ သော သူ့အကျင့်ပင်။

X X X

“ဟေ့...ငါ့ရှုပ်အင်္ကျီ အညိုစင်းကလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“အိုး...ဘယ်သိမလဲ၊ ရှိမှာပေါ့၊ ဗီရိုထဲပဲ ရှိမှာပေါ့”

ဤသို့ အမေးအဖြေ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိခဲ့သည်မှ အစပြု၍ အမှအထစ် ကလေး ပေါ်လာခဲ့ပါ၏။

ငြိမ်းသာကလည်း သူ့မေးပုံ လေသံကြီးကို မကြိုက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူကလည်း ငြိမ်းသာ၏ လက်လွှတ်စပယ် ဖြေလိုက်ပုံကို မနှစ်သက်သဖြင့် လည်းကောင်း ဆက်လက် တိုက်ပွဲပြင်းထန်လာပါတော့၏။

“ဘယ်တော့မဆို လိုချင်ရင် အလွယ်တကူ မတွေ့ရဘူး”

“အိုး... ဘယ်တွေ့ရမလဲ၊ လိုချင်တာ ဆွဲယူ၊ ကျန်တာ ပြန်ထိုး ထည့်၊ ဒီတော့ ရှုပ်ပွနေမှာပေါ့၊ မတွေ့တာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ဟိုကောင်တွေလဲ အတုတုပဲ၊ အမြဲ ပွနေတာပဲ”

အခွင့်သာခိုက် သားတို့ကိုပါ လှမ်းကြိမ်းလိုက်၏။ မှတ်ကရော...။

“ဟ...ပွနေရင် ရှင်းပေါ့၊ မင်း အိမ်မှာ တစ်နေ့လုံး ရှိနေတာပဲ”

“ဟင်...”

သူ့စကားက ဟုန်းခနဲ ဒေါသမီး တောက်သွားစေပါ၏။ ငြိမ်းသာ ရင်ထဲ အောင့်သွား၏။

“အတုနေရင် စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်အောင် ဆက်ကြိုးစားနော်၊ ဘာ အလုပ်မှ မလုပ်နဲ့၊ ကိုကိုက ထမင်းလဲ ချက်တတ်တယ်၊ အင်္ကျီလဲ ပြုအောင် လျှော်တတ်တယ်၊ မီးပုလဲ တိုက်တတ်တယ်”

အိမ်ထောင်ရေး စိမ့်ချက် ဆွဲခဲ့ကြစဉ်က ပြောခဲ့သည့် သူ့စကား။ အလွန် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ဦးချ ကန်တော့ခဲ့မိသည်။ သူ မသိအောင်။ စုတော့ ပြောပုံကို ကြည့်ပါဦး။ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ သူလည်း ခိုပြင် အိမ်ဦးနတ်ယောက်ျားတွေနှင့် ဘာထူးတော့လို့တုန်း။ အိမ်တွင်းမှုလုပ် သိမ်းထုပ်သေချာတွေ ဘာတွေတောင် ရွတ်ပြချင်စိတ် ပေါက်နေပြီလား မသိ။

ခုတလောကို သူ့လေသံကြီး တစ်မျိုးဖြစ်နေပါသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ စကားလည်း သိပ်များလာသည်။ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး။

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်းသာ၊ အိမ်က မိန်းမကို တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု အပြစ် ရှာပြီး ပြောတတ်လာပြီဆိုရင် အပြင်မှာ အသစ်ကညာတစ်ယောက် တွေ့နေ လို့သာ မှတ်” ဟူသော ဇနီး နှံပါတ်ကန်အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ စကား။ နားထဲသို့ အမှတ်မထင် တိုးဝင်လာ၏။ ရင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

ဟုတ်များ နေမလား။

လှစ်ခနဲ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်၏။

သူကတော့ သူ့အဝတ်ဗီရိုထဲမှ အင်္ကျီများကို ဆွဲချနေ၏။ ရှုပ်အင်္ကျီတွေ ကြမ်းပေါ်တွင် ပြန်ကြဲလို့၊ ဖွလေ ဖွပေါ့။ ဒီက ပြန်သိမ်းပေးမယ်လို့တော့ ထင်မနေနဲ့၊ ဝေးသေး။ ဒီတိုင်းကို ထားထားမှာ။

“အဲ...တွေ့ပြီ၊ ကြားထဲ ညပ်နေတာကိုး...”

မူနီကုပ်ကုပ်မျက်နှာကြီး ပြေလျော့သွား၏။

မမြင်မျင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်၏။

“ဟို...အကြိုကောင်၊ မီးပူတိုက်ဖို့ ပြင်ပေးစမ်းကွာ”

အကြိုကို လှမ်းပြောလိုက်သည့် လေသံမှာ သိသိသာသာ ပျော့ပျောင်း နေသည်။ တတ်လည်၊ တတ်နိုင်ပါ့တော်...အဲ့ရော...။

“ခါ စက်သူ့လို့ ကောင်းပါ့မလား အမေကြီး”

အဖွဲ့တိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် မဖြေဘူးဟု တင်းခံထားမည် ကြံသော်လည်း အလိုက်ကန့်ဆိုး မသိတတ်သော ပါးစပ်က ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်၏။

“ဒီပြင် လူကြီးတွေ ပါသေးလား၊ တွေ့ရမှာက ရိုးရိုးကိစ္စပဲလား”

လူကြီးတစ်ယောက်အိမ် သွားရမှာမို့ သူ့ကို သေသေချာချာ မေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်သွားမိသည့်အခါ အခြားလူများက တိုက်ပုံနှင့် ဘာနှင့် အလေးအနက် ဝတ်လာတာမျိုးနှင့်ကြုံလျှင် အလကား နေရင်း ကိုယ့်အဝတ်ကြောင့် အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်က မြန်မာဝတ်စုံဖြင့် ပြည့်စုံသေသပ်စွာ ဝတ်စားသွားသည့်အခါမျိုးကျတော့ အများသူတကာက စပို့ရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီနှင့် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သတိထား ဝတ်ရသည်။

“ရိုးရိုးပါပဲ၊ အလုပ်တစ်ခုအတွက် မှာစရာရှိလို့ ကိုယ်တို့ အဖွဲ့ထဲက နှစ်ယောက်တည်း ခေါ်ထားတာပါ”

“ဒါဆို ဝတ်သွားပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်”

မိန်းမ၏ ထောက်ခံချက်ကို ရ၍ သူ ကျေနပ်သွားပုံ ရသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီ အစင်းကို မီးပုသွားတိုက်ပြီး ချိတ်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်၏။ သူက ခေါက်ရိုး ကျိုးလျှင် မကြိုက်။

ပြီး...သူ ဆွဲချထားသည့် အဝတ်ပုံကြီး ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ တစ်ထည်ချင်း ရှင်းနေ၏။ ငြိမ်းသာလည်း စာထိုးရင်း မသိမသာ အကဲခတ်နေမိ၏။ စိတ်ထဲ ကမူ ရယ်ချင်ချင်။

“ဒါတွေက ကိုယ်နဲ့ မတော်တော့ဘူးကွ၊ မောင်မြင့်စန်း ပေးလိုက် ရအောင်”

သူ တော်တော်ကလေး ပိန်ခဲ့စဉ်က ရှုပ်အင်္ကျီများနှင့် စပို့ရှပ်နှစ်ထည်ကို ဘေးတွင် သပ်သပ်ပုံထားလိုက်၏။ အိမ်က သားများက သူ့ထက် အတော်ကြီး အရပ်ပိုမြင့်သည်။ ပိန်လည်း ပိန်ကြသည်။ ယနေ့ခေတ် လူငယ်ကာလသား အတော်များများ၏ ပုံစံအတိုင်း ပိန်တာရိုး၊ ရှည်မျောမျောကလေးတွေ၊ တူပြစ်သူ မောင်မြင့်စန်းကမူ သူ့ထက် နည်းနည်းကလေးသာ အရပ်ပိုမြင့်ပြီး ပခုံးကျယ်ပုံ၊ ရင်အုပ်ကြီးထွားပုံက သူ့ဦးလေးအတိုင်း။ ပြီး...ဝတုတ်တုတ်ကလေး။ သူ့

အင်္ကျီများကို မောင်မြင့်စန်း ဝတ်လျှင် တတိုင်းတည်း တိုင်းချုပ်ထားသလို ဖြစ်ကု။

“မောင်မြင့်စန်း ခဏ”

စောစောက အဒေါ်နှင့် ဦးလေးတို့ကို တိုက်ပွဲကို နားစွင့်နေပုံ ရသည့် မောင်မြင့်စန်း ချက်ချင်း ရောက်လာ၏။ ငြိမ်းသာတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက် မျက်နှာသေ ကလေးဖြင့်။

“ဟောဒီ စပို့ရှပ်နှစ်ထည် မင်းဝတ်တော့”

မောင်မြင့်စန်း ဝမ်းသာသွားပုံမှာ ပုံးမရ ပီမရ။

“အဟီး...” ဟု သဘောကျစွာ ရယ်ပြီး အင်္ကျီကို မြှောက်မြန်ကြည့် နေရာက “ပွတာပဲ”ဟုလည်း မအောင့်နိုင် မအင်းနိုင် ပြောလိုက်သေး၏။

သူ မျှော်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး ငြိမ်းသာ ပြုံးချင်လာ၏။ သည်ကောင် ကလေးက သည်အရွယ်ထိအောင် ကလေးဆန်ဆဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ညီများက လူ့နောက်ကွယ်တွင် သူ့ကို ‘ပါတောကြီး’ဟု ခေါ်ကြခြင်းပင်။

“အရင်လ လခထုတ်ကတည်းက ကျွန်တော် ဝယ်ဝတ်မယ် စိတ်ကူး တာ၊ သိန်းသိန်းက ဆုလို့”

သိန်းသိန်းက ငြိမ်းသာ၏ တူမကလေး ကိုယ့်တူမနှင့် သူ့တူ ဖူးစာ နေမိကြသဖြင့် သူတို့ အရေး အမြဲထည့်ထည့် တွေးကြရသည်။ ဆွေမျိုး နှစ်ထပ်ကွမ်း ဖြစ်နေပြီကိုး။

“ဟုမှာပေါ့၊ မင်းက လူပျိုမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ ဘာရှိထုတ်ဖို့ လိုသလဲ၊ မိမိဟဲ့ သားကလေးအတွက် စုရတော့မှာပေါ့”

အိမ်က လူကြီးကို မထိတထိ စောင်းပြောလိုက်မိ၏။

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ မောင်မြင့်စန်းကလည်း ဘာကြီးသေးလို့ ဟုနဲ့။ အသက် နှစ်ဆယ်ရွယ် သားကြီးထက် လေးနှစ်သာသာကလေး ကြီး တာပဲ။ လူလည်၊ ဝတ်ချင် စားချင်ရှာမှာပေါ့။

“ကဲ...ကဲ...စုတော့ မင်းလိုချင်တာ ရပြီ မဟုတ်လား၊ ရေမှိုးချိုး... ပါးနာရုံနဲ့ ပြန်ထွက်မယ်နော်၊ ကားလဲ ဆီတွေ ဘာတွေ ပြုလုပ်ထား”

မြူတူးလွက်လက်စွာဖြင့် မောင်မြင့်စန်း ပြန်ထွက်သွား၏။

ညနေ ငါးနာရီခွဲ၍ အိမ်က ထွက်မည်ပြုတော့ မောင်မြင့်စန်းက အိမ်မှာ မရှိ။ အိမ်က လူကြီး အတော် စိတ်တိုသွားသည်။ သူက အချိန်အတိအကျမှ ကြိုက်သည်။ ပြီး...သွားရမှာကလည်း လူကြီး၏အိမ်။

“ဘယ်သွားမှန်း မသိဘူးလားဟ...သိန်းသိန်းရ၊ နင်ကလဲ ကိုယ့်လင် ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာမှန်း မသိဘူးလား၊ ငါ သေသေချာချာ ပြောထားတယ်၊ ငါးနာရီလို့”

မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိရှာသည့် တူမလေး သိန်းသိန်း အပေါ် ပုံကျသွား၏။

“ခုနလေးကတင် ရှိပါသေးတယ် ဦးရဲ့”

သိန်းသိန်း၏ ဆင်ခြေတက်သံ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် သူ့ ယောက်ျားကို အကာအကွယ်ပေးသံ။

“ခုနရှိတာ မလိုချင်ဘူး၊ ခုရှိဖို့ လိုတာဟ၊ ငါက လူကြီးနဲ့ ချိန်းထားတာ ဘယ်သွားနေတယ် မသိဘူး၊ ဒီကောင် ခွေးမသား”

ဆူသံ ပူသံနောက် ဆဲသံ ဆိုသံ ကပ်ပါလာလေပြီ။

“ဟော...ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ လာ...လာ...မောင်မြင့်စန်း၊ မင်းကလဲ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာတုန်းဟယ်...ဒီမှာ နင့်ဦးလေး စောင့်နေတာ ကြာ လှပြီ”

သူ ထပ်မံဆဲခင် ငြိမ်းသာက ဦးအောင် ကြိုဆွဲထားနှင့်ရ၏။

မောင်မြင့်စန်းကမူ သူ့ဦးလေး ပေးသည့် စပို့ရှပ်အင်္ကျီကြီးဝတ်လျက် ဟပ်ထိုးမလဲရုံ တမယ် လျှောက်ချလာ၏။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ မင်းက...”

“ဟို...ဟို...ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝင်းဆွေက စပို့ရှပ် ကြည့်ချင်တယ် ဆိုတာနဲ့”

“ဟင်...ခွေးမသား ငပေါ၊ စပို့ရှပ် သွားကြွားတာပဲ မဟုတ်လား”

အိမ်က လူကြီး၏ မှတ်ချက်ချသံသည် ကားစက်သံကြွားထဲတွင် မြုပ် သွား၏။

‘ဝီး’ခနဲ ကားထွက်သွားမှ ငြိမ်းသာရော သိန်းသိန်းပါ အသက်ရှူ ချောင်သွားပါတော့၏။

“သိန်းသိန်းရယ်...နင့်ယောက်ျား ငပေါကလဲ ကြွားစရာမရှိ ကြိမန် ကြွားတာကိုးဟယ်...ငါဖြင့် သေချင်ဆော် နံသွားတာပဲ”

X X X

“ဒါ ဂျပန်က ပြက္ခဒိန်လေ”

“ဟုတ်လား ငြိမ်း၊ ဒါကြောင့် လှတာနော်၊ ဓာတ်ပုံကလေးတွေကလဲ ကဗျာဆန်လိုက်တာ၊ ဒီပုံကလေးဆိုရင် ကဗျာတစ်ပုဒ် ပတ်နေရသလိုပဲ ကြည့်ပါဦး၊ အရောင်အသွေးရော၊ မြင်ကွင်းရော ရိုက်ထားပုံရော”

ချစ်ချစ်က ကဗျာ ဆရာမကလေးမို့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အလှချိတ်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်ကလေးကို ချီးမွမ်းမဆုံး။ တစ်ရွက်ချင်း စေ့စေ့စပ်စပ် လှန်လှောကြည့်၊ တစ်စုစီ ဝေဖန်၊ ငြိမ်းသာလည်း သဘောကို ကျလို့။ မူလက သည်ပြက္ခဒိန် နေရာတွင် အခြားပြက္ခဒိန်တစ်ခု၊ ယခု သည်ပြက္ခဒိန်ရလာတော့ မူလက ပြက္ခဒိန်ကလေး နေရာပြောင်းသွားရပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲမှနေ၍ အိပ်ခန်းထဲရောက် လျှားပြီ။ ဧည့်ခန်းဆိုတာက အလှပဆုံး၊ အတင့်တယ်ဆုံး ပစ္စည်းတွေနှင့်သာ မှီမိမိမြဲသ အလှပြုပြင်ထားစမြဲ မဟုတ်လား။

“သိပ်လှတာပဲကွယ်၊ နောက်တစ်ခုများ ထပ်ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် ခုလိုမျိုးပါတယ် ငြိမ်းရယ်”

“အေးကွာ...ဝယ်လို့ ရတဲ့ဟာ ဆိုရင် ငြိမ်း ဝယ်ပေးပါတယ်”

“လက်ဆောင်ရထားတာ ချစ်ချစ်ရဲ့၊ ကိုယ့်အဆက်ကို သူ့ဆရာက ဆက်ဆောင်ပေးလိုက်တာ၊ တစ်နေ့ ညနေ သူတို့အိမ် သွားတုန်းကမှ ရခဲ့တာ”

အလွန် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် အားပါးတရ ဖြေလိုက်မိသည်။ ကိုယ့် ဆန္ဒကိုမူ သတိ မထားလိုက်မိ။

စပယ်ဦးသည်ပြန်သူ ချစ်ချစ်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးရန် မီးပိုဆောင်ထဲ ပြန်သွားရင်းလျက် မောင်မြင့်စန်းနှင့် သိန်းသိန်းတို့၏ စကားကို ကြားလိုက်ရမှ အသံအသွယ်ကို ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်မြင်လာမိပါတော့၏။

“ဒါ စပို့ရှပ် ဝတ်သွားပြတော့ ကြွားတယ်တဲ့ဟာ၊ ခု...အန်တီ သူ့ လှည်းနဲ့အတူ ကြွားပြန်ကြွားနေတာကျတော့ကော၊ လူကြီးတွေက ဘယ်လို မုန့်လဲ မသိပါဘူးဟောနော် သိန်းသိန်း”

ဤကား 'ပါတောကြီး' ဟု ငြိမ်းသာတို့ သတ်မှတ်ခဲ့သော မောင်မြင့် စန်း၏ မှတ်ချက်ချသံပင် ဖြစ်ပါတော့၏။

X X X

ထို့ကြောင့် လောကကြီးတွင် ရယ်စရာ အကောင်းဆုံး သတ္တဝါသည် လူသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။

ကြူကြူသင်း

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂဇင်း
၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။ စာအုပ်အမှတ် (၁၁)

သရုပ်စော်ပန်းချီ စေတနာ့လင်း

စိစဉ်သည်

"ကိုအောင်လွင်"

"အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ နားထောင်နေပါတယ်"

"ကြည့်စမ်းပါဦး...နဲ့နဲ့ကို ဘယ်လို ပြန်ထူးတာလဲ၊ ငရဲကြီးအောင်လို့

လား"

နဲ့မှမူ မျက်စောင်းလှလှကို မြင်ရ၏။ စိတ်အလိုမကျတိုင်း နဲ့မှ မျက်စောင်းကို မြင်ရလေ့ရှိသည်။

နဲ့မှမူပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော ကိုအောင်လွင် စားပွဲကို အတိအကျဖြင့် ပြန်မနေ ပုတ်လိုက်လေသည်။ ရုံးချိန်အတွင်းမို့ သူတို့ပြောဆိုနေကြသော စာအုပ်များ စာပေများလည်းကောင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသော်လည်းကောင်း ပြန်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် မည်သူမျှ အရေးတယူ အလေးမမူကြ။

ကိုအောင်လွင်သည် လူရွယ်လူလွတ်။ နွဲ့မူသည် အပျိုလေး။ ကြီးချင်းထား ကြီးချင်းငြိစေဦးတော့။ သူသာ ကိုယ်နာ ဖြစ်စရာမရှိ။ ကိုအောင်လွင်က ရုံးအုပ်စာရေးကြီး၊ နွဲ့မူကတော့ အောက်တန်း စာရေးမလေး။ တစ်ဌာနတည်းမို့ အကယ်၍များ နီးစပ်သွားမည်ဆိုလျှင် အဟောတဝ ကောင်းလေစွဟု အားလုံးက ပြောကြရမယ့် အနေအထားတွင် ရှိ၏။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ နွဲ့မူ”

ကြည်စင်ဝင်းပသော နွဲ့မူ၏ အပြုံးကို မြင်ရ၏။ ကိုအောင်လွင်မှာ နွဲ့မူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စကားအသုံးအနှုန်းမှအစ သတိထားရ၏။ နွဲ့မူသည် စိတ်ကောက်တတ်၏။ ကိုအောင်လွင်ကလည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ နွဲ့မူ စိတ်ကောက်မှာကို ကြောက်နေတတ်သည်။

“နွဲ့မူ စကားအကောင်းပြောမလို့၊ ကိုအောင်လွင်က ရွတ်နောက်နောက် လုပ်ချင်နေတာကိုး”

“ပျော်လို့ပါ နွဲ့မူရာ၊ ကဲ...ပြောစရာရှိတာ ပြော”

နောက်ဆုံး ကိုအောင်လွင် လျှော့ရသည်ချည်း။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မက သမီးရည်းစားမကျသော ဘဝတွင် နွဲ့မူကို အလျှော့ပေးရပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပေ။

ရှိပါစေ၊ ကိုအောင်လွင် ကျေနပ်သည်။ နွဲ့မူကို ရင်ထဲက တိတ်တခိုး မေတ္တာဖြင့် သည်းခံရပေမပေါ့။

“လာမယ့် စနေနေ့ဟာ မမနဲ့ရဲ့ မွေးနေ့”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒါ အိမ်ကိုလာခဲ့၊ အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးရှိတယ်”

“မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးဦးမှ ထင်တယ်”

“မလိုပါဘူးလေ၊ သိပ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘုန်းကြီး ငါးပါးပင့် ဆွမ်းကျွေးရုံပါ၊ ဆွေမျိုးထဲက အနည်းအကျည်း ဖိတ်တယ်၊ ရုံးက ဆိုရင် ကိုအောင်လွင်ကိုပဲ ဖိတ်တာ”

“လာရမှာပေါ့ နွဲ့မူ၊ တို့ မလာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

နွဲ့မူတွင် နုနုဟူသော အစ်မရင်းတစ်ယောက် ရှိ၏။ မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်ပြီး ချန်ထားရစ်သော အိမ်နှင့် အတွင်းပစ္စည်းများကို မမနက စောင့်ရှောက်၊

အိမ်ပူဝတ္ထုများကို စိမ့်ရင်း အပျိုကြီးဖြစ်မယ့် ဇာတာပါလား မသိ။ ယခုအထိ မစွဲသေးဟု နွဲ့မူ တစ်ခါက ပြောဖူး၏။

နွဲ့မူနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့အိမ် ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသည်။ လမ်းကြိုရင်း ဝင်လာသလိုဖြင့် တမင်တကာ သွားခြင်းပါ။ မမနကိုလည်း မြင်ဖူးပါ၏။ လူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ စရိုက်ချင်း မတူ။ နွဲ့မူက သွက်လက်သလောက် မမနက အေးဆေးငြိမ်သက်သည်။ နွဲ့မူလှသလောက် မမနက ရွက်ကြမ်းရေကျို။

နွဲ့မူသည် သူ့မွေးနေ့တိုင်း သူ့အိမ် အမြဲဖိတ်လေ့ရှိသည်။ ကိုအောင်လွင်ကလည်း လိုလိုချင်ချင်သွားသည်။ ယခုတော့ ခပ်စောစောက ဖော်ပြခဲ့သလို ဖိတ်ဆွေမက သမီးရည်းစားမကျ အဆင့်ထိ ရောက်ပါပြီ။

ယခုလို ရင်းနှီးပါလျက် နွဲ့မူကို ချစ်ကြောင်း ဖွင့်မပြောဖြစ်သေး။ အခါအခွင့်ကလည်း မသင့်။ သို့သော်လည်း ချစ်နေကြောင်း နွဲ့မူ သိလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်နေမိသည်။ ဖွင့်ပြောလျှင်လည်း လက်ခံလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

နွဲ့မူ၏ မွေးနေ့ဟူ၍သာ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရပြီး မမန၏ မွေးနေ့ဆိုတော့ ကိုအောင်လွင် စိတ်ထဲ အဆန်းတကြယ်လို ခံစားသွားမိလေသည်။

“မမနက ဒီနှစ်မှ မွေးနေ့လုပ်သလား နွဲ့မူ”

“ဪ...သူ့မွေးနေ့ မွေးရက် တိုက်လို့တဲ့လေ၊ သူ့ခမျာ မလုပ်စဖူးလုပ်ရှာတာပါ၊ နွဲ့မူကို အငယ်ဆိုပြီး အမြဲတမ်း ငဲ့နေတာနဲ့ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး”

ယိုနုနု မမန၏မွေးနေ့ကို ကိုအောင်လွင် သွားဖြစ်သည်။ ဆွမ်းကျွေးကုသိုလ် ပြုပွဲသာဖြစ်သည့်အတွက် ရုတ်ရုတ်သံသံ မရှိ။ မမန မွေးနေ့ရယ်လို့ ခေါ်ယူမှာ လူတို့ညီအစ်မနှင့် မကြာခင် အိမ်သားဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်သည့် ကိုအောင်လွင်၏အိမ်သာပင်။

“မောင်မောင်လွင်ရေ...အဝစားနော် အားမနာနဲ့ သိလား”

မမနသည် အလုပ်များပြားသည့်ကြားမှ ကိုအောင်လွင်ကို လှမ်းဂရုစိုက်သည့်။ မူ၏ ရွက်ကြမ်းရေကျိုရပ်မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရခြင်းကို ကြည်နူးဝါဒီ ဖြစ်သည့်အရှိန်ကြောင့် ကြည်လင်ဝင်းပလျက် ရှိသည်။

ကိုအောင်လွင်က မမနနှင့် အလိုက်အထိုက် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး နေရလေသည်။ နွဲ့မူနှင့် ရင်းနှီးမှုတော့ နွဲ့မူ အစ်မကိုလည်း ယင်းကားသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုလို လိုက်လျောညီထွေရှိမှ ရှေ့ရောက်ရေး အဆင်ပြေနိုင်မယ်လေ။

မမနက ကိုအောင်လွင်အပေါ် နွဲ့မူနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ သဘောထားလေမည်လဲ။ သူတို့ညီအစ်မအချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောထား၍ သိချင်လည်း သိနိုင်မည်။

ကြည့်ပါလား... ကိုအောင်လွင် ထမင်းပန်ကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ဟင်းချို အေးနေသည်ဆိုကာ ခပ်ပူပူနှင့် လာလဲပေးလေ၏။

နွဲ့မူ... နွဲ့မူက မအားရှာပါ။ သူ့မှာ မမန၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်သည့် ဆွမ်းကျွေးအတွက် အလှပြ သက်သက်လို ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုမှ မယ်မယ်ရရ လုပ်သည်မရှိ။ ဟိုနားယောင်ယောင်၊ သည်နားယောင်ယောင်။ ပန်းကန်ပဲ သိမ်းတော့မလိုလို၊ ဟင်းခတ်ထည့်ပေးသလိုလို။ အထဲဝင် အပြင်ထွက်တော့ ခဏခဏ လုပ်သည်။ တစ်ခါ အထဲဝင်တိုင်း မျက်နှာကို မှန်နေအောင် ခြယ်သလာ၏။ နှုတ်ခမ်းနီက တစ်ခါဝင်သွားတိုင်း အရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်လာကြောင်း သူ့ကို သတိထားနေသော ကိုအောင်လွင်ပဲ ကောင်းကောင်း သိလေသည်။

မမနမှာ ပျံ့ဝနေသော လိပ်ပြာနှယ် ဟိုသည်ကူးရင်း ကိုအောင်လွင် အပါအဝင် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံပြုစုရသည်မှာ ဖတ်ဖတ်မောနေသည်။ နမူးပြင်တွင် ချွေးများ စိုနေသည်တိုင် မသုတ်အား။ ဤမျှ အလုပ်များသည် ကြားက အပြီးမပျက်။

ကြာကြာ ကြည့်၍လား၊ မြင်ပန်များ၍လား မသိ။ မမနက ရုပ်ရည်သိပ်မဆိုးလှ။ အကြည့်ခံသားပဲဟု ကိုအောင်လွင် ထင်သည်။

X X X

“ဟော... ကိုမောင်အောင်လွင်ပါလား၊ လာလေ ဝင်ထိုင်ပါဦးနော်”
“နွဲ့မူကော မမန”
“သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်သွားကြတယ်ကွယ့်”

ကိုအောင်လွင် ရင်ထဲ ဟာသွားလေသည်။ ဘယ်လိုလဲ နွဲ့မူရယ်၊ ကတိမကည်ပါလား၊ ရုံးပိတ်ရက် စနေနေ့ လာခဲ့ပါဟု မှာထား၍ လာခဲ့ရသော ကိုအောင်လွင်မှာ အကြောင်ကြောင်။

“ဟောဗျာ... ကျွန်တော့်ကို လာလည်ပါ ဖိတ်ထားတယ်၊ လာမယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့”

“အားနာလို့ လိုက်သွားတာနဲ့ တူပါရဲ့ကွယ်၊ ကဲပါလေ၊ ဝင်ထိုင်ပါ”
ယခုထိ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဖြစ်နေသော ကိုအောင်လွင်ကို မမနက အတင်း ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရသည်။ နွဲ့မူမရှိဘဲ သည်အိမ်သို့ မလာပူးသော ကိုအောင်လွင်မှာ မမနကို အားတုံအားနာ ဖြစ်နေလေသည်။ ကော်ပါသေး၏။ မမနက ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိပေလို့။

“အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး နွဲ့မူကို စောင့်ကြည့်ချင် စောင့်ပေါ့”

မမနက အေးဆေးညင်သာစွာ ပြောပြီး စာပတ်ရင်း စောင့်နေစေရန် ယတော အလိုက်တသိ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များ ချပေးလေသည်။ စာအုပ်များကို ဟိုလှန် သည်လှန်လုပ်ရင်း နွဲ့မူကို စောင့်သည်။

“မမန ဟင်းချက်လိုက်ဦးမယ် မောင်အောင်လွင်”

ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ကိုအောင်လွင် ရှေ့မှောက် ရောက်လာသည်။ ကိုအောင်လွင်က မသောက်ဖြစ်သေး။ မဂ္ဂဇင်းကိုသာ ပတ်နေသဖြင့်...

“ကော်ဖီက အေးသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ရင်ပြည့်တတ်တယ်၊ ပုတုန်း မသောက်လိုက် မောင်အောင်လွင်”

မမန စေတနာကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ ကော်ဖီပူပူကို ကျိုက်ချလိုက်ရသည့်၊ မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်သွားသော မမန၏ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်သံ တစ်ခုကို ကြားနေရသည်။ ဟင်းနဲ့သင်းသင်းက မွေးကြိုင်နေသဖြင့် ထမင်းပင် ဆာလာသလိုလို။

“ပျဉ်းမနပ်လား မောင်အောင်လွင်၊ မမနလဲ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်တာတွေ၊ လက်စသတ်နေရလို့ ထိုင်ပြီး ဧည့်ခံခံနိုင်တာ အားနာလိုက်တာ”

လက်မချုပ်ပါမြို့ လက်သုတ်ရင်း မမနက ဆိုလာသည်။
“ရပါတယ် မမန”

ကိုအောင်လွင်မှာ ပြောမည့်သာ ပြောရ မျက်လုံးက လမ်းမဆီ မျှော်နေမိသည်။ နွဲ့မူ ပြန်မရောက်သေး။ ထိုင်စောင့်နေရတာ နှစ်နာရီ နီးပါးခန့်ရှိပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လိုက်သွားသော နွဲ့မူအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ရုံးမှာတော့ သူနှင့် နွဲ့မူကို အတွဲဟု သတ်မှတ်ကုန်ကြပြီ။ သည်မှာဖြင့် ဘာမှ မရေရာ မသေချာသေး။ ကြည့်လေ သူလာမည် ကျိန်းသေသိပါလျက် နွဲ့မူက မစောင့်ဘဲ ထွက်သွားလေပြီ။ တကယ်ချစ်ကြသည့် သမီးရည်းစားဆိုလျှင် မိုးလင်းကတည်းက နွဲ့မူ သူ့ကို မျှော်ရမည်ပေါ့။ ယခုတော့ ကျော်တော့ လှေ သူကြီးဆိုသလိုပါပဲ။ သူ့ထက် အရေးစိုက်ရမည့်သူနောက် လိုက်သွားလေ သလား။ မမနက နွဲ့မူ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားသည်ဟုသာ ပြောခဲ့သည်။ ယောက်ျား သူငယ်ချင်းလား၊ မိန်းမ သူငယ်ချင်းလားဟု တိတိကျကျ မပြော။

“နွဲ့မူလဲ ပြန်မလာသေးဘူး၊ မောင်အောင်လွင် ဒီမှာပဲ ထမင်းစား”

“နေပါစေ မမန”

“မဟုတ်တာကွယ် စားရမှာပေါ့ ဒီအိမ်ဟာ အားနာစရာလား၊ မမန ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်ပါ့မယ်”

ဘာမှ ထပ်မပြောရခင် မမန မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ ကိုအောင်လွင်မှာလည်း တကယ် ထမင်းဆာလာပါပြီလေ။

နွဲ့မူကို စိတ်တိုနေမိသည်။ ဘယ်ကိုများ ဘယ်သူနဲ့ လိုက်သွားရပါလိမ့်။ အောင်လွင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကိုကော သတိများမှ ရပါလေစ၊ မေပင်အောက် ရောက်နေပြီထင်၏။

“မောင်အောင်လွင် စားဖို့ အရန်သင့်ပဲ”

ချိုသာသော မမန၏ အသံနှင့်အတူ လူပါ ပေါ်လာသည်။ နွဲ့မူ၏ မျက်စောင်းဒဏ် ခံနေကျ ကိုအောင်လွင်မှာ မမန၏ ဧည့်ဝတ်ကျေမှုကြောင့် စိတ်တွေ တစ်ပတ်လျှောလာသည်။ နွဲ့မူ၏အစ်မဆိုတော့ ဘာမဆို လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်ရပေမည်။ ဟင်းလက်ရာကောင်း၍ ထမင်းစားဝင်ပါသည်။ မမနကလည်း ထမင်းစားစဉ် လိုအပ်သမျှကို အသေးစိတ် ဂရုစိုက်သဖြင့် အားနာဖို့တောင် ကောင်းနေသည်။ ထမင်းစားပြီးသည်ထိ နွဲ့မူရောက်မလာသေးပါ။ ကိုအောင်လွင်မှာ စိတ်တိုမှု ဒီဂရီတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့ကုန်သည်။

နွဲ့မူကို စောင့်ရင်း မမနနှင့် တစ်နေကုန် ထိုင်စကားပြောဖြစ်သည်။ မမနက ပြောတာထက် နားထောင်တာ ပိုများပါသည်။ ကိုအောင်လွင် ပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ရှာသည်။

စကားပြောရင်း စိတ်လက်တွေ ပေါ့ပါးသွားသလို ထင်မိသည်။ စကားမရေရာမလှပါးပြောနေသဖြင့် နေကုန်မှ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

နေကုန်သည်ထိ နွဲ့မူ ပြန်မလာပါ။ ကိုအောင်လွင်လည်း စိတ်လက်ကြည့်သာစွာ မမနကို နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့သည်။

X X X

“ဟိုနေက ဘယ်သွားတာလဲ နွဲ့မူ”

“မမန မပြောဘူးလား၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်သွားတယ်လို့”

“ကြာလှချည်လား၊ ထိုင်စောင့်နေတာ ပေါ့မလာဘူး”

နွဲ့မူက ပခုံးတွန့်ကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ဆဆ လေသံဖြင့် ဖြေလေသည်။

“တယ်တတ်နိုင်မလဲ ဆောရီးနော်”

သည်မျှနှင့် လုံလောက်ပေပြီ။ သည့်ထက် ပိုပြောပိုင်ခွင့်လည်း မရှိ။ ပြောလျှင် ကိုအောင်လွင် အရူးဖြစ်မည်။ ဆိုင်ကော ဆိုင်သေးရဲ့လား။ ပိုင်မှ မပိုင်ဘဲ။

“နောက်ဆို နွဲ့မူခေါ်တိုင်း မလာရဲတော့ဘူး”

“မလာရဲလဲ နေပေါ့”

နွဲ့မူက ပြတ်သားစွာ ဖြေလေသည်။ ကိုအောင်လွင် မသွားဘဲ နေလျှင် အားရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ သို့သော် သူ့စိတ် သူသိ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မလျှာတဲ မနေနိုင်။ ထို့ကြောင့် အပြော တစ်ပတ်လျှော့ရလေသည်။

“လုံဝ မလာရဘူးလားဟင်...”

“လာရင်ရင် လာပေါ့၊ နွဲ့မူရှိရင် စကားပြော၊ မရှိရင် စောင့်”

အားရှိမသေး၏။ ကြာပင် ပြတ်သော်လည်း ကြာမျှင် မပြတ်သေး။ အချိန်က အပြတ်မခံနိုင်။ နွဲ့မူနှင့်ကျမှ အရာရာ အောက်ကြို့ရသည့် အချိန်၊ နွဲ့မူက ပြောလေလို့ လုပ်တတ်လေသည်။ ချောမောလှပသလောက် အပေါ့အလွယ် ပေါ်သည်။ လမ်းသွားစရာ ကိစ္စတွေက ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်။ သူ့အိမ် လျှားတိုင်း၊ ဆယ်ခါ တစ်ခါ တွေ့ခဲ့သည်။ ရုံးမှာ နေစဉ် တွေ့ပါလျက်

အိမ်ကို လိုက်မိသည့် သူ့အပြစ်ပေးလား။ မမနု ဆီးကြို နေ့ညဝတ်ပြုသည်ကို ခံယူရင်း ပြန်လာရပေါင်း မနည်းတော့။

ယနေ့လည်း အလုပ်အားရက် စနေနေ့။ ထုံးစံအတိုင်း နွဲ့မှုတို့အိမ်ဆီ လာမိသည်။ သူ့ကို တွေ့ဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလား။ မွေးနေ့၊ ဆွမ်းကျွေးတစ်ခုခုကို သွားတတ်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ခြေရှည်တတ်သော နွဲ့မှု၏အကျင့်ကို သိပြီးသား။

“မောင်အောင်လွင်၊ နေပူထဲက လာရတာ သံပရာရည်သောက်”

ထုံးစံအတိုင်း နွဲ့မှုကို မတွေ့ပါ။ မတွေ့၍လည်း နေတတ်လာပြီပဲ။ မမနု ချထားပေးသော သံပရာရည်ကို သောက်ရသည်။ အချိုလေးလေး အချဉ် စွက်တယ်ဆိုရုံ ထည့်ထားသဖြင့် ကိုအောင်လွင် စိတ်ကြိုက် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီနေ့ ငါးသလောက်ပေါင်းတယ်၊ စားသွားဦး”

မမနု၏လက်ရာ ကောင်းမည်မှန်း ကိုအောင်လွင် သိ၏။ စားရပေါင်း များ၍လည်း အားနာလာပြီ။ သို့သော် စေတနာ ဗလဝနှင့် မမနု ကျွေးသည်ကို ငြင်းဆန်၍ ကောင်းပါ့မလား။ ရုံးပိတ်ရက်တိုင်း မမနုက ဟင်းချက်ကောင်း လေသလား မသိ။

“မောင်အောင်လွင် ဒီကို ခဏလောက်”

မမနု၏ခေါ်သံကြောင့် ကိုအောင်လွင် မီးဖိုထဲ ဝင်သွားရလေသည်။

“ဒီမီးလုံး ဖွင့်လို့ မလင်းဘူး၊ ကြည့်ပေးစမ်းပါကွယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

မီးဖိုမျက်နှာကြက်က မီးလုံးကို တက်ဖြုတ်ဖို့ စားပွဲပေါ် ကုလားထိုင် ဆင့်ပြီး တက်ရသည်။ ကွမ်းနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မမနုထံ မီးလုံးအသစ် တောင်းရလေသည်။ မီးလုံးအသစ် တပ်ဆင်ပြီး ဖွင့်ကြည့်တော့ မီးလင်း၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ ငါ့မောင်”

ကုလားထိုင်မှ စားပွဲပေါ်အဆင်းတွင် ယိမ်းယိုင်သွားသဖြင့် မမနု ပန်းကို လှမ်းကိုင်ရသည်။ လိမ့်ကျမည် ထင်၍လား မသိ။ မမနုကလည်း ကိုအောင်လွင်ကို စိုးရိမ်တကြီး ဖေးမတွယ် ဖက်ထားလေသည်။

ယိုင်လဲလောက်အောင် မဖြစ်ပါ။ စိုးရိမ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

“မတော်လို့နော် မမနု”

ကိုအောင်လွင်က တောင်းပန်ရ၏။ မမနုက ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ ကုလားထိုင် သိမ်းနေသည်။ ပြီးမှ နစ်ယောက်သား စားပွဲကို မ၊ရွှေကြသည်။

မမနု၏ ငါးသလောက်ပေါင်းမှာ ခံတွင်းတွေလှ၍ ကိုအောင်လွင်သည် နွဲ့မှု ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ၊ ဘယ်သွားတာလဲဟု မမနုကို မေးမြစ်။ ထမင်း ကိုသာ ငုံ့စားနေသည်။

“အဟဲ...ကျွန်တော်လဲ နွဲ့မှုဆီ လာလည်ရတာ မမနု ချက်တဲ့ထမင်း လာစားရသလို ဖြစ်နေပြီ”

ထမင်းစားအပြီး ဧည့်ခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း နွဲ့မှု အကြောင်း နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြောဖြစ်သည်။ မမနုက ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ကျော်၍ အမဝးတစ်နေရာကို ငေးနေသည်။ နွဲ့မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြစရာ မမနုသာ ရှိသည် မဟုတ်လား။

“သူက ကလေးဆန်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်အောင်လွင်၊ အစစအရာရာ အတွက် မမနုက တောင်းပန်ပါတယ်”

“မမနု ညီမက ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ကြည့်ပါလား၊ လူကြောင့် ဒီအိမ်လာရတာ သူက ဧည့်ခံလိုလား၊ ကျွန်တော်တို့ထက် ဂရု စိုက်ရမယ့်သူ ရှိနေသလားမှ မသိတာ”

သွေးတိုးစမ်းသည့်သဘောဖြင့် မမနုကို ဖွင့်ပြောရသည်။ မမနုက ကြင်နာသော မျက်ဝန်းဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် တစ်ခဏချင်း မှာပင်...

“နွဲ့မှုက မမနုရဲ့ညီမပဲ မောင်အောင်လွင်၊ အရေးကြီးရင် သူ့ဘက်က မမနု ရပ်တည်ရလိမ့်မယ်၊ သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးပါရစေ ခုနီ မမနုကို ဖွင့်ပန်ထားတယ်၊ မမနု ဘာပြောရမှာလဲ၊ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိတဲ့ နွဲ့မှုကို ဘယ်လိုချုပ်ချယ်ရမလဲ၊ တစ်ခုတော့ မမနု စိတ်ချ အားတယ်၊ နွဲ့မှုဟာ သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့သူကို ရှာဖွေမှာပဲ၊ တွေ့လဲ တွေ့မှာပဲ၊ စားယိမတာမှ ပိုးစိုးပက်စက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရှုလျှင်လျှားလျား စကားမပြောစဖူး မမနုက ပြောလိုက်တော့မှ အားမပါကလေးပါသည်။ ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။ နွဲ့မှုသည် သူ့အား မိမိ၏အိမ်ထောင်ဖက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အရိပ်ပြ၍ အကောင်မထင်နိုင်သူက အကောင်မထင်လေ၏။

“ကျွန်တော် ဒီကို မလာသင့်တော့ဘူး မမနု”

ကိုအောင်လွင်က အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောရ၏။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မမနုအိတော့ အချိန်မရွေး လာနိုင်ပါတယ်”

ခကားအလှ သုံးလိုက်ခြင်းလား။ တကယ်ပဲ လိုက်လိုက်လဲလဲ ခေါ်တာပဲလား။ မမနု၏ မျက်နှာမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလျက် ရှိသည်။ ကိုအောင်လွင်သည် မမနုကို တစ်ခဏမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်အခန့် မသင့်တိုင်း မမနုကို ခန့်သည့်သဘော ဖွင့်ပြော၍ သင့်ပါမည်လား၊ ဖွင့်ပြောမိသည်ကိုပင် သနားသလိုလို အားနာသလိုလို။

မလာဘဲ နေရကောင်းမလား။ မမနု၏ လက်ရာများကတော့ ရှားမှ ရှားပဲ။ စားပြီးရင် စားချင်ရင်း၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို စားနေကျ ဆိုင်ထမင်းဟင်းကို ပစ်ပြီး မမနု ချက်သော ဟင်းများကို စားချင်မိ၏။ မမနု ချက်သော ဟင်းအပြင် မမနု၏ ဖော်ရွေအလိုက်သိမှုကြောင့်လည်း နွဲ့မူက စိမ်းကားပါလျက် လာဖြစ်နေခြင်းပင်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် နွဲ့မူ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မမနု၏ စိတ်သဘောကို ပေါင်းစပ်ပေးချင်လှသည်။

X X X

သိတင်းကျွတ်တွင် ကိုအောင်လွင် လူပျိုကြီးဘဝ အရိုးထုတ်ရန် စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်တော့မည်ပြင်သည်။ နွဲ့မူအတွက် စိတ်အလေလွင့် မခံနိုင်ပါ။

ဘယ်သူနှင့်လဲ သိချင်ကြသလား။ သူ့ကို ထာဝစဉ် ကြင်နာယုယမည့်သူနှင့်ပေါ့။ မမနုလေ။

နွဲ့မူကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ သူ့ကြောင့် မမနုနှင့် ဆုံဆည်းရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဟုတ်ကဲ့။ နွဲ့မူစိတ်ထားကို အံ့သြဖို့ ကောင်း၏။ ကိုအောင်လွင်နှင့် မမနု လက်ထပ်မည်ကိစ္စအတွက် နည်းနည်းမျှ ဣန္ဒြေမပျက်။ ကိုအောင်လွင်အပေါ် နည်းနည်းမှ သံယောဇဉ်မရှိမှန်း ထင်ရှားလွန်းသည်။ သူ့စိတ်ကြိုက် ခေါင်းခေါက် ရွေးနေရသဖြင့် မအားနိုင်ရှာ။ ကိုအောင်လွင်လည်း မမနုနှင့် ပေါင်းပက်ရမည်မို့ ပျော်ရွှင်ပါသည်။

နွဲ့မူကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပြီ။ ဟိုစဉ်က ခင်မင်ခဲ့သော နွဲ့မူကို ညီမလေးလို သဘောထားရုံအပြင် ပိုမရှိ။

သူ့အတွက် သူ့ဘာသာ အကောင်းဆုံး အသင့်တော်ဆုံးသူကို ရှာတာဟု နားလည်ထားလိုက်နိုင်သည်။ နွဲ့မူ လင်ကောင်း သားကောင်း ရပါစေ။ နွဲ့မူနှင့် ပူးစာဆုံမည့်သူက ချမ်းသာဖို့ လိုသည်။ ဒါတော့ သတိချပ်ရပေမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

ကိုအောင်လွင်နှင့် မမနုတို့ ချစ်ခင်ယုယ ကြင်နာကြဖို့ပဲ လိုပါသည်။ မလာကမှာ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင် ယုယမှု၊ ကြင်နာမှု၊ ပိုက်ထွေး စာနာမှု နှင့် ကင်း၍ ဘယ်သူ နေရဲသလဲ။

ဒါကြောင့် မမနုကိုပဲ ချစ်ရပါလိမ့်မည်။

နွဲ့မူက သူ့လမ်းသူ ဆက်လျှောက်မှာပါ။

ကိုအောင်လွင်ကလည်း မမနုထက် ကြင်နာစရာကောင်းသော မိန်းမကို ရှာမတွေ့နိုင်ဟု ထင်သည်။

သိရီ

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂဇင်း

၀၉၈၄-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၄)

သည်စဉ်က မောင့်မျက်နှာသည် ပြိုမည်မှီးကဲ့သို့ ညိုနေမည်။ နောက်သော ရေကဲ့သို့ ညစ်နေမည်။ မောင့်ရင်ထဲတွင်လည်း ငလျင်ငယ် တော်လဲနေမည်။ ကြာရှည်ကြာမြင့်စွာကပင် မောင် မျှော်လင့်ခဲ့သော အနာဂတ်သည် ပြဿနာကို ယူဆောင်လာခဲ့ချေပြီ။

“ဟင်...မောင်၊ နွယ်ပြောတာ ကြားလား၊ နွယ်ကို ပြောပါဦး မောင်ရဲ့”
“ဟင်း...”

သက်ပြင်းငယ်သည် သောက ကမ်းပါး၌ ထိမှန် လွင့်စင်သွား၏။ မျက်နှာပေါ်က ယောက်ျားမာနတို့သည် အဘယ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီ မသိ။
“မောင်ရယ်...နွယ်...နွယ်လေ...”

နွယ်သည် စကားတဆစ်ကို ဆိုနှစ်စွာ ပြောရင်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲတွင် မကြွေကြွေကွဲကွဲ ရှိက်ငင်နေ၏။ ပုနွေးသော မျက်ရည်စက်တို့က ရင်ကို စိုစွတ် ရာက နှလုံးသည်းပွတ်တိုင် စီးဝင်သွားကြသည်။ နွယ်ကျေပပြင် သိမ့်သိမ့်ကို နှစ်သိမ့်စွာ ဖက်ရင်း ပွတ်သပ် ချောမြူနေမိသည်။ နှုတ်ခမ်းတို့သည်ကား တေမိ ဝပ်စားနေလေသည်။

“မောင် အားငယ်နေသလားဟင်...”

နွယ်က မောင်နှင့် ပါးချင်းအပ်လျက် မေးလာ၏။ နွယ် လေပူတို့က မောင့်လည်ပင်းကို ပွတ်သပ်ထိခတ်သွားသည်။

“နွယ်ကို စကားပြောပါဦး မောင်ရယ်၊ နွယ် မနေတတ်အောင် မလုပ် ပါနဲ့ကွယ်...ဟင်...မောင်”

နွယ်က မောင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်သည်။ မောင့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖုပ်ကိုင် လှုပ်ရမ်းရင်း မေးသည်။ သောက မြူနှင်းတို့ ဝေသော နွယ်မျက်ဝန်း ကိုယ်သည် မရွာဘဲ မည်းနေသော မိုးကောင်းကင်နှင့် တူနေ၏။

“မောင် ဘာပြောရမှာလဲ နွယ်”

“မောင်ရယ်...”

“မောင်လေ နွယ်ကို ချစ်တယ်၊ ချစ်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဘဝ အာရုံကို တည်ဆောက်လို့ မရဘူးဆိုတာ မောင် သိပါတယ် နွယ်”

မောင့်စကားတို့က ဗျာပါဒ ခလုတ်ကန်သင်းတို့ကို တိုက်လျက် ထွက် လာ၏။ နွယ်သည် မောင့်လက်ချောင်းကလေးများကို ဆုပ်ညှစ်လျက် အေးနေ၏။

“ဖို...တာပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ်လေ မောင်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ နွယ်...နွယ်... မောင်ကို ချစ်တယ်”

မောင်က နွယ်လက်မောင်းအိုးကလေးကို ဆုပ်ကိုင် ပျစ်ညှစ်ကာ အားပေး နှုတ်မျက်ဝန်းမှ သောက ပွင့်များကို အကြင်နာ လက်နှင့် သိမ်းပေးရ

“အမေကိုမကြာပါ့ကို နွယ် သိတယ် မောင်၊ မေမေက ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်တာပဲတယ်၊ ပြီးတော့ မောင်နဲ့ နွယ်အကြောင်းလဲ သိသွားပြီ မေမေလေ”

ကျားရဲရာတွင် ကြမ္မာမရိုးသာသော အဖြစ်မှန်း မောင် သိသည်။ ယခု အဖြစ်ကမူ ကံကိုယ့် ဆူးပုံနင်းရမည့် အဖြစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ဗလာခြေတွင် သွေးခြည် ဥရံမျှမက ဆူးအသွယ်သွယ်နှင့် အရူးနှယ် ဖြစ်တော့မည်။

“မောင်... နွယ်နဲ့ ခွဲနိုင်သလား မောင်”

“ဪ... နွယ်ရယ်၊ နှစ်ကိုယ်တစ်ဘဝ နှစ်သက် တစ်စိတ်မျိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့ ကြတာပါ။ မောင်သာ တန်ခိုးတော်ရှင် ဖြစ်ခဲ့ရင် နွယ်နဲ့ မောင်ဘဝကို ပကာသနချင်း ဓနအင်အားချင်း ညီမျှသွားအောင် ဖန်ဆင်းပစ်လိုက်ချင်ပါတယ် နွယ်...”

စကားလုံးတို့က မောင်ရင်ထဲတွင် ရေနည်း ငါးပမာ လှုပ်ရှားခုန်ကြွ နေကြသည်။

စင်စစ် တွေးကြည့်တော့လည်း မောင်နှင့် နွယ်အချစ်သည် အစဉ် ဆက်ရှည်စွာ လွမ်းမက်မပြေခဲ့။

“မောင်ရယ်... နွယ်လေ တုန့်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ နေနိုင်ပါတယ်၊ ထမင်းကြမ်း တစ်ခဲကိုလဲ တစ်ဝက်စီ ခွဲစားနိုင်ပါတယ်၊ မောင်... နွယ်ကို ချစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

မောင် သံသ့သာ ပြုံးမိသည်။ နွယ်သည် သူရဲကောင်းတို့၏ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် မာန်တင်းလျက် ရှိသည်။ နွယ်အချစ်ကို ယုံသော်လည်း နွယ်မိနေနှင့် ပတ်ဝန်း ကျင်က သရော်နေလေသည်။

“မောင် ဘာပြုံးတာလဲ ဟင်...”

နွယ်က မောင့်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးငွေ့ငွေ့ကို တွေ့သွားပြီး မေးသည်။

“ဟင့်အင်း...”

“ဘာလဲ မောင်က နွယ်ကို မယုံဘူးလား၊ ကဲ... ထ၊ မောင်နဲ့ နွယ် တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

မောင်က နွယ်လက်ကို ဆွဲထားရ၏။ အကြိတ်ထားသော နွယ်မျက်နှာ တွင် သမုဒယ မာနတို့ဖြင့် ရဲလျှံနေသည်။

“နွယ်ကို မောင် ယုံပါတယ်၊ ကံကြမ္မာကိုသာ မောင် မယုံတာပါ”

“အို... ကံကြမ္မာဆိုတာ လူရဲ့လက်အောက်ခံပါ မောင်ရယ်... ဘာလဲ မောင် သတ္တိမရှိဘူးလား၊ မောင် ကြောက်နေသလား”

မောင် ခေါင်းခါမိသည်။ ကျောမှိုထားရာမှ ခွာသည်။ ပယ်မလိယာ ကားကို လက်နှင့် ထောက်ထားမိ၏။ နွယ်သည် အင်းလျားကန်ကို မမှိတ် မယူနီ ကြည့်နေသည်။

မောင့်စိတ်သည် အတိတ်သို့ ခြေရာကောက် ထွက်သွားလေသည်။ အတိတ်သည်...

X X X

နွယ်သည် အိကို မေရာ ကျောင်းသူတို့တွင် အလှမြင့်လည်းကောင်း၊ မနုမြုံလည်းကောင်း၊ မာနမြင့်လည်းကောင်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

ယမ်းဘီလူး အအေးဆိုင်တွင် နွယ်မျက်နှာကို စတင် မြင်တွေ့ရာမှ ကာရံတွင် ပူးကပ် ပုံရိပ် ထင်လာ၏။ နွယ်သည် စိတ်တစ္ဆေပမာ ထာဝရ မြောက်လှန့်တော့သည်။

“ဘာလဲ မြင့်ဝေ၊ မင်း... သက်ထားနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား၊ ပြောစမ်း”

ကျော်ဆွေက အိပ်ပျော်နေသော အတွေးကို လှုပ်နှိုးလာ၏။ ကျော်ဆွေ မေ့မည်ဆိုလည်း မေးလောက်၏။ ယခုတလော မောင် ရေးသမျှ ပန်းချီကား မှီတွင် နွယ်ကိုယ်ပွားများသာ ဖြစ်နေလေသည်။ နွယ်သည် လိပ်ပြာ၊ နွယ်သည် ပန်းပွင့်၊ နွယ်သည် လမင်း၊ နွယ်သည် ဂီတ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့... ပြောလေကွာ မြင့်ဝေ”

“အိပ်မက်ကလေး တစ်မက်ကို မက်ကြည့်မလားလို့ပါကွာ”

“မဟဲ့၊ အိပ်မက်က ဈေးကြီးတယ်နော် သတိထား”

“ဈေးကြီးတိုင်း သွေးနည်းရမလားကွာ၊ အရေးကြီးတာက ဟဲ... ဟဲ...”

“ပြီတော့ မင်း အိပ်မက် မာနလဲ ကြီးလှသမောင်”

“မကြိုကွာ... ပကာသနနဲ့ မာနတွေကို အကြင်နာ အယူအယတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ရုံပါ သမောင်၊ အလျား အနံကိုလဲ သိလာမယ်၊ မေတ္တာအသွားအပြန်လဲ သိလာမယ်၊ ဟဲ... ဟဲ...”

“အေးလေ... မဟဲ့ကတော့ ပြောမရမယ့်အတိုင်း ကျောချမှ သောကမှန်း ခေါ်မယ့် အမကလဲပါ၊ စိပ်ဆိုရင် ပြောဟေ့... ငါ မင်းအတွက် လက်ကိုင်ပဝါ ပါခေါ်လိုက် ပယ်ထားမယ် ဟုတ်လား မြင့်ဝေ”

“ဟေ...ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ”

“မင်း မျက်ရည်သုတ်ဖို့လေ၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

“နိုး...နိုး...မျက်ရည်အစား သက်သေစကား ပြောတဲ့အခါ ချစ်သူ နဖူးက ချွေးနုနုလှလှလေးတွေ သုတ်ဖို့ကွ”

မောင်က သည်သို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ သို့သော် မောင့်စကား မြားတို့သည် လေဟာပြင်၌သာ ပျောက်ကွယ်ကုန်၏။

သို့သော်...

တစ်နေ့သ၌...

X X X

တစ်နေ့သ၌...

မောင်တို့တက္ကသိုလ်တွင် ‘ရွက်သစ်’ပန်းချီပြပွဲ ကျင်းပသည်။ မောင်သည်လည်း ပန်းချီကား ပြသ၏။ မောင့်ပန်းချီကားတို့သည် အိပ်မက်တစ္ဆေ (၁) (၂) (၃) (၄) (၅) တို့ ဖြစ်ကြသည်။

နွယ်အား မောင် ကောက်ကြောင်းမီသမျှ ရေးဆွဲထားသော ချစ်သူ ရုပ်လွှာများသာ ဖြစ်သည်။ ရယ်နေသော နွယ်၊ တွေးနေသော နွယ်၊ ပြုံးနေသော နွယ်၊ သမင်လည်ပြန် ကြည့်နေသော နွယ်၊ မေးထားကံနေသော နွယ်တို့ ဖြစ်သည်။

ပန်းချီပြပွဲ၏ ဒုတိယနေ့တွင် မောင့်ထံသို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

နွယ်...သက်ထားနွယ် ပါတည်း။

“ပန်းချီဆရာ သက်ထားဝေဆိုတာ ရှင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင် ပန်းချီကားတွေအတွက် ကျွန်မ လက်ဆောင် ပေးချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့...ပေးပါခင်ဗျ”

“ဖြန်း...”

“ဟယ်...အို...”

“ဟ...ဟ...ဆော်တယ်ဟ...”

“ဟေ...ဟေ...မြင့်ဝေ...”

“အို...နွယ်...နွယ်...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွယ်”

ပြပွဲတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြစ်သွား၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထကား မျက်နှာသွားသော်လည်း နွယ်အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ကာယကံရှင်အား နွယ်မပန်ဘဲလျက် ရေးခဲ့သော ပန်းချီကားများကြောင့် နွယ်ပေးခဲ့သော လက်ဆောင်သည် ထိုက်တန်ပါသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...မင်း ပါးပေါ်က ပန်းချီကားက အကောင်းဆုံးပဲဟေ...”

ကျော်ဆွေက မောင့်ကို ရိုသည်။ အသက်မပါသော မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတူသည် သောက မှုခင်းကို ဖွဲ့၏။

“ကျော်ဆွေ...မင်း မှတ်ထား၊ တစ်နေ့ကျရင် နွယ်အနမ်းနဲ့ ငါ့ပါးပေါ်က ဒဏ်ရာကို ဖျက်ခိုင်းမယ်”

သို့နှင့်ပင် ပန်းချီပြပွဲပြီး၍ တစ်လခန့်အကြာတွင် နွယ်အိမ်သို့ မောင်ရောက်ခဲ့သည်။ နွယ်သုယံချင်းဟုဆိုသောကြောင့် ဘာဂျာတခါးမှ သော့ကို ဖုတ်၍ ဝင်ခွင့်ပေးသည်။ နွယ်မိခင်နှင့် အလျင် တွေ့သည်။

“ဪ...အန်တီ၊ နွယ်အတွက် ပန်းချီကားတွေ လာဖို့တာပါ၊ ကြည့်ပါဦး၊ အန်တီ”

နွယ်မေမေက ပန်းချီကားများကို ကြည့်လျက် အံ့သြနေ၏။

“ဟယ်...တုလိုက်တာကွယ်၊ မောင်...ဟိုသင်းက...”

“မြင့်ဝေပါ အန်တီ”

“အ...မောင်မြင့်ဝေက ပန်းချီဆရာနော်၊ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကပဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“အတော်ပဲကွယ်၊ အန်တီမေမေပဲ မောင်မြင့်ဝေကို ဆွဲခိုင်းရဦးမယ်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ နွယ်ကို ခေါ်စမ်း၊ ပြီးတော့ အအေးတစ်ခုခု လုပ်ဟေ...”

နွယ်မေမေက ဩဇာပေးနေသည်။ မကြာမီ နွယ် ရောက်လာသည်။ မြင့်ဝေကအခါ နွယ် အံ့သြနေ၏။

“အ...အ...ဟီဟီ၊ ဟီဟာ မောင်မြင့်ဝေ ရောက်နေတယ်၊ သမီးပုံတွေ လာပေးတာကို ကြည့်စကားပြောပါဦးနော်”

နွယ်မေမေက စတင်မိသည်။ မောင်နှင့် နွယ်ကို အခွင့်အရေးပေး၏။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“လျော်ကြေး လာပေးတာပါ”

“ရှင်...”

“နွယ်နဲ့ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ နွယ်ကို လာပေးတာပါ”

“ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး”

နွယ်မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသနှင့် မာနတို့ နေမင်း ယောင်ဆောင်ကာ ရောက်နေကြ၏။ နွယ်ပါးနှစ်ဖက်သည် နေမင်း နှစ်မင်းတည်း။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“နွယ် မကျေနပ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် နောက် ပါးတစ်ဖက် ကျန်ပါသေးတယ် နွယ်၊ ရိုက်ပါ”

“အို...ရှင် ဘယ်လိုလုလဲ”

“ကျွန်တော်...နွယ်ကို ချစ်တယ်”

“အို...”

အာမေဩတ်သံတွင် အရှက်နှင့် အကြောက် ပါသွား၏။ မျက်လွှာချထားသော နွယ်မျက်နှာသည် အရှက်ရှိမိးတို့ လိမ်းကျနေမည် မလွဲ။

“ဟော...မောင်မြင့်ဝေ၊ ရော့...ဒီဓာတ်ပုံ ကြည့်စမ်း၊ အန်တီမေမေ ပုံလေ၊ ရေးလို့ ရပါ့မလားကွယ်”

နွယ်မေမေ ရောက်လာကာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပြသည်။ ဆေးသားပြယ်စပြုသော ပုံဟောင်းတစ်ပုံဖြစ်သည်။

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ရေးပြီး လာပို့ပေးပါမယ်”

“အေးကွယ်...ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဟဲ့...သမီးနွယ်၊ မောင်မြင့်ဝေအတွက် အအေးလုပ်ပါဦး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

နွယ်က ထိုင်ရာမှ ထသွား၏။ မောင် ရယ်ချင်သော်လည်း မျိုသိပ်ထားရသည်။ မကြာမီ နွယ် ရောက်လာ၏။ သံပရာရည်တစ်ခွက် ပါလာသည်။

“ကိုမြင့်ဝေ...သံပရာရည် သောက်လိုက်ပါဦး၊ အမောပြေပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ နွယ်”

နွယ်က ဒေါသကို အပြောလှနှင့် ပုံးကာ ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ မောင်လည်း ယောင်မှားစွာပင် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ကာ တစ်မော့ သောက်၏။

“အား...” အသံမထွက်မီအောင် ထိန်းထားသည့်ကြားက ထွက်သွားသေး၏။

“ဟင်...ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်မြင့်ဝေ”

“ဪ...အဟော်...သံပရာရည်က ကောင်းလွန်းလို့ပါ အန်တီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နွယ်...သင့်ကိစ္စ”

နွယ် သရော်ပြီး ပြီးသည်။ မဲ့သည်။ သံပရာရည်သည် သံပရာပင် တစ်ပင်လုံး ရှိသမျှ အသီး ညှစ်ထည့်လာသလား ထင်ရ၏။ ချဉ်စပ်နေသည်မှာ လျှားပင် ကျိန်းသွားသည်။ နွယ်တို့ ပညာပြလေမှန်း သိလိုက်သည်။

မောင်လည်း စကားတံ မရှည်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက် ပြန်လာခဲ့သည်။ နွယ်က မောင့်ကို ပညာပေးလိုက်ရသောကြောင့် ကျေနပ်စွာ ပြီး၍ ကျန်ခဲ့၏။ မောင်သာ နေသေးသပ ချုံထဲက ချိုသွေး၍ တမြဲမြဲနှင့် ဖြစ်လာ၏။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်၍ ကျော်ဆွေအား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြသောအခါ ကျော်ဆွေ ဟားတိုက် ရယ်မော၏။

“မင်းတို့ဟာ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲက အတိုင်းပဲဟေ့...သိပ်ရယ်ရတာပဲကွာ၊ ဟား...ဟား...ဟား...”

ကျော်ဆွေ ရယ်မောနိုင်သလောက် မောင် မရယ်နိုင်။ မပြုံးနိုင်။ သို့သော်...

နွယ်ဘက်က မာနလျော့သင့်သလောက် လျော့ခဲ့ပြီကို သိ၏။ ဒေါသ ပြုမလုပ်သလောက် ပြေခဲ့ပြီကို နားလည်၏။ ရာသီဥတု သာယာနေပြီ ထင်ပါသည်။

X X X

မိမိကအရ ဆိုတိုင်းလည်း သစ်ပင်မပေါက်ဟု မပြောနိုင်။ စမ်းရေ မပြောနိုင်။ နေဆိုတိုင်းလည်း ပန်းမပွင့်ဟု မဆိုနိုင်။

နွယ်မေမေ မေမိုင်းချက်အရ နွယ်အဘွားပုံတူ ပန်းချီကားကို ရေးဆွဲအပ်၏။ နွယ်နုပုံ တွေ့ဆုံရန် အကြောင်းဖန်လာပြန်၏။

“မဟုတ်ဘူး မြင့်ဝေ၊ မင်း နွယ်ကို စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်ကွ”
“ဟုတ်လား...”

“မင်း သွားတွေ့ရင်တော့ အကွက်ပဲဟေ့...သက်ထားနွယ်က ဒီနေ့ကျမှ ပိုလှနေတယ်ကွာ”

ကျော်ဆွေက မြှောက်ပေးနေသည်။ မောင်သည် ပန်းချီကားကို ယူလျက် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ မောင်ခြေလှမ်းတို့ မူမမှန်ကြ။

နွယ်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေ၏။ မောင် စကားမဆို အသံမပေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ နွယ်အား ငေးမောနေမိလေသည်။ နွယ် ခေါင်းကလေး ငဲ့ဟန်၊ လက်ပေါ် မေးတင်ဟန်၊ တံတောင်ဆစ် ထောက်ဟန်၊ မျက်မှောင်ကုပ်ဟန်တို့က ချစ်စရာ ကောင်းသည်။

“ဟင်...”

နွယ်သည် ပျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး မောင်ကို တွေ့လျှင် အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွား၏။ မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားသည်။

“ဆောရီး နွယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

နွယ်က မျက်မှောင်ကုပ်သည်။ မျက်တောင် သုံးလေးချက် ခတ်၏။ ပြီး...မောင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်သည်။

“ရှင်...ကျွန်မကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလား ကိုမြင့်ဝေ”

“နွယ် အထင်လွဲနေတာပါ၊ ကျွန်တော် ပန်းချီကား လာပေးတာပါ။ အိမ်ကို လာပေးရင် သံပရာရည် သောက်နေရမှာ စိုးလို့၊ အဟဲ...ကျွန်တော် နှစ်ရက်လောက် သွားတွေ ကျိန်းရောဗျာ”

မောင်စကားကြောင့် နွယ်မျက်နှာ ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွား၏။ မောင် အားတက်သွားပြီး နွယ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ဝင်ထိုင်မိသည်။

“သွားတစ်ချောင်း နဲ့နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ၊ သံပရာရည်က ဗီတာမင် စီ ဆိုတော့ သွားကို ခိုင်စေတယ်လေ၊ အဟဲ...ဟဲ...”

မောင်စကားကြောင့် နွယ် မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ အရိုက်ခံရသော ဘက်မှ သွားတစ်ချောင်း နဲ့သွားသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။ နွယ်က ခေါင်း ငုံ့လျက် ပင့်သက် ရှိုက်၏။

“နွယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုယ် ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ နွယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ နွယ် သိပ်လွန်သွားတယ်၊ နှစ်ခါတောင်မှ...”

“သုံးခါမှ မပြည့်သေးဘဲ နွယ်ရယ်”

နွယ်က မော့ကြည့်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင် မိုးဥတုငယ်ကလေး တစ်ဥတု ကို တွေ့ရ၏။

“နွယ် ရိုင်းသွားတယ်”

“လျော်ကြေးပေးရင်တော့ ကြေးသွားမှာပါ နွယ်”

“ရှင်...”

“ဟုတ်တယ်၊ နွယ် ခင်မင်မှုတွေနဲ့ လျော်ကြေးပေးလိုက်ရင် ကိုယ် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဪ...ကိုမြင့်ဝေရယ်...”

“ခင်မှာလား နွယ်...ဟင်...”

နွယ်က မျက်လုံးရဲ့ကြီးများနှင့် မမှိတ်မသုန် ကြည့်လာ၏။ မျက်လုံး ပြာများတွင် သံယောဇဉ်ပွင့်ကလေးများ မွေးပွင့်နေ၏။

“ရှင်ဟာ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့ ယောကျ်ား ဟစ်ယောက်ပါပဲ ကိုမြင့်ဝေ၊ နွယ် ရှင့်ကို ခင်မိပါပြီ”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ နွယ်ရယ်”

မောင်အသံက တက်ကြွရွှင်လန်းနေ၏။ မောင်ဟန်က အားရကျေနပ် စနေ၏။ နွယ်က မောင့်လက်ထဲမှ ပန်းချီကားကို ယူကြည့်သည်။

“ဆို...ဘွားဘွားနဲ့ တုလိုက်တာ ကိုမြင့်ဝေရယ်”

“နွယ်ဘွားဘွားပုံက စေတနာနဲ့ ရေးတာပါ နွယ်”

“ခါဖြင့် နွယ်ပုံကျတော့ရော...”

“စေတနာနဲ့ ရေးတာလေ”

“ဖို...”

X X X

“မောင်...မောင်...ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ နွယ်ခေါ်နေတာ ကြာ

အခါတိုင်း လန့်နိုးလာ၏။ ရင်ထဲက မိုးရာသီသည် နွယ်သို့ ကူးပြောင်း သွားသည်။ ချစ်လှစွာလည်း ကာလ တလျှင်တလျှားကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် ကျန်ဆုံးစကားပင်။

“မောင်တို့အကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါ”

“အနာဂတ်ကိုလားဟင်...”

“အတိတ်ကိုပါ နွယ်ရယ်”

“အနာဂတ်ကို မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ မောင်နဲ့ နွယ်ရဲ့ အနာဂတ်လေ”

ပင့်သက်တို့သည် နွေအဖြစ် နေအဖြစ် ရင်ထဲ ရောက်လာ၏။ နွယ် ပြောသမျှတွင် နွယ်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမည့်သူသည် သဘောသားဖြစ်သည်။ ဤတစ်ချက်တည်းဖြင့်ပင် ဘဝအဖော်အဖြစ် လုံလောက်နေပြီ။

“ကဲ...ထ နွယ်၊ မောင်သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာဆီ ခဏသွားရအောင်”

နွယ် ဖယ်မလီယာ ကားဖြင့်ပင် ကမာရွတ်ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ပန်းချီ ဆရာနေ့ထက်ထံ ရောက်ခဲ့၏။ ပန်းချီဆရာ အိမ်သည် ခနော်နီ ခနော်နဲ့ နိုင်လှ၏။ ကလေးသုံးယောက်က ပုန်တလူးလူးဖြင့် ဆော့နေသည်။ အိမ်ရှင်မ က ထဘီရင်လျားဖြင့် ဖျာတစ်ချပ် လာခင်းပေး၏။

“ဟေ့...သက်ထားဝေ လာဟေ့...ဪ...နွယ်လဲ ပါသကဲ့၊ ဘာလဲ ကွ၊ လေ့လာရေးလား၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

မောင်နှင့် နွယ်တို့ ခဏထိုင်သည်။ ကိုနွေထက် ပြောသမျှ နားထောင် ၏။ နွယ်ကမူ တစ်အိမ်လုံးကို အကဲခတ်သည်။ အပြန်လမ်းတွင် နွယ်တစ်ယောက် ခလုတ်ကန်သင်းလမ်း၌ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့် မလျှောက်တတ်သောကြောင့် ခလုတ်တိုက်သည်။

ထိုခလုတ်၌ မောင် မဟုတ်ဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း။

“ကဲ...နွယ် မနက်ဖြန် ကိုးနာရီ မောင် ကိုနွေထက်တို့အိမ်က စောင့် နေမယ်၊ နွယ် လာခဲ့ပေတော့၊ မောင် နွယ်ကို ချစ်တယ်၊ နွယ်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ အတူနေကြတာပေါ့ကွယ်...နော်...”

X X X

ဆေးလိပ်သာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ကုန်သွား၏။

နွယ် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ။

“ဟ...ပန်းချီဆရာဆိုတာ စားစရာလဲ ဖန်ဆင်းလို့ ရတယ်၊ အဝတ် အစားလဲ ဖန်ဆင်းလို့ ရတယ်၊ နေရာလဲ ဖန်ဆင်းလို့ ရတယ်ကွ၊ ပန်းချီ ကားပေါ်မှာနော်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘဝကျတော့...”

ကိုနွေထက် စကားများကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ ထိုနေ့က မူနီ၊သာတည့်သွားသည်။ နွယ်တစ်ယောက် ပေါ်မလာခဲ့။

မောင် ပြုံးမိသည် နွယ်။

နွယ်သည် ခွာမြင့် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် လှလှလေးကို စီးတတ်သော်လည်း ခလုတ်မတိုက်မီအောင် မလျှောက်တတ်သေး။ ခလုတ်တိုက်မည်လည်း စိုးရိမ် ရသေးသည်။

သို့သော်...

နွယ် တိုက်သွားသော ခလုတ်သည် မောင့်အသည်းနှလုံးမှန်းသာ နွယ် ဝါနီလျှင်...။

မြင့်မောင်မောင်

ပယ်ဦး၊ မြန်မာဝတ္ထုတိုပုဂ္ဂိုလ်

၁၉၈၄-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၁)

ကတော့ထွန်းသာ နေ့လယ်စာ စားနေကျ၊ ဆေးသောက်နေကျအချိန် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပစ္စည်းပစ္စယ နှလင်းစွာဖြင့် ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထွေးခင်သည် မိမိယူဆောင်လာခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ခုတင်ဘေးရှိ နံရံတစ်ခုတွင် အသာလေး တင်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေသံလှုပ်လှုပ်နှင့် ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သည်တော့မှ ဘာထွန်းသာသည် မိမိ၏ စေ့ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ကဖြည်းဖြည်းချင်း မေး၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။ စင်စစ် ဘာထွန်းသာသည် အိပ်၍ မပျော်ပါ။ အိပ်ချင်ဟန် ဆောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထွေးခင်၏ လှုပ်ရှားမှု အစုစုကို ဘာထွန်းသာ သိနေပါသည်။ မြင်နေပါသည်။

ပြီးတော့ မိမိအား ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားသော ထွေးခင်၏ ပြန်ပြုကျယ်ကားသော ကျောပြင်၊ ကျစ်လစ် သေးသွယ်သော ခါးနှင့် ပြည့်ဖြိုး စွင့်ကားသော တင်တို့ကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကို အခါခါ ချနေမိတော့၏။ ထိုမြင်ကွင်းကိုလည်း အာရုံငါးပါးရှိသည့်အနက် မည်သည့်အာရုံနှင့်မှ ခံစားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ နိမိတ်ကြီး လေးပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သော 'လူနာ'တည်းဟူသော နိမိတ်ကြီးသည် မိမိအား လောလောလတ်လတ် ဖိစီးနေပါပြီကော။

ထို့နောက် ဘာထွန်းသာသည် ဦးခေါင်းကို လေးတွဲတွဲကြီး ယမ်းခါရင်း မြှောလိုက်၏။ သည်စကားသံတွေက ပီပီပြင်ပြင် ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပါ။
“ဘာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ” တဲ့။

X X X

(၂)

ယခုကတော့ ဘာထွန်းသာသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် နုပျိုစွာ ရောက်ရှိပါသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ကြောနေအောင် ဖြိုးလိမ်းထားပါသည်။ ယခင်ကလို မျှောမျှောလွှလွှ ဆံပင်မျိုး မဟုတ်တော့။ ပီတုံးရောင်နှင့်အပြိုင် နက်ဖျော့နေပါသည်။ အင်္ကျီဆီလည်း အပွင့်ကြီးကြီး၊ အကွက်ကြီးကြီး

သရုပ်ဖော်ပန်းချီ ဝေဖန်လင်

(၁)

စေ့ထားသော တံခါးကို ပခုံးစောင်းဖြင့် အသာအယာ တွန်းပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ ညာဘက်လက်ထဲတွင် ကြက်ဥရောထားသော နွားနို့က တစ်ဖန်ခွက်။ ကျန်တစ်ဖက်တွင် ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့်လေး ကျိုထားသော ကွေကာအုပ်နှင့် ဆရာဝန် ညွှန်ကြားထားသော ဆေးဝါးများက ပါလာသည့် အတွက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပခုံးဖြင့် တွန်းဝင်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် 'ဒေါင်'ခနဲ မြည်သွားကာ ကွပ်(စ်)အမျိုးအစား တိုင်ကပ်နာရီက နေ့လယ် တစ်ချက်ထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးလာတော့သည်။

ဖွေးဖွေးဖြူနေသော အိပ်ရာ ခုကင်ထက်တွင် ဘာထွန်းသာသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်မောကျနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း ဤအချိန်သည်

အင်ဒိုနီးရှားပါတီတို့ကိုမှ အပြင်ထုတ်ဝတ်တတ်သည်။ လုံချည်ဆိုလည်း အကွက်သေးသေး မရမ်းရောင်ပျော့ပျော့ကိုမှ ရွေး၍ ဝတ်လာတော့သည်။ မိမိ၏ ခြောက်ဆယ်တည်းဟူသော သက်တမ်းကိုပင် မေ့ထားနှင့်ပါပြီ။

မိမိ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ် လွန်ခဲ့သော အနှစ် လေးဆယ်တွင် ကြည်ကြည်မေ့ ဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော မိဘများ၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ နှစ်ဖက်သော မိဘများမှာ ကုံလုံကြွယ်ဝသော ကုန်သည်မျိုးရိုးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့မို့ကြောင့်လည်း လိုလေသေးမရှိသော အိမ်ထောင်တစ်ခုအဖြစ်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ရောက်ကြရသည်။ ထို့ပြင် အင်းလျားလမ်းလို နေရာမျိုး၌ စက မတ်တင်း မြေတစ်ကွက်နှင့် အိမ်တစ်လုံးကိုပါ နှစ်ဖက်သော မိဘများက လက်ဖွဲ့လိုက်ကြသေးသည်။

သို့သော် သူတို့အိမ်ထောင်တွင် တစ်ခုသာ မပြည့်စုံ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအရာမှာ အသက် လေးဆယ်အရွယ်တိုင်အောင် သားသမီး မထွန်းကားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ၌ ဒေါ်ကြည်ကြည်မေ့တို့၏ဇာတိ မော်လမြိုင်ဘက်မှ ထွေးခင်ဆိုသော ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက် သူတို့အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

သို့ ရောက်လာခြင်းမှာ ဂျပန် ခေတ်ပျက် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ကြည်ကြည်မေ့တို့ မိသားစုတစ်ခုလုံးသည် ထွေးခင်၏ အဘွားထံတွင် ရှောင်တိမ်းသည့်အနေနှင့် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ထွေးခင်၏ အဘွားသည် မော်လမြိုင်နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ် ဝေးကွာသော ရွာတစ်ရွာတွင် နေထိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကြည်ကြည်မေ့သည် ထွေးခင်၏ မိခင်လောင်း ဖြစ်လာမည့် မယ်ငွေနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာလို နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် နှစ်တွေပြောင်း ခေတ်တွေပြောင်း လာသည်နှင့်အမျှ လူချင်းလည်း ကွဲကွာသွားကြတော့သည်။ ပြန်လည် ဆုံစည်းချင်တော့လည်း အဆန်းမဟုတ်။ မယ်ငွေ၏ အစ်မဝမ်းကွဲတော်သူသည် ထွေးခင်ကို လက်ဆွဲကာ ဒေါ်ကြည်ကြည်မေ့ထံ ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“သူကတော့ မယ်ငွေ သားသမီး ငါးယောက်ထဲက အငယ်ဆုံးပဲ။ မနှစ်က မယ်ငွေလဲ ပိုးထိလို့ ဆုံးတယ်။ တလောက သူ့အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကလေးတစ်ယောက်သာ စကောစက အရွယ်မို့

တာမှာလဲ ဘာမှ ခိုင်းရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မမတို့ပဲ စောင့်ရှောက်ပေးပါတော့”

အထက်ပါ စကားနှင့်ပင် ထွေးခင်တစ်ယောက် ဤအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ထို့နောက် လက်ရှိအစေခံများ တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ပြောင်းလဲသွားပါ။ ဇယားလည်း ထွေးခင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းမလဲခဲ့ပါ။ ထွေးခင်နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်မေ့တို့ကို ဆက်စပ်ကြည့်ပါက ကိုင်းကျွန်းမှို ကျွန်းကိုင်းမှို ယဘောကို မြင်ရပြန်တော့သည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်မေ့ ကျေးဇူးက ထွေးခင်မှာ နှုတ်ထင်းနေသလို ထွေးခင်အဖေ ကျေးဇူး၊ ထွေးခင်အဘွား ကျေးဇူးတွေက ဒေါ်ကြည်ကြည်မေ့မှာ စွန်းထင်နေသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

သည်လိုနှင့် ထွေးခင်သည် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုသော အပျိုကြီးဘဝသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာတော့သည်။ ပြီးတော့... ဒေါ်ကြည်ကြည်မေ့ တစ်ယောက်လည်း ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါဖိစီးနေရာမှ လွန်ခဲ့သော မြောက်လက ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

ထိုကတည်းက ဘာထွန်းသာသည် တမှိုင့်မှိုင့် တတွေတွေ ငေးငေး ဂိုဏ်းဂိုဏ်း စိတ္တဇရောဂါ ဖိစီးနေသည်မှာ အတော်ကြာပါပြီ။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း တာမျှ ပြုပြင်ခြင်း မရှိတော့။ ပစ္စုလက္ခ ဖြစ်သလို နေတော့၏။ သို့ပေမယ့် စပယ်ဦးတစ်ယောက်တော့ပြင် သူ့ကို ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းအချာနှင့်မခြား မိမိတို့ပြင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေပါ၏။

ယခုတော့ ဘာထွန်းသာ တစ်ယောက် ပြန်လည် နုပျိုလာပါပြီ။ အခုတော့ နွေခေါင်ခေါင် ကွင်းလယ်ထဲမှ မြက်ခြောက်လို မဟုတ်တော့ပါပြီ။ သေသောသူ ကြာလျှင် မေ့မှာပါကလား။

X X X

အဖေ့အထိဆိုသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၏ အရသာကိုမှ ဘာထွန်းသာ အသက်မကျ မျှော်ပြီး ခံစားတတ်လာပါပြီ။ ကြည့်ပါ။

ယခုရာရည်လေး ပေးကမ်းလာသည်မှ အစ အင်္ကျီပုဆိုး ပေးကမ်းလာသည်အထိ အမှတ်မထင် ထိတွေ့လာသော ထွေးခင်၏ လက်ချောင်းကလေး

များသည် အိမ်ကုန်းညှာသော ဝါဂွမ်းစိုင်အလားဆိုသော အတွေ့အထိ အရသာကို ဘာထွန်းသာ ခံစားတတ်လာပါပြီ။

ထိုနည်းနှင့်ပင် မထိခံလုတ် ထိခံလုတ် သဘောနှင့် ထွေးခင်၏ အသားအရေကို ကိမိတိုင်း ထိုသို့သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာအာရုံကို ဘာထွန်းသာ ခံစားရသည်ချည်းဟု ထင်နေပါ၏။ သည်တော့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တစ်နည်း မဟုတ်လျှင် တစ်နည်းဖြင့် အမှတ်မထင်ဘဲ တွေ့ထိမိန် များလာတော့လည်း သည်အတွေ့အထိတွေ့က ဘာထွန်းသာကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်တိုက် ထဲသို့ တွန်းပို့နေပါပကော။

အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ထဲတွင် သဘာဝချင်းလည်း မတူ၊ သွေးချင်းလည်း မနီးစပ်သော လူသားနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးကတော့ ကိလေသာ မြူညစ်မှူး ဆိုသော တိမ်သလ္လာလွမ်းနေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို ထွေးခင် မသိရိုး အမှန်ပါ။

“ဒီလို အဖိုးတန်တဲ့ အဝတ်အထည်တွေ မဝယ်ပါနဲ့ ဘာရယ်၊ ထွေးခင်လဲ ကြိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒီရဟနာတွေက မေမေကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ ဘာကြီးပဲ သိမ်းထားပေါ့”

သည်စကားမျိုးကို ထွေးခင်က ရေလဲ သုံးနေကျပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း သည်စကားမျိုးကို ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်စွာဖြင့် ပြန်လည် ပြောကြားနေကျ စကားလည်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပေးကမ်းခြင်းသည် မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုခုဖြင့် ဘာထွန်းသာက ပြုမူနေကြောင်း ထွေးခင် မသိ။

“ဘယ်လို စရာမှာပါလိမ့်”

ဘာထွန်းသာသည် မနောက်မြောက် ကြံစည်လာပါတော့သည်။ ပြီးတော့ ထွေးခင်နှင့် စကားစမြည် ပြောနေသောအခါတွင်လည်း မိမိ၏ လေယူ လေသိမ်း တို့သည် ဟုန်ခါနေသည်ဟု ထင်နေပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မူမမှန်သော အကြံအစည်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသော လူတိုင်းအဖို့ ကြုံတွေ့ရမည့် ပြဿနာပင် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့သော ဖြစ်ရပ်မျိုးသည် တစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်တော့။ မကြာမီ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပေါက်ကွဲလာတော့မည်ဟု ဘာထွန်းသာ ယူဆထားပါသည်။ ပေါက်ကွဲမည့် အချိန်အခါကိုလည်း အမြဲတစေ

စောင့်စားနေပါသည်။ ဤအချိန်အခါ ရောက်ရန်လည်း အမြဲတစေ ဖန်တီးနေပါသည်။ ကျားကတော့ သမင်လေးကို အုပ်ဖမ်းရန် ကြိုးစားနေပါသည်။ အေးချမ်းသာယာလှသော သဘာဝမိခင်ကြီး၏ စားကျက်တွင် မြက်နုစားရင်း ရေကြည်သောက်နေသော သမင်မကလေးတော့ ဘာမျှ မသိရှာပါ။

“ဘာကြီး တော်တော့ များနေပြီ”

ခါတိုင်း ထမင်းစားခါနီး သောက်နေကျ အနီရည်ကို ယခုတော့ အတော်ကလေး ရေချိန်လွန်အောင် သောက်နေခြင်းကြောင့် ထွေးခင်က ယခုလို တားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘာထွန်းသာသည် အမှိုက်တကု အမှိုက်ဆုံး၊ အမှောင်တကု အမှောင်ဆုံး၊ ဆိုသော ကာမဂုဏ်တောကို တိုးတော့မည့် ကျားသတ္တဝါ အန္တိမ ရည်ရွယ် မျက်ကို ယနေ့ အကောင်အထည်ဖော်တော့မည်။

သူ အရက်မူးနေ၍ ထွေးခင် ပွေ့ထုလာလျှင်ကား...

စောစောက မီးအုပ်ဆောင်းတွင် ကပ်မြှောင်နေသော အိမ်မြှောင်သည် လူ့အငိုက်ဖမ်းနေသော ပိုးကောင်ကလေးကို လျှပ်တစ်ပြက် ဟပ်စားလိုက်သည်။ ဤသည်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အမှတ်မထင် ပြုံးလိုက်သည်။ သည်အပြုံးက ဘီလူးဂုဏ်တို့၏ ရွံစဖွယ်အပြုံးမျိုးဆိုသည်ကား သူမှလွဲ၍ မည်သူမျှ သိမည်မဟုတ်ပါ။

X X X

(၃)

ယခုတော့ ဘာထွန်းသာသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ဂီလာနအဖြစ် ရောက်နှင့် အိပ်ရာမှ နှစ်ပတ်မျှ ရှိပါပြီ။ မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်နေသူ မကောင်းမှုကို အရယူသည့် ထိုက်သင့်သော အကျိုးတရားကို ခံစားရသည်ဆိုသော အကျိုးကို လက်ခံရရှိပါပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုညက ကြံစည်ခဲ့သော အိမ် အကြံအစည်သည် အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ပါ။ အဖျက်အဆီးက ရန်တစ်ခုက အမှတ်မထင် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအမျက်ရန်ကား တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ မည်သူမျှ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်း

မရှိသော နာခြင်းတည်းဟူသော ဂျာမိတရားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ထိုနေ့ည အရက်သောက်နေစဉ် လေသင်ဇုန်းပြတ်ကာ ညာဘက်တစ်ခြမ်း ကိုယ် သေခဲ့ပါသည်။ လျှာလည်း လိပ်ကာ စကား ပြောမရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်နေပါတော့သည်။

ဤအကြောင်းကို ဘာထွန်းသာ တွေးတွေးပြီး ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်း စသော နောင်တ၊ တရားဖြင့် မရွှင်မလန်းဖြစ်နေရပြန်၏။ သည်နောင်တ၊ တရားများကို မည်သူမျှ သိကြမည် မဟုတ်ပါ။ သိလျှင်လည်း မည်သူက ကောင်းချီး ဩဘာ ပေးကြပါမည်နည်း။

“ဘာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

X X X

“ဟား... ဟား... ဒီအဘိုးကြီးလား၊ ဦးထွန်းသာလား သိလရက်၊ သမာဓိဂုဏ် ရှိတာ”

လူရွယ်အသံတစ်သံက စေ့ထားသော တံခါးကို တိုးလျှိုးဝင်လာပြီး ဘာထွန်းသာ၏ တစ်ဖက်သော နားဆီ မိုးကြိုးနယ် ထစ်ချွန်ကာ ဝင်ရောက် လာပါတော့သည်။ တစ်ဖက် နားက ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေနေသောကြောင့် အကြားအာရုံ ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူသည် မျက်လုံးကို အပြူးကျယ်ဆုံးဖွင့်ပြီး အသံလာရာဘက်သို့ နားကို စွင့်ထားလိုက် ပြန်သည်။

“ရှင်... ကျွန်မကို အပြစ်တင်ချင် တင်ပါ။ ဒီလို ဘာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိပါနဲ့၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုရင် ဘာကြီး ကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်မှာပဲ”

ဒေါသဖြင့် လွှမ်းနေသော ထွေးခင်စကားသံတွေက တရစပ် ထွက်ပေါ် လာတော့သည်။ သည်စကားသံတွေက ဘာထွန်းသာ၏ အသည်းနှလုံးကို ချွန်မြဲသော လှံနှင့် ထိုးဆွလိုက်သည့်အလား နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကြည့်လေ... ကိုယ့်ကျင့်တရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူတစ်ယောက်တဲ့။

ဘာထွန်းသာ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပူနွေးသော မျက်ရည်များ စီးကျနေ ပါသည်။ သည်မျက်ရည်များက ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ နောင်တ၊ ရခြင်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းတီးနေသော အမှိုက်မျက်ရည်မျိုး။

မိမိက တကောပေမတည်းဟူသော ကိလေသာတံတားခင်း၍ ထွေးခင်ကို ကြိုဆိုသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ထွေးခင်က သိလည်း မသိ၊ မြင်လည်း မမြင်ခဲ့ပါ။ လူကစလည်း စေတနာ ကရုဏာ တံတားခင်းကာ သူ့ကို အစဉ်အမြဲ ထွေးခင် ၏ကြုံနေသည့်အဖြစ်ကို ကြားရပြန်တော့ အဘယ်မှာ ဘာထွန်းသာတစ်ယောက် ကြက်သီးမွေးညင်းထဲ သည်အထိ မတုန်လှုပ်ဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

“ဒါဖြင့် မောင့်နောက်ကို ထွေး မလိုက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ မောင့်ကို မချစ်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒီစကားမျိုးနဲ့ အနိုင်မယူချင်ပါနဲ့၊ မောင်ရယ်၊ ဒီမှာ မောင်... ခုလို ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လုံး အတိဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အမျိုးမှာ ဘယ်သူ့နောက်မှ ထွေး မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင် မှာလဲ မဟုတ်ဘူး”

အမှန်စင်စစ် ပြည်မြို့တွင် အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော မောင်သည် မထူးခင်နှင့် လက်ထပ်ရန်အတွက် လာခြင်းဖြစ်သည်။ အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသော သူ၏အဖြစ်နှင့် မောင် ကြုံရပြန်သည်။ ဘာထွန်းသာ ကျန်းမာရေးကြောင့် ယခုလို အချေအတင် ပြောရသည်အထိ ပြဿနာပေါ် ရုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဒေါင်...”

“ဟော... တစ်နာရီထိုးပြီ၊ သွားတော့၊ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့တော့၊ ဘာကြီးကို ဆေးတိုက်ရဦးမယ်”

ထွေးခင်၏ နှင်သံ၊ ဘာဂျာတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သော အသံတို့ အလိုက်သည်။

ထွေးခင် ဘကြီးထွန်းသာ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သောအခါ မျက်ရည် အနံ့သာနံ့ တာထွန်းသာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိမိနှင့်မောင် အချေအတင် အကြံပြုသည့် စကားသံကို ဘာထွန်းသာ ဧကန်မုချ ကြားလိမ့်မည်ဟု အကြံပြုလာပါ။

“အားမလေပါနဲ့၊ ဘာရယ်၊ သမီးတစ်ယောက်လုံး ဘာ အနားမှာ မရှိပါဘူး”

“ဟော ရှက်တယ် သမီးရယ်၊ သမီးချစ်သူကို ခေါ်လိုက်ပါ၊ ဘာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

သည်စကားမျိုးကို ဘာထွန်းသာ ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ လျှာက လိပ်နေခြင်းကြောင့် စကားလုံးများ ဝါကျအနေနှင့် ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိဘဲ ဂူးဂူးဝါးဝါးဟူသော လေသံတို့သာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ထွေးခင်ကလည်း ဘာမျှ နားမလည်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဘာထွန်းသာ မျက်ရည်ကို တယုတယ သုတ်သင်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“အားငယ်စိတ်တွေ ပျောက်လိုက်ပါ ဘာ၊ ဒီတော့မှ ဘာမှာ ကြောက်ရွံ့တဲ့ စိတ်တွေ ပျောက်ကုန်မှာ၊ သမီးလေ ကြောက်စိတ်မရှိအောင်လဲ နေထိုင်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ အရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်အောင်၊ ရင်ဆိုင်ဝံ့အောင် ဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓာရဏ ပရိတ်ကိုလဲ အမြဲရွတ်ခဲ့တယ်၊ ဘာကိုလဲ သမီး ရွတ်ပြမယ်”

ထွေးခင်သည် ဘာထွန်းသာကို အားပေးစကားပြောရင်း လည်ချောင်းကို တစ်ချက်မျှ ရှင်းလိုက်ပြီး မိမိရွတ်ဖတ်နေကျ ဓာရဏပရိတ်ကို ရွတ်ပြလေ တော့သည်။

“နန္ဒကဟာရကော၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ တစ်ရက် မကောင်း ကြသောသူလည်း မကြုံနိုင်ရာ။ နန္ဒိဟာရကော၊ နှစ်ရက် မကောင်းကြသော သူလည်း မကြုံနိုင်။ နတိဟာရကော၊ သုံးရက် မကောင်းကြသောသူသည်လည်း မကြုံနိုင်ရာ။ နစတဟာရကော၊ လေးရက် မကောင်းကြသော သူသည်လည်း မကြုံနိုင်ရာ”

“တော်ပါတော့...တော်ပါတော့၊ သမီးရဲ့ မေတ္တာ စေတနာတွေဟာ ဘာဘဲ မအပ် မရာပါဘူး သမီး”

ဘာထွန်းသာသည် ဦးခေါင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး သွက်သွက်ကြီး ခါလိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ဂူးဂူးဝါးဝါး အသံတွေသာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဪ... ဘာကလဲ ဒါက ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားရဲ့ အာဝေဏိက ဂုဏ်တော် ၁၈-ပါးကို ဖော်ပြထားတာလေ၊ ဘာကို နေ့တိုင်း သမီး ရွတ်ပြ ပေးမယ်”

သည်စကားကို ကြားရပြန်တော့လည်း စောစောကလိုပင် ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါပြီး မျက်ရည်ပူများ တတွေတွေ စီးကျလာရပြန်သည်။

ပန်းချင်းတူပေမယ့် ရေခဲ မြေခဲ သဘာဝတရားချင်း မတူဘဲ ပွင့်သော ပန်းကလေးများနှယ်ပင်၊ တစ်ပွင့်က အေးမြသော ရေပြင်မှာ အခြေတည်ပြီး မအပြေသော လရောင်ဆမ်းမှ ပွင့်သော ကုမုဒြာကြာ။

တစ်ပွင့်ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ကုန်းပေါ်မှာ အမြစ်တွယ်ပြီး ပူလောင် သော နေခြည် ထိတွေ့မှ ငွားငွားခွင့်ပွင့်သော နေကြာပန်း။

သည်ပန်းနှစ်ပွင့်က သဘာဝချင်း ကွာခြားသလို လက်ခံသော အကြောင်း တရားများကလည်း ကွာခြားသည်နှင့်အမျှ သက်ရောက်သည့် အကျိုးတရား များလည်း ကွာခြားသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဪ...ဘာထွန်းသာရယ်...။

မုဒုံသုမ္ပန်

ပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂစင်း

၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၁၃)

သရုပ်ဖော်ပန်းချီ
ဝေမွန်လင်း

“တင်း...တောင်...တင်း...တောင်...”

သာယာနာပျော်ဖွယ် တံခါးခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသဖြင့် ဒေါ်မိမိလတ်သည် စောစောစီးစီး အိပ်မောကျနေလောက်ပြီဖြစ်သော အိမ်ဖော် မိရမိပုတို့ ညီအစ်မ အလာကို မစောင့်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ပင် တံခါးမကြီးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အသက် ၁၈-နှစ်အရွယ် ဓာတုဗေဒအဓိက ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်သော သမီးငယ် ရွှေဇင်လတ်သည် လှပသော မျက်နှာလေးကို စုပုပ်ထားပြီးမှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အမေကို ကျော်လွှားလျက် ဧည့်ခန်းတွင်းမှ ရုပ်မြင်သံကြားဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားမှ ည ရှစ်နာရီသတင်းကို ရုပ်ပြသံလျှင် ကြေညာနေသည်။

“အင်...မာမိ မကောင်းဘူး၊ ကိုင်ဇာတို့ အောင်ကိုလတ်တို့ လာတဲ့ညမှ ကက်မိနဲ့ ဗီဒီယို ကူးထားမပေးဘူး”

“ဪ...သမီးရယ်၊ သမီး အချိန်မီ စောစောပြန်လာမယ် ထင်လို့ပေါ့၊ အခုည သမီး အစ်ကိုလေး လာမကြိုဘူးလား၊ သူက ညနေ ခြောက်နာရီလောက် ကပ် ကားယူထွက်သွားပြီး သမီးကို ကျောင်းမှာ ဝင်ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားခဲ့တာပဲ”

“မလာပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးရော အစ်ကိုကြီးရော တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာဘူး၊ ဒါနဲ့ သမီးက မော်လီတို့ အတန်းပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပြီး သူတို့ ကာကြိုနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရတာ”

“ကဲ...သမီး အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်တော့နော်၊ ထမင်းပွဲလဲ မိဖုတို့ ချောပြင်ထားတယ်၊ မာမိတော့ ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ရင်း သမီး ဒယ်ဒီတို့ကို စောင့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်မိမိလတ်က ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ပြန်လာ၍ ထိုင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကလင်...ကလင်နှင့် တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာသည်။ အဆင်သင့် အနားရောက်သူ၊ မသား ရွှေဇင်လတ်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို...ဟင်...ကိုလေး သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ရွှေဇင်ကိုတောင် လာမကြိုဘူး၊ အခုတော့...ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား၊ ကားရော ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟုတ်၊ တော်သေးပေါ့၊ ကိုလေး၊ ဒါဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အိမ်မှာ ကိုကြီးရော ဒယ်ဒီပါ မကောင်းသေးဘူး၊ မာမိနဲ့ ပြောဦးမလား၊ ဒါဆို ရပါတယ်၊ ရွှေဇင်ပဲ ကိုကြီးတို့နဲ့ လှမ်းပြီး ဆက်သွယ်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... မပြောလိုက်မယ် စိတ်ချ”

ရွှေဇင်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး သူ့အမေကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဒေါ်မိမိလတ်သည် တယ်လီဗီးရှင်းအသံကို တိုးလိုက်ပြီးလေပြီ။

“မာမိ...အစ်ကိုလေး ကားတိုက်မိလို့တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အခု ကာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့”

“အစ်ကိုလေးက ယောက်ျား ထိခိုက်သွားသေးသလား သမီးရယ်၊ ဒီကောင်က အခုမောင်၊ ကြမ်းတာနဲ့”

“အခုကပျိုသလား တစ်ယောက်တဲ့ မာမိ၊ နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းပဲ့ရုံပဲပေါ့”

“အင်း...မှူးမှူးရူးရူးနဲ့ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လမ်းဖြတ်ကူးကြလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပေါက်လွှတ်ပဲစား လူတွေက စည်းကမ်းကို မရှိဘူး၊ အခု သူ ဘယ်က ဆက် တာတဲ့လဲ”

“မရမ်းကုန်း ရဲစခန်းကတဲ့၊ အဲဒါ သူ့အတွက် အာမခံလုပ်ဖို့အတွက် ဒယ်ဒီဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်ကိုကြီးဖြစ်ဖြစ်...”

“ဟင်...သူ အဖမ်းခံနေရတယ်ပေါ့၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးတို့ ဒယ်ဒီဆီကို အကြောင်းကြားမှ၊ အို...ဒါလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သမီးတို့ဒယ်ဒီက ဟောင်ကောင်က လာတဲ့ ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာကို စည့်ခံနေရတာပဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သမီးအစ်ကိုကြီး ဇော်လတ်လဲ နေ့လယ်ကတည်းက ခဏဆိုပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ၊ ခုထိ ပြန်ပေါ်မလာဘူး၊ ဒီသားတွေနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်မိမိလတ်က နဖူးကို လက်ဖြင့်နှိပ်၍ ညည်းညူပြီး ဆိုဖာပေါ် ပြန် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရွှေဇင်လတ်က ပခုံးလေးကို တွန်ပြပြီး အတွင်းခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

ဦးအောင်ဇင်လတ်နှင့် ဒေါ်မိမိလတ်တို့တွင် သားသမီး သုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ အကြီးဆုံးသား ဇော်လတ်က ယခု နယ်မြေကောလိပ်တွင် သမိုင်းအဓိကဘာသာဖြင့် ပထမနှစ်ကို ဒုတိယအကြိမ် တက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ယခု ကားတိုက်မှု ဖြစ်ပွားသော အလတ်ကောင် မော်လတ်ကတော့ အခြေခံ အထက်တန်းစာမေးပွဲကို တတိယအကြိမ် ဖြေဆိုနေဆဲဖြစ်သည်။ အငယ်ဆုံး သမီးလေး ရွှေဇင်လတ်သာ အကြီးကောင်တွေနှင့်စာလျှင် ပညာရေးတွင် ထွန်းပေါက်သည်ဟု ဆိုရမည်။ သမီးလေးက တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ပြီး တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်သို့ ရောက်နေပြီ။ သူတို့မောင်နှမတွေက တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်တွေ ဖြစ်ကြပါသည်။

အမှန်စင်စစ် သားအကြီး နှစ်ကောင်သည်လည်း ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ပြီး ဣန္ဒြေရရ စည်းကမ်းနှင့် နေလာခဲ့ကြသော ကလေးတွေပါ။ အဲ...သူ့အဖေ ပင်စင်ယူပြီး ကုမ္ပဏီ အေဂျင်စီ မလုပ်ခင်အထိ ဆိုပါတော့။

ဦးအောင်ဇင်လတ်သည် ဌာနတစ်ခုတွင် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ် အမှုထမ်းနေရာမှ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ခန့်က စပြီး ပင်စင်ယူလိုက်

လာသည်။ ထိုစဉ်အခါကဆိုလျှင် ဒေါ်မိမိလတ်က အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ခဲ့သေး လာသည်။ အလုပ်လက်မဲ့ အငြိမ်းစားဘဝနှင့်ဆိုလျှင် မိမိတို့မိသားစု မျက်နှာငယ် ရတော့မည်။ အလုပ်လက်ရှိ ဘဝမှာပင် မိမိတို့မိသားစုမှာ ဣန္ဒြေရရလေး စားဝတ်နေနိုင်ရုံမျှသာ ရှိသည်။ ပြီးတော့...တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်လာ မရကြသည့် သားသမီးတို့၏ ပညာရေးကလည်း ရှိသေးသည်မဟုတ်လား။

ဦးအောင်ဇင်လတ်ကတော့ သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ။ သူ့တွက်ကိန်းကလည်း မှန်သည်လေ။ ပင်စင်ယူပြီး ဘာမှမကြာလိုက်၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို ရခဲ့သည်။ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုပင် မိသားစု အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားသည်။ ယခင်က သာမန်မျှ မှန်ပျနေသော ဖိတ်ကမ်းသာလမ်း သုံးထပ်ပေါ်မှ တိုက်ခန်းလေးမှာ လပိုင်းအတွင်းမှာပင် အထောင်အယောင်တွေ စုံစုံလင်လင်နှင့် တောက်ပြောင်သွားတော့သည်။ အိမ်ခန်းနှင့် ရုံးခန်း တွဲဖွင့်ခဲ့ရာမှ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာပင် အောက်ဆုံး မြေညီထပ် အခန်းတစ်ခန်းကိုလည်း စပေါ်ငွေ အများဆုံး ပေးဝယ်၍ သားနား စလာ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို သီးခြားဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်တွင်းစီးပွားရေး အခြေအနေပြောင်းသလို သားသမီးတွေ၏ အခြေ အနေလည်း ကြီးစွာ ပြောင်းသွားခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် သားနှစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် ကျောင်းပညာသာ ကြိုးစားခဲ့ကြသော သား နှစ်ကောင်မှာ လူပျိုပေါက်စ အရွယ် ရောက်လာချိန်၊ ဦးအောင်ဇင်လတ်က သေသည်။ စီးပွားရေး ပြေလည်လာသဖြင့် ကလေးများကို အလိုလိုက် အခွင့်အရေး လာလာချိန်နှင့် ကြုံတော့၏။

ဒေါ်မိမိလတ်သည် သားတွေအတွက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်ပူပန်ခြင်း ခံရပါလေပြီ။

“ကိုလတ်...သားတွေကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားတော့မလို့လား၊ အကြီး ကိုလတ်ဆိုရင် တစ်ခါမှ စာမေးပွဲမကျခဲ့ဖူးတာ အခု စာမေးပွဲကျပြီ၊ အငယ်ကောင် ကိုလတ်ဆိုရင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ဝတ်ချင်စားချင်နဲ့ ချီတက်နေတာတို့၊ သမီးလေးလဲ အရွယ်ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ မသိရလား”

“အေးလေးတွေက သိတတ်ပါတယ်ကွာ၊ သူတို့ကို သိပ်ချုပ်ချယ်နေဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး၊ တစ်နေ့မှာ သူတို့အတွက် အခြေအနေ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ဖြစ်လာဖို့သာ

အရေးကြီးတာပါ။ ကိုယ်ကလဲ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ သူတို့ကို လှည့်မကြည့်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ မိကသာ အခြေအနေ ကြည့်ထိန်းပေါ့”

“မိက အိမ်မှာသာ ထိန်းနိုင်တာပါ။ ပြီးတော့ ကိုလတ် လူတွေကလဲ ကလေးတွေကို သိပ်မြှောက်စားလွန်းတယ်။ သူတို့ လိုချင်တယ်လို့ပြောရင် ဘာမဆိုဝယ်ပြီး အိမ်လာပို့နေကြတာပဲ။ ကြာရင် ခက်မယ်၊ အကြီးကောင်က အငယ်ကောင်တွေကို ကျောင်းပို့သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကားပေါ်ကကို မဆင်း တော့ဘူး၊ အငယ်ကောင်ကလဲ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပူဆာနေတာ ကိုလတ်က ဝယ်ပေးမလို့ဆို”

“ကိုယ်က ဝယ်ပေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး မိရာ၊ ဒေါ်ကျင်မေက သူ့သား ချာလိကိစ္စအတွက် လုပ်ပေးလို့ဆိုပြီး ဝယ်ပေးမှာပါ။ ဒါတွေ ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ မိသာ အခုလို လှလှပပနဲ့ ကြွကြွကလေး နေစမ်းပါ။ လူတွေ အထင်ကြီးအောင် နေပြစမ်းပါ။ လောကမှာ ငွေသာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ရှာဖို့ အခွင့်ရတုန်း ရှာထားရမှာကွ၊ သားတွေအတွက်လဲ ကိုယ့်မှာ အစီအစဉ် ရှိပါတယ်”

X X X

သည်လိုနှင့်...

“တင်း...တောင်...တင်း...တောင်...”

ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ဒေါ်မိမိလတ် အတွေးတွေ ပျောက်သွားသည်။ အိမ်ခန်းတွင်းမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာသော ရွှေဇင်လတ်က တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ဆိုင်ကယ်စီး ဟဲလ်မစ်အဝါ၊ တီရှပ်နှင့် ဂျင်းနှင့်၊ ဟိုင်း ဟီးလ်နှင့် ကိုယ်တော်လေးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်မိမိလတ်တို့၏ သားအကြီး ဇော်လတ်ပင်တည်း။

“ဟင်...အစ်ကိုကြီး အတော်ပဲ၊ ခုပဲ ဂျော်နီတို့ဆီ ဖုန်းဆက်မေးတော့ မလို့”

“ကိုဇော် တစ်နေ့လုံး ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ မင်းညီလေး ကိုမော် တော့...”

သားအမိတွေ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ကျွက်ကျွက်ညှဲသွားသည်။

“ဒီလောက်တော့ အသေးအဖွဲ့ပါ မာမိရာ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ရဲစခန်းကို လိုက်သွားမယ်၊ လိုလိုမယ်မယ် ဂျော်နီကို ဝင်ခေါ်သွားမယ်၊ သူတို့က ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ ပိုင်ပါတယ်”

လမ်းမပေါ်မှ ဇော်လတ်၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံမှာ သုံးထပ်တိုက် ပေါ်သို့တိုင် ဟိန်းထွက်၍ သွားပါသည်။

X X X

ရှစ်မိုင်၊ စိန်ပန်းမြိုင်ရပ်ကွက်၊ ၄ ရွှေဝါ လမ်းသွယ်လေးတွင် ဖြစ်သည်။ အေးသီသည် ဘက်ထရီအိုးဖြင့် ထွန်းထားသော နှစ်ပေ မီးချောင်းမှိုန်မှိုန်အောက် မှာ နတ်မြား တံမြက်စည်းတွေကို ထိုင်စည်းနေသည်။ သူ့အနီးမှ အိမ်ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ဖျာကြမ်းအပြည့်ခင်းထားပြီး ၆-လသား နို့စို့ကလေး အမြွှာညီအစ်ကို ယည် အနီးတွေ စောင်တွေနှင့် လုံးထွေးပြီး အိပ်ပျော်နေကြသည်။ သူတို့ဘေးမှ နှစ်နှစ်အရွယ် နို့ညှာသမီးလေးက ငုတ်တုတ် ထိုင်ငိုက်နေသည်။ ခြောက်နှစ် အရွယ် သားဦးကလေး အောင်ကျော်ဟိန်း (ခေါ်) ပေတိုးကတော့ ပထမတန်း ကျောင်းသားဖြစ်၍ အလင်းရောင် ပို၍ရသော ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လမ်းမီးတိုင် ခရောက်တွင် စာသွားကျက်နေသည်။

အလျား ၆-ပေ၊ အနံ ၁၂-ပေခန့်ရှိသော တစ်ဖက်ယပ် အခန်းလေးမှာ အေးသီနှင့် ကိုငြိမ်းတို့ မိသားစု၏ အိမ်ဂေဟာ၊ သို့မဟုတ် အေးသီ၏အလုပ်ရုံ ဖြစ်သည်။ ဆိုနိုင်ပါသည်။

အေးသီနှင့် ကိုငြိမ်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်မှာ အေးသီ ၁၈-နှစ်သမီး ဖြစ်သောအခါကဖြစ်ပြီး ယခုဆိုလျှင် ရှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကလေးပင် လေးယောက် ပြုတ်စီးလျှားသည့် အလတ်မလေးပါ ထည့်တွက်လျှင် ၅-ယောက်) ရခဲ့ပြီ။ အေးသီက ဆိုက္ကားသမား၊ အေးသီက ဟင်းရွက်သည် ဘဝမှာ သူတို့နှစ်ဦး အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ အိုးအိမ်ထူထောင်ဖြစ်ကြသည်။ မူလတုန်းကတော့ ကိုငြိမ်းနှင့် အေးသီတို့မှာ လူလိုငါလိုပဲ အိမ်ပိုင် ခြံပိုင်နှင့် ဆိုပါတော့။ ၂၀ X ၁၅ ပေရှိ အိမ်တစ်အလှူပေါ်မှာ တဲသာသာ နေအိမ်ကလေးနှင့် နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အခုဆိုမူ နဂါးမယာ ဆိုက္ကားကတော့ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်၊ တစ်နေ့ ငါးကျပ်နှင့် ခုနစ်လှူ၊ ခုနစ်လှူဖြင့် ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ကိုငြိမ်းသည် သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ

ကိုအေးသောင် အလုပ်လုပ်သော သစ်ခွဲစက်မှာ နေ့စားအလုပ်ရသည်။ သို့သော် လည်း ကိုငြိမ်းက ဆိုက္ကားကို လက်မလွှတ်။ အဆိုင်းလွတ်သည့် အချိန်များတွင် ရသလောက် ထွက်နင်းသည်။

ရင်သွေးကလေးတွေကလည်း တိုးလာသည်နှင့်အမျှ အေးသီလည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေနှင့် ဟင်းရွက်စိမ်း အရောင်းမထွက်နိုင်တော့ပါ။ သို့နှင့် ကိုအေး သောင်၏ အကြံပေးချက်အရ သူတို့နေအိမ်ကလေးကို ရောင်းချပြီး ကိုအေး သောင်နှင့် စပ်တူ ဆိုက္ကားတစ်စီး ဝယ်သည်။ ထို့နောက် ငွေရွှေဝါလမ်းမှ ကိုထွန်းစတို့ အိမ်သားတွင် အဖိချပြီး ခန့်မိုး ထရံကာ ကြမ်းခင်းထားသော ယခုလက်ရှိ အခန်းကလေးကို တစ်လ ငွေခြောက်ဆယ်ပေးပြီး ငှားနေလိုက် သည်။

ကိုယ်ပိုင်အိမ် မဟုတ်၍ အနေအထိုင် အနည်းငယ် ကျဉ်းသည်မှအပ သူတို့ စီးပွားရေးမှာမူ အတန်အသင့် ချောင်ချိလာသည်။ အေးသီကလည်း အအားမနေပါ။ အိမ်ရှင် ကိုထွန်းစထံမှ နတ်မြားစည်းများကို ယူပြီး ယာယီ နှုန်းဖြင့် စည်းပေးသည်။ သိမ်တွင် နားနားနေနေ တစ်နေ့လျှင် သုံးကျပ်ခွဲ လေးကျပ်ဖိုးလောက် ကာမိသည်။ ရိုးသားရောင့်ရဲစွာဖြင့် အိမ်ထောင်ကလေးကို ထိန်းသိမ်းပြီး ပိပ်ရိရိ နေတတ်ရှာပါသည်။ စီးသည့်ရေ ဆည်သည့်ကန်သင်း ဆိုသလို ဝင်ငွေကို မြိုးမြီးစုသည်။ ယခုဆိုလျှင် အေးသီ၏ တစ်လုံးတည်းသော သံသေတ္တာအောက်တွင် ရာတန်ချည်းပဲ ရှစ်ရွက်တောင် စုမိပြီ။ နောက်ထပ် ခြောက်လလောက်သာ ဤအတိုင်း စုသွားနိုင်လျှင် ကိုအေးသောင်ထံသို့ ဆိုက္ကားတစ်ဝက်ဖိုးကို အမ်းပေးပြီး ကိုငြိမ်း တစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်လာနိုင်တော့ မည်။ အေးသီက သူ့အကြံအစည်ကို ကိုငြိမ်း မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားသည်။ ချစ်လင် ကိုငြိမ်း အံ့သြသွားအောင် လုပ်ရမည်။

လမ်းထိပ်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ စကားပြောသံတွေ ကြားရသည်။ ဧည့် စာရင်း လာစစ်သူတွေများလား မသိ။ ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီး ဦးလူသွင်၏ ဩဇာပြည့်ဝသောအသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ကိုငြိမ်းကတော့ သစ်ခွဲစက်ရုံတွင် နံနက်ဂိုဏ်းဆင်း၍ နေ့လယ်က အိမ်မှာ တရားတမောနားပြီးမှ ဆိုက်ကားနင်း ထွက်သွားလေပြီ။ ကိုအေးသောင်ကတော့ ညဂိုဏ်း ဆင်းသွားသည်။ သူက နံနက်ပိုင်း ဆိုက္ကားနင်းရမည့် အလှည့်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့ညီအစ်ကိုက နှစ်ဦးစပ်တူပိုင် ဆိုက္ကားတစ်စီးကို အကွက်လည်အောင် အသုံးချနိုင်ကြသည်။

“ဟေ့...အေးသီ၊ အေးသီရေ...”

“ရှင်...ဘာကိစ္စပါလဲ ဦးလေး ကိုလူသွင်”

ဦးလူသွင်က အိမ်ရှေ့အဖိုလေးကို ငုံ့ပြီး ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှာက ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ပါလာသည်။

“မောင်ငြိမ်း ဆိုက္ကားနဲ့ ကားနဲ့ တိုက်မိလို့တဲ့ကွယ်”

“ရှင်...အခု၊ သူ...သူ...”

“စိတ်မပူနဲ့ အေးသီ၊ ရဲစခန်းက ဟောဒီ ရဲသားကြီးက လာအကြောင်း ကြားတာ၊ ဦးလေးကို ဝင်မေးလို့ နင်တို့အိမ် လိုက်ပြတာ၊ မောင်ငြိမ်းဒဏ်ရာက မဖြစ်စလောက်ပါ၊ နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းပဲ့ သွားရုံတင်ပါတဲ့၊ အဲ...ဆိုက္ကား တော့ တော်တော်လေး ပျက်သွားတယ်တဲ့”

“ရှင်...”

အေးသီ ရင်ထဲသို့ အလုံးကြီးတစ်ခု ဒီနီးခနဲ တက်ဆောင့်သည်။ ရင် တစ်ခုလုံး ပူလောင်သွားသည်။ သူ့လင်တော်မောင် ကိုငြိမ်းအတွက် ပုတာလား၊ နှစ်ဦးစပ်တူပိုင် ဆိုက္ကားလေးအတွက် ပုတာလား သူ ရုတ်တရက် မဝေခွဲနိုင်။

“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ ဆိုက္ကားကို ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းကို ယူလာ တယ်၊ တရားခံတွေလဲ ချက်ချင်းမိပါတယ်၊ ဆိုက္ကားဆရာကိုတော့ ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ရအောင် ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနကို ပို့ထားခဲ့ရပါတယ်”

လိုက်လာသော ရဲသားလေးက ဝင်ပြောသည်။

သည်တော့မှ အေးသီ ရင်အေးသွားသလို ရှိသည်။ ခုအတိုင်းဆို ကိုငြိမ်း ဒဏ်ရာက သိပ်ကြီးပုံမပေါ်။ လူသာ အရေးကြီးသည် မဟုတ်လား။ ဆိုက္ကားဆိုတာက လူအသက်ရှင်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ရင် အစားရဖို့ မျှော်လင့် ချက် ရှိသေးတာပဲ။

“အဲဒါ အခု ရဲစခန်းမှာ ဆေးရုံသွားမယ့် ကားကြိုရှိလို့တဲ့၊ နင် လိုက် ချင်လဲ လိုက်သွားနိုင်အောင် ငါကိုယ်တိုင် လာပြောတာပဲ အေးသီ”

အေးသီ အားတက်သွားသည်။ ဒဏ်ရာ ငယ်သည်ဖြစ်စေ၊ သေးသည် ဖြစ်စေ ယခုအချိန်၌ ကိုငြိမ်းနားမှာ သူရှိသင့်သည်။ အနီးတွင် အိပ်နေကြသော နို့စို့ အမြွှာညီအစ်ကိုနှင့် နို့ညှာမလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်း လာကြသော အိမ်ရှင် ကိုထွန်းစတို့ လင်မယားနှင့် အိမ်သားများကို အားကိုးတကြီး မော်ကြည့်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် အေးသီ၊ ညည်း လိုက်သွားပေါ့၊ ကလေးတွေအတွက် ငါ ကြည့်ထိန်းလိုက်မယ်၊ အိမ်မှာ သမဆိုင်က ထုတ်ထားတဲ့ နို့ဆီတစ်ဘူးလဲ ရှိတယ်၊ လိုက်သာ သွား၊ ဘာမှမပူနဲ့”

ကိုထွန်းစ မိန်းမ မညိုက အားပေးသည်။ ကိုထွန်းစကလည်း လိုလို မယ်မယ် ဆေးဖိုးဝါးအတွက် ဆိုပြီး လက်ထဲနို့ အစိတ်တန်တစ်စွက် ထည့်ပေးသည်။ ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့်နှင့် ရောက်လာသော သားအကြီး ကောင်လေး ပေတိုးကို ညှိ၊ ညီမငယ်လေးများကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အတန်တန် မှာကြားပြီးနောက် အေးသီသည် တဘက်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူပြီး ဦးလူသွင် တို့နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

ရပ်ကွက်နှင့် တစ်ခေါ်သာသာခန့်သာ ဝေးသည့် ပြည်သူ့ရဲစခန်းအတွင်း သို့ အေးသီ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲစခန်းအတွင်းမှာ ယူနီဖောင်းနှင့် ရဲသားတွေ၊ အရပ်သားတွေနှင့် ရုပ်ယုက်ခတ်နေသည်။ စန်းမ အလယ်တွင် ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်နှင့် ကြောင်ကြောင်ကျားကျားဝတ်ထားသော လူငယ်နှစ်ဦးက အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသော လူတွေကို ရှင်းပြနေသည်။ သူတို့ ရပ်ရည်လေးတွေက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှင်းပြနေသော လူငယ်မှာမူ မျက်နှာနီမြန်းလျက် ပုံမမှန်ဟု အေးသီစိတ်ထဲ ထင်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးပဲ။ ကိုငြိမ်း တစ်ခါတစ်ရံ ပင်ပန်းလို့ ဆိုပြီး ဘုံဆိုင်ဝင်ပြီး ပြန်လာတတ်သည့် အခါမျိုးမှာ ရိုဝေလာတတ်သည့် မျက်လုံးမျိုးတွေနှင့်ပါ။

“ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကားက လင်ဆာဆလွန်း အသစ်စက်စက်၊ ဘရိတ်နင်းလိုက်၊ တစ်လက်မမှ မရွေ့စေရဘူး၊ ကျွန်တော်ကလဲ အေးအေးမှန်မှန် လိမ့်လာတာပါဗျ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူ ဆိုက္ကားက ရှေ့မီးရော နောက်မီးရော ပါတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူက ယူနီဖောင်းအပြာကြီးဝတ်ပြီး လမ်းမ အလယ်ခေါင်ကြီးမှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ နင်းလာတာဗျ၊ အံ့ပါဗျာ၊ တကယ့်လူပဲ၊ သူ့ကို ရုတ်တရက် ဘယ်မြင်နိုင်မှာလဲ၊ ဒိုင်း...ဆိုမှ ကျွန်တော်က ဘရိတ်ဆောင့် နင်းနိုင်လို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင်လား...”

လက်မောင်းမှာ အရစ်တွေနှင့် ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးက လူငယ်၏လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို အသာ လာကိုင်သည်။

“ညီလေး၊ ညီလေးတို့ကို စစ်ချက်ယူတော့မှပဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောကြတာပေါ့နော် ဟုတ်လား၊ အခု လောလောဆယ် ဟောဟိုမှာ အေးအေး ဆေးဆေး သွားထိုင်ပြီး တာဝန်မှူးအလာကို စောင့်ကြပါ”

လူငယ်က မခိုးမခန့်အမူအရာနှင့်...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အာမခံမယ့် လူကြီးတွေလဲ အခု ရောက်လာကြတော့မှာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားဥပဒေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပဲဗျ၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကိုလဲ ကြည့်ပါဦး၊ တကယ့် ပတ်ကားလိုင်စင်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆိုက္ကားဆရာကြီးသာ လူရော ဆိုက္ကားရော လိုင်စင်မရှိတာ မမေ့နဲ့၊ နောက်ပြီး ဒီလူက အနုတထောင်း ထောင်းနဲ့ ပေါက်လာတာဗျ၊ ကားအတိုက်ခံရတာတောင် နည်းသေး”

“အစ်မ... အစ်မ... ကျွန်တော်တို့ရဲကား ထွက်တော့မယ်၊ ဆေးရုံကို သွားရအောင်”

စောစောက ရပ်ကွက်တွင်းသို့ လာရောက် အကြောင်းကြားသော ရဲသားလေးကပင် လာရောက်ပြောသဖြင့် အေးသီသည် ရင်တွင်းမှာ ဗလောင် ဆန်လျက်နှင့်ပင် ရဲကားပေါ်သို့ လိုက်ပါသွားရလေတော့၏။ လူငယ်လေးတွေ ပြောစကားအရဆိုလျှင်တော့ ကိုငြိမ်း၏အခြေအနေ မကောင်းပါတကား။ သူ နားလည်မိသလောက်ဆိုလျှင် ကိုငြိမ်းသည် ဥပဒေစည်းကမ်းချိုးဖောက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေပါကလား။

အရေးပေါ် လူနာဌာနမှ လက်မလည်အောင် အလုပ်များနေသော တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ထံသို့ ရဲသားလေးကပင် အေးသီကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး စောစောက ကားတိုက်ခံရသော ဆိုက္ကားဆရာ လူနာ၏ ဇနီးဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ပေးသည်။

“အဲဒီခုံတန်းတွေမှာ ထိုင်စောင့်နေပါ အစ်မကြီး၊ လူနာကို ခွဲစိတ်ခန်းမှာ စစ်ဆေးနေကြပါတယ်၊ ပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကြားပါမယ်”

“သူ့အခြေအနေ...”

အေးသီ နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်သွားရုံရှိသေး။ လူနာသစ်တွေ လက်ခံရင်း အလုပ်များလွန်းနေသော ဆရာဝန်လေးက လက်ပြပြီး...

“အဲဒီမှာ စောင့်သာနေပါ အစ်မကြီး၊ လူနာအရေးကြီးရင် ကျွန်တော် တို့ ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပါမယ်၊ စိတ်ချပါ”

သူနာပြုတွေ၊ ဆေးဝန်ထမ်းတွေ၊ လူနာတွေနှင့် ဝင်လိုက် လွှဲလိုက် ရှိနေကြသည်ကိုကြည့်ပြီး အေးသိသည် များစွာတုန်လှုပ်အားငယ်၍ နေမိသည်။ သူ့ကို လိုက်ပို့သော ရဲသားလေးက အကြောင်းတူးရှိလျှင် တာဝန်ကြပ်တွေကို ပြောပြီး ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပါ။ လိုသည့်အကူအညီ တောင်းပါဟု ပြောပြီး ဖုန်းနံပါတ် စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပေးခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေပြီ။

အချိန်တွေက ကုန်ခဲသလိုလိုနှင့် ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်း မသိအောင် ရှိရသည်။ ညတာဝန်ကျ ဆရာဝန်အသစ် ရောက်လာတိုင်း အေးသိက မဝံ့မရဲ နှင့် ချဉ်းကပ်ပြီး ကိုငြိမ်း အခြေအနေကို မေးရသည်။ ထူးခြားအပြေကိုသာ ကြားရပါ၏။ အေးသိက ကိုငြိမ်းအနားမှာ သွားရောက် အားပေးလိုလှသည်။ သို့သော် ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ထွက်မှသာ လူနာကို ကြည့်ခွင့်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသဖြင့် အိပ်ကလည်း ငိုက်လှသည်။ သို့သော် ရင်သား တွေ တင်းလာလွန်းသောကြောင့် ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် ခဏမျှ မှေး၍ မရနိုင် အောင် အခဲရခက်လာသည်။ မိခင်နို့ မစို့ရသဖြင့် အမြှာညီနောင် ငြိမ်းမှ ငြိမ်ပါ့ မလား။ မညှိတိုက်သည့် နို့ဆီကို သောက်မှ သောက်ပါ့မလား။ အကြီးကောင်က အငယ်လေးတွေကို ထိန်းနိုင်ပါ့မလား။ သူတို့ ငုရွေဝါလမ်းထဲမှာပင် နေသော အစ်ကို ကိုအေးသောင်ကတော့ ညကိုဏ်း ဆင်းနေရသူမို့ သတင်းကြားပြီး ဆေးရုံကို လိုက်မလာနိုင်တာတော့ သေချာသည်။ အို... လူနာအခြေအနေ ကလည်း ဘယ်လိုလဲမှ မသိတာလေ။ သူတို့ပြောသလို အနည်းအကျဉ်း ထိခိုက်တာလောက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ။

“ဒေါ်အေးသိ...ဒေါ်အေးသိ”

မည်မျှအချိန်ကြာသွားသည် မသိ။ မိမိအမည်ကို အထပ်ထပ်အခါခါ အော်ခေါ်နေသကြောင့် အေးသိသည် ငုတ်တုတ်ထိုင်ငိုက်နေရာမှ လန့်နိုးပြီး အလျင်အမြန် ပြေးသွားရသည်။

“ခေါ်လိုက်တာဗျာ၊ ဧကစောကလဲ နှစ်ခေါက်တောင် ဆင်းပြီး လိုက် မေးနေတာ၊ ခင်ဗျားမှ မထူးပဲကိုး၊ ခင်ဗျားဟာ ကိုငြိမ်းရဲ့ဇနီး မအေးသိနော်၊ လာ...လာ...လူနာအခြေအနေကို ကြည့်နိုင်ပြီ”

အေးသိကား ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း အိပ်မောကျသွားရသည့် အဖြစ်ကို အပြစ်တင်မဆုံးဖြတ်ရင်း သူနာပြု ခေါ်ရာသို့ အပြေးလိုက်သွားရသည်။ ဓာတ် လှေကားနှင့် တက်လာရသည်။ ဘယ်နှစ်ထပ်မှန်းပင် မသိ။ လူနာ အခန်းခန်း

အဆောင်ဆောင်တွေ ဖြတ်လာရသည်။ နောက်ဆုံး ခုတင်တစ်ခုကို သူနာပြု ဆရာက ညွှန်ပြလိုက်မှ အေးသိမှာ မိမိ၏ မျက်စိများကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“အို...ကိုငြိမ်းရယ်”

သူတို့ပြောလိုသာ ခုတင်ပေါ်မှ လူနာမှာ သူ့ယောက်ျား ကိုငြိမ်းလို့ သိရတော့သည်။ ကိုငြိမ်း၏ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာနှင့် ခြေလက်အင်္ဂါအားလုံးတို့မှာ ပတ်တီးတွေ ပလာစတာတွေနှင့် အဖွေးသား ပုံးအုပ်နေ၍ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ ရုပ်လုံး မပေါ်တော့။ ဆရာဝန်ကြီးက နားကြပ်နှင့် ထောက်ကြည့်နေသော ကိုငြိမ်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်မှ စမဗဝ အင်းကွက်နေရာကလေးမှာသာ သူ့အသား ရောင် ညိုညစ်ညစ်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ သူ့လက် တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာတော့ ပိုက်တွေနှင့်ဆက်ပြီး နီညိုရောင်သွေးပုလင်းနှင့် ဆေးပုလင်းတွေ...။

“လူနာကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒဏ်ရာတွေက များတယ် ကလေးမ၊ ဒါပေမယ့် အားမငယ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ကျွန်မ သူ...သူ့ကို စောင့်ကြည့်...”

“ဒီမှာ သူနာပြုဆရာ၊ ဆရာမတွေ၊ ဆရာဝန်တွေအားလုံး ဂရုစိုက် ပြုစုနေကြပါတယ်၊ ဒီအခန်းက အပြင်လူ စောင့်ကြည့်လို့လဲ ဘာမှလုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးမရဲ့ခင်ပွန်းအတွက် စိတ်ချပါ၊ အဲ...အခုလောလောဆယ် မှာတော့ လူနာကို သွေးတွေ အများကြီးသွင်းပေးဖို့ လိုနေပါတယ်၊ ကလေးမ တတ်နိုင်ရင်တော့ အသိမိတ်ဆွေ သားချင်းတွေထဲက သွေးလှူရှင်တွေရှိရင် ခေါ်လာပါ၊ သွေးအစားပေးနိုင်တဲ့အတွက် ကုသိုလ်လဲ ရပါတယ်”

“ရှိပါတယ်ရှင်...၊ ရှိပါတယ်၊ ကိုငြိမ်းမှာ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေ အများကြီးပါ၊ ကျွန်မ အခုပဲ သွားခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်ရှင်”

အေးသိ ဆေးရုံအောက်ကို အပြေးဆင်းလာတော့မှ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီကို သတိပြုမိသည်။ ကိုအေးသောင် သို့မဟုတ် အိမ်နီးပါးချင်း တစ်ဦးတလေ သတင်းမေးလာသူများ တွေ့ရလေမလားဟု မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် လူတွေထဲမှာ မျက်စိကစားလိုက်မိသေးသည်။ မတွေ့။ သို့နှင့် ဆေးရုံဝင်းကြီး အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ တွေ့သမျှ သုံးဘီး လေးဘီးကား အလွတ်တွေကို တားသည်။ လက်ခါ ပြသွားကြသည်ချည်း။ အေးသိ၏ ရင်တွေ တင်းပြီး မခံမရပ်နိုင် အောင် အောင့်လာသည်။ ပြည်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ခြေကုန်သုတ်လာရာ

ဈေးကြီး မှတ်တိုင်အနီးသို့ ရောက်မှ သုံးဘီးအလွတ်တစ်စီးကို ရသည်။
ဈေးပင် မေးမနေတော့ဘဲ ရှစ်မိုင်သို့ အမြန်မောင်းခိုင်းရသည်။

“ရှေ့ဆက်သွားလို့ မရတော့ဘူး ညီမ၊ ရှေ့မှာ ကားလမ်းပိတ်ထားတယ်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့”

သုံးဘီးနောက်ခန်းမှာ ဝေဒနာကို ကြိတ်ခံရင်း မျက်စိစုံမှိတ်လာသော
အေးသီက အလန်တကြားနှင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ညက ကိုးနာရီလောက်က စိန်ပန်းမြိုင်ရပ်ကွက် မီးလောင်လို့လေ၊
ဒီက ညီမ မသိသေးဘူးလား”

စိန်ပန်းမြိုင် အထက်တစ်ခွင်မှာတော့ ညိုမည်းသော မီးခိုးမှိုင်းကြီးက
အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံတွင် လူအုပ်ကြီးက ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေ
သည်။

အေးသီသည် ညက ကိုထွန်းစ ပေးခဲ့သည့် အစိတ်တန်ကို သုံးဘီးဆရာသို့
ထိုးပေးပြီး ပြန်အမ်းငွေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ လူအုပ်ကြီးထဲ တိုးဝင်သွားတော့
သည်။

X X X

“တင်း...တောင်...တင်း...တောင်...”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ရွှေဇင်လတ်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး အပြေး
အလွှား သွားပြီး တံခါးကို ဖြိုင့်တူ ဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
အတူတကွ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ထဲမှ အနံ့ကလေးတွေက တသင်းသင်း။

“ဟင်...အရေးထဲမှာ သားတို့က သောက်လာကြသေးတယ်”

ဒေါ်မိမိလတ်က ရင်ကို လက်နှင့် ဖိ၍ ပြောသည်။

အကြီးကောင် ဇော်လတ်က...

“အမောပြေလေးပါ မာမိရယ်၊ လမ်းထိပ်မှာ ဘီယာတစ်ဘူးစီပဲ ဝင်
စုပ်လာကြတာပါ၊ ကားရော ဒရိုင်ဘာရော အာမခံရှိတယ် မဟုတ်လား၊
လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ တရားရုံးသွားလိုက်ရုံပဲ”

“တစ်ဖက်က ဆိုက္ကားဆရာရော ဘယ်လိုလဲ ဇော်ကြီး”

“အသေးအဖွဲ့ပါ မာမိ”

“တော်သေးတယ် မာမိရေ...၊ သားတို့ အာမခံကိစ္စလဲ ပြီးရော အဲဒီ
ရဲစခန်းနားက ရပ်ကွက် မီးထလောင်လို့လေ၊ ကိုကိုမော်တော်ဆိုင်ကယ်
ပါလာလို့သာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ပြန်လာဖို့ အခက်ပဲ”

သားငယ် မော်လတ်က အလှူအယက် ဝင်ပြောသည်။

“ဟင်...ဒါဖြင့် အိမ်က ကားရော...”

“ရဲစခန်းမှာ သက်သေခံအဖြစ် ဒီည ထားခဲ့ရတယ်၊ မနက် ဓာတ်ပုံဆရာ
လာပြီးမှ အာမခံလုပ်ပြီး ပြန်ယူရမယ်တဲ့”

“ဒါဆို မီးတွေ ဘာတွေ မလွတ်ရင် ဒုက္ခ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုလဲ ကြပ်ကြပ်
သတိထား၊ သင်္ဘောလိုက်မယ်ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်စကားပြော ကျူရှင်ဟက်ခိုင်း
ထားတာ တက်တယ်လို့ကို မရှိဘူး”

“ဒါတွေက အသေးအဖွဲ့ပါ မာမိ၊ ကားကလဲ ခေတ်နောက်ကျနေပြီ၊
မီးထဲပါသွားရင် ပိုတောင်ကောင်းသေး၊ ဒါမှ အသစ်ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား
ညီလေး ကိုမော်”

X X X

“မှတ်ပုံတင်တွေ ပြကြပါ၊ ဒီရပ်ကွက်သားတွေနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေပဲ
ဝင်ခွင့်ရမယ်၊ ဟောဟိုမှာ ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီးတွေနဲ့ ကယ်ဆယ်နေရာ
ချထားရေးရုံး ရှိတယ်၊ သတင်းပို့ကြပါ”

အရန်မီးသတ်ရဲဘော်လေးတစ်ဦးက လက်ကိုင်အသံချဲ့စက်နှင့် အော်
နေသည်။ သတင်းမေးလာသူတွေ၊ ခရီးလွန်နေခဲ့သော ရပ်ကွက်သားတွေနှင့်
စုဖွဲ့ပြီး ရှုပ်ထွေးနေရာ ကြက်ခြေနီ၊ မီးသတ်၊ ပြည်သူ့ရဲ စသည့် တာဝန်ရှိသူ
တွေက အတော်ပင် ရှင်းယူနေရသည်။

“ကျွန်မ မှတ်ပုံတင်ကျန်ခဲ့လို့ပါရှင်၊ ကျွန်မ ငုရွှေဝါလမ်းက အေးသီပါ”

“ဟုတ်တယ် ကိုလှတင်၊ ဒီအစ်မကို ကျွန်တော် သိတယ်၊ သူ့အိမ်
မီးထဲပါသွားတာ သေချာတယ်၊ လာ...အစ်မ၊ ဒီဘက်က တိုးဝင်ပါ”

ညက ဆေးရုံကို လိုက်ပို့သော ရဲသားလေးက ဝင်ပြောပြီး အေးသီကို
လူအုပ်ကြီးကြားထဲမှ ဆွဲသွင်းပေးလိုက်ရသည်။ အေးသီ ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘဲ
ငုရွှေဝါလမ်း ရှိရာဘက်သို့ စွတ်ပြေးသည်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ စိန်ပန်းမြိုင်

ရုပ်ကွက်ကြီး တစ်ခုလုံး၏ အနိဋ္ဌာရုံကြီးကို မယုံနိုင်အောင် တွေ့ရတော့သည်။
တိုင်ငုတ်၊ သစ်ငုတ် မည်းညိုညိုတို့တွင် မီးခိုးတွေ တလူလူနှင့် ရှိသည်။ ဘယ်
လမ်းသွယ်၊ ဘယ်သူ့အိမ်၊ ဘာတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည်ကို မှန်းဆကြည့်၍
မရနိုင်တော့ပါ။ အားလုံး ပြာပုံအတိပါတည်း။

အေးသီသည် ရင်မှာ ဆို့တက်လာသော အလုံးကြီးကြောင့် ရုတ်တရက်
သတိလစ်ပြီး ပျော့ခွေကျသွားတော့၏။

X X X

ဆရာဝန်ကြီးသည် ကိုငြိမ်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ စေ့စပ် အင်းကွက်ပေါ်မှ
နားကြပ်ကို ရုပ်ပြီး သက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။
ဘေးမှ သူနာပြုဆရာမလေးက ညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာနှင့် ကိုငြိမ်း၏လက်မောင်းမှ
ဆေးသွင်းပိုက်တွေကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စောင်လွှာဖြင့် မျက်နှာကို
လုံအောင် ဖုံးလိုက်သည်။

ဤအဖြစ်ကိုတော့ အခြားဘယ်သူမှ သိနိုင်ကြဦးမည် မဟုတ်ပါ။
ဒေါ်မိမိလတ်တို့ သားအမိတွေပင် အိပ်ရာမှ ထကြဦးမည့်အချိန် မဟုတ်သေးပါ။
အေးသီလည်း သိနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။ အို...ဒီအဖြစ်ကို အေးသီ မသိ
သွားတာက အကောင်းဆုံးပါ။

အေးသီမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။

ငွေမောင်း

စပယ်ဦး ပြန်ဟောပြောတိုက်ရိုက်
၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ စာအုပ်အမှတ် (၁၁)

(၁)

မြန်မာ့ဝေါဟာရအားဖြင့် ... စကားပြောကြေးနန်း
အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အခေါ်အဝေါ် ... တယ်လီဖုန်း
အနက်အဓိပ္ပာယ် ... မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းဟု
ဆိုအပ်သော လူသုံးပစ္စည်းတစ်ခု။

X X X

(၂)

ဦးဌေးအောင်သည် နိုင်ငံတော်အစိုးရ လက်အောက်ခံဖြစ်သော ကော်ပို
ရေးရှင်းတစ်ခုတွင် မူလရာထူးထက် အဆင့်မြင့်သော နေရာသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထား

ခြင်း ခံရပြီးသည့်နောက် ဌာနဆိုင်ရာ အသုံးစရိတ်ဖြင့် နေအိမ်သုံး စကားပြော ကြေးနန်း (တယ်လီဖုန်း) တစ်လုံး တပ်ဆင်ခွင့် ရရှိသောအခါက အတော်ပင် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်မိသည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရကိုလည်း ကျေးဇူးအထူး တင်မိသည်။ အကြောင်းမူ အချိန်မဲ့ အခါမဲ့ ကာလမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ ရုံးပိတ်ရက်နှင့် ကြိုကြိုက်သည့်အခါမျိုး၌ဖြစ်စေ အကြောင်းအားလျော်စွာ အိမ်မှ ရုံး၊ ရုံးမှ အိမ်သို့ ထိုတယ်လီဖုန်းဖြင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုကို လွယ်ကူ ချောမောစွာ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက် ပြီးစီးနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ အိမ်သုံးတယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဦးဌေးအောင်က အိမ်သားများအား စည်းကမ်းတစ်ရပ် သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။ အိမ်သားများဟု ဆိုရသော်လည်း ဦးဌေးအောင်တွင် ဇနီး အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်နှင့် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ ခပ်ထုံထုံ ခပ်အအ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးဌေးအောင် သတ်မှတ်ပေးထားသည့် တယ်လီဖုန်း အသုံးစည်းကမ်းဆိုသည်မှာလည်း များများစားစား မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းထူး ကိစ္စမရှိပါဘဲလျက် ဟိုဆက်၊ သည်ဆက်၊ ဟိုပြော၊ သည်ပြော မလုပ်ပါနှင့်။ မလွဲသာ၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆက်သွယ် ပြောရသောအခါတွင်လည်း တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် လိုရင်းကိုသာ ပြောပါ။ ဤမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက် ပေးထားရခြင်းမှာ ဦးဌေးအောင်တွင် လုံလောက်သော အကြောင်းရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါက ဦးဌေးအောင်သည် အခြားအစိုးရဌာနတစ်ခုသို့ အရေးတကြီး ဆက်သွယ်ပြောဆိုရန် ကိစ္စရှိသဖြင့် အထက်အရာရှိတစ်ဦး၏ ရုံးသုံးတယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် ပြောဆိုခွင့်တောင်းရာ ထိုအရာရှိ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်မည်အပြု ဆင်နားရွက်တံခါး တပ်ဆင်ထားသော အခန်းဝနား ရောက်သည် နှင့် ထိုအရာရှိကြီး ပြောနေသော စကားများကို မိမိ၏နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရဖူး၏။

“မ...ထမင်းစားပြီးပလားဟင်...”

“စားလို့ရော ကောင်းရဲ့လား”

“အိုကွယ်...အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ နေ့လယ်ပိုင်း တရေးတမော အိပ်ပါလို့ မှာထားလျက်သားနဲ့”

“ညနေအပြန် ဘာမှာဦးမှာလဲ”

“ရုပ်ရှင်ကော ကြည့်ချင်သလား၊ ကြည့်ချင် ပြောလေ၊ ကြိုတင်လက်မှတ် ယူထားလိုက်မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုလဲ ‘ဘ’ နည်းနည်းနောက်ကျမှ ပြန်လာမယ်နော်၊ ကလပ် ခဏဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“မများပါဘူး၊ တစ်ပက် နှစ်ပက်လောက်ပါ ဘယ်တုန်းကများ ‘ဘ’ လွန်လွန်ကျွံကျွံ သောက်ဖူးလို့လဲ မရယ်”

“ဒါဖြင့် ထမင်းမစားနဲ့ဦး၊ ‘ဘ’ပြန်လာမှ အတူတူစားကြရအောင်နော်”

ထိုအရာရှိကြီး တယ်လီဖုန်း ပြန်ချထားပြီးမှ ဦးဌေးအောင် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အမှုတွဲများကို ထိုအရာရှိကြီး လက်မှတ်ရေးထိုးနေစဉ် ဦးဌေးအောင် စဉ်းစားနေမိ၏။ အရာရှိကြီး၏ အိမ်တွင် တပ်ဆင်ပေးထားသော တယ်လီဖုန်း သည် ‘ဘ’ ‘မ’ တို့၏ အလွန်အရေးကြီးသော အိမ်တွင်း ဆက်သွယ်ရေးကိစ္စ အတွက်များ ဖြစ်နေလေရောသလား။

ဦးဌေးအောင်သည် ထိုသို့သော အတွေ့အကြုံမျိုးနှင့် မကြာခဏဆုံစည်းခဲ့ ရပေါင်း များလာသည်နှင့်အမျှ ရင်ထဲက ‘ဘဝင်’မကျဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မိမိ၏အိမ်တွင် တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ခွင့် ရရှိသောအခါ လိပ်ပြာ မလုံသဖြင့် အကြောင်းမဲ့ ဟိုဆက် သည်ဆက် မဆက်ပါနှင့်ဟု အိမ်ရှင်မအား စည်းကမ်းသတ်မှတ်ကာ သတိပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စင်စစ် သတိပေးထား ရန်ပင် မလိုပါ။

လူဦးရေ သုံးယောက်မျှသာရှိသော အိမ်ထောင်စုတွင် အိမ်ရှင်ဇနီးသည် နှစ်လံကွာလောက်မှ တယ်လီဖုန်းမြည်နေသံကိုပင် ကြားသူ မဟုတ်။ နား၏ စွမ်းအား မသန်စွမ်းရှာပါ။ အခြားတစ်ပါးသော မိတ်သင်္ဂဟများနှင့် ဟိုပြော သည်ပြော ပြောရန်ဆိုသည်မှာလည်း ဦးဌေးအောင်နှင့် ပတ်သက်၍ တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ သိဖူးရုံ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့သာ ရှိ၏။ ရင်းရင်းနှီးနှီး သွားလာ ဝင်ထွက် ဆက်ဆံခြင်း ကင်း၏။

ဦးဌေးအောင်ဘက်မှ သားချင်းအချို့ ရှိလင့်ကစား သူတို့ထံတွင် တယ်လီဖုန်းမရှိ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် ဇနီးသည်ဘက်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရှိကောင်း ရှိနိုင်သော်လည်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ၊ ဘယ်မှာ နေသည်၊ ဘယ်မှာ ထိုင်သည် ဟူ၍ လုံးဝ မသိ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်မသည် အရေးတကြီး အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်လျှင် မိမိထံ တယ်လီဖုန်းဖြင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ရုံမှ

တစ်ပါး အခြား အခြားသော အကြောင်းများကြောင့် ပြင်ပနှင့် ဆက်သွယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ဆွေမဲ့၊ မျိုးမဲ့၊ အားကိုးမဲ့၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ အသက် ၄၀-ကျော်အရွယ်။ ထုံထုံအအနှင့် ထင်းပုံခေါင်းမျှ အတူတကွ နေပါမည်ဟုဆိုကာ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသော အိမ်ဖော်မ။ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်တွယ် သုံးစွဲတတ်ဖို့ ဝေးစွ။ ဦးဌေးအောင်၏အိမ်သို့ ရောက်မှ မြင်ဖူးသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအိမ်ဖော်မကြီးလည်း တယ်လီဖုန်းကို အသုံးပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဦးဌေးအောင် စိတ်ချထားသည်။

X X X

(၃)

အိမ်သုံးတယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်ခွင့်ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဦးဌေးအောင် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအားလည်းကောင်း၊ အခြားရင်းနှီးသူများ အားလည်းကောင်း မိမိ၏နေအိမ် တယ်လီဖုန်းအမှတ်ကို ပေးထားလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းနှင့်အတူ ရရှိထားသော လမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲမှ အထူးဆက်သွယ် ရမည့် ၄၁၊ အဖွဲ့အစည်းများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တယ်လီဖုန်းအမှတ်များကိုလည်း အကြောင်းရှိက အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်ရန် အိတ်ဆောင်းစာအုပ်ကလေး ထဲတွင် ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။ အိမ်တွင် တယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်ခွင့် ရထားခြင်း၏ အကျိုးတရား၊ အဆိုးတရားများကို ဦးဌေးအောင် လက်တွေ့ထင်ရှား သိရှိသွား လေတော့သည်။

ဦးဌေးအောင်တို့၏ ရုံးသည် ထိုစဉ်အခါက ရပ်ရှင်ရုံနှင့်လည်း အလွန် နီးကပ်သော နေရာတွင် တည်ရှိခဲ့သည်။ ရုံးတွင် ညစောင့်လည်း ခန့်ထားရှိပြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် ဦးဌေးအောင် ရုံးသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်ကား ရှစ်နာရီသာသာ။ ရုံးစောင့်သည် ရုံး၏လုံခြုံမှုအတွက် သတိပီရိယ ရှိရမည့်အစား အိပ်များ ပျော်နေလေမည်လား၊ နီးနီးကြားကြားမှ ရှိပါလေ

မည်လား၊ ပြင်ပသို့ထွက်၍များ လည်ပတ်နေလေမည်လား ဟူသော သိလို စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်း ထူးသံကို ကြားရ၏။ လူပြန်၍ ထူးသံ မကြားရ။ “ဪ...ဒီသူငယ် တပိုတပါးများ သွားနေလေရောသလား မသိ” ဟု အထင်ရှိကာ တယ်လီဖုန်းကို အသာ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ နောက် ၁၅-မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တစ်ဖန် ပြန်ဆက်ကြည့်၏။ တစ်ဖက်မှ ကိုင်မည့်သူ မရှိသေး။ ဤသို့ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ဆက်သော်လည်း လူပြန်ထူးသံ မကြားရ သောကြောင့် ဦးဌေးအောင် စိတ်လျော့လိုက်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့ ဦးဌေးအောင် ရုံးမဆင်းမီ ထိုအစောင့်သူငယ် အလုပ် ဝင်ချိန်တွင် ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းကြည့်ရာ ထိုအချိန်က ရပ်ရှင်ဝင်ကြည့်နေ ကြောင်း အမှုပေါ်သွားလေတော့သည်။ အိမ်က တယ်လီဖုန်းကို ဦးဌေးအောင် ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

X X X

(၄)

အချိန်ကား ညနေ ငါးနာရီခွဲကျော်ပေပြီ။

မိုးက ပုစဉ်း သေးပန်းမျှလောက် ရွာလျက်ရှိ၏။ ဦးဌေးအောင် ညစာ စားတော့အံ့ဆဲဆဲ အချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားသဖြင့် ထသွား၍ ကိုင်လိုက်ရ၏။

“အမိန့်ရှိပါ”

“ကျွန်တော် မောင်မြိုင်ပါ ဆရာ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အခုအချိန်ထိ မသိမ်းသေးဘူးလား” ဟု ဦးဌေးအောင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“တစ်ကတ် နှစ်ကတ် ကျန်သေးလို့တဲ့ ဆရာ”

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်ရင် လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ဆီမှာ အမြဲရှိနေကျ ဖောက်သည်တွေပဲဟာ၊ သိပ်အချိန်လွန်ရင်တော့ အိုဗာတိုင် တင်လိုက်ပေါ့”

ဦးမြိုင်သည် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသူ (ကင်မရာမင်း) ဖြစ်၏။ အလွန် စိတ်ဝမ်း
အေးသည်။ သူက ချက်ချင်းပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အပြင်မြက်ခင်းမှာ ထုတ်ရိုက်
မှာတဲ့၊ မိုးဖွဲကျပြီး မိုးအားကလဲ နည်းတော့ အပြင်လမ်း မီးတိုင်က ပါဝါလှိုင်း
ဆက်ပြီး အယူခိုင်းနေတယ်ခင်ဗျ”

ဦးဌေးအောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အပြင်ထုတ်ရိုက်ရင် မီးလုံး မိုးပေါက်စင်လို
ကွဲကုန်မှာပေါ့၊ နောက်ပြီး အီးအက်စ်ဘီ အသိမပေးဘဲ လမ်းမီးက ဆက်ယူ
ရင်လဲ ဓာတ်အားမိုးရာ ရောက်လို့ ဌာနချင်းချင်း ပြဿနာဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ဒီထက်ဆိုးတာက ဘယ်သူ တက်ပြီး မီးလိုင်းဆက်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့
မီးသမား ဓာတ်လိုက်လို့ သေရင်ကော၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဗျို့၊
အခုပဲ သိမ်းကြတော့၊ ကားရှင်က မေးရင် ပြော၊ ကျွန်တော့်အမိန့်လို့ ဒါပဲ”

အကယ်၍များ ဦးဌေးအောင်၏ အိမ်တွင် တယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်၍
ပေးမထားခဲ့ပါသော် ယခုကဲ့သို့သော ကိစ္စမျိုးတွင် ဦးမြိုင်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်
နည်း။ ဦးဌေးအောင် ကောက်ချက်ချ၍ အမိန့်ပေးသည် နည်းလမ်းမျိုးအတိုင်း
ဆောင်ရွက်ကြပါမည်လား။ ဦးမြိုင်သည် ထိုသို့သော လူစားမျိုး မဟုတ်ဟု
ဦးဌေးအောင် ယုံကြည်သည်။ ထိုလူစားမျိုးမဟုတ်၍လည်း အိမ်ထိလိုက်၍
တယ်လီဖုန်းဖြင့် ညွှန်ကြားချက် တောင်းခံခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
အရေးပေါ်အခြေအနေတွင် အိမ်၌ တယ်လီဖုန်းရှိခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေ
လိမ့်မည်။

X X X

(၅)

ဦးဌေးအောင် အိပ်ပျော်တော့အံ့ဆဲဆဲ။ ည ၁၀-နာရီထိုးလုနီးနီး။

ခုတင်ခေါင်းရင်းနားသို့ ရွှေ့ထားသော တယ်လီဖုန်းက တစာစာ
အော်သဖြင့် ဦးဌေးအောင် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ ကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်ပါ ဆရာ၊ ဘာဆွေပါ”

“ဟ... ခင်ဗျားတို့ ခုထက်ထိ ကားမထွက်ကြရသေးဘူးလား၊
နေ့လယ်က ကျွန်တော် ဆင်းကြည့်တော့ ပစ္စည်းတွေကောင် ခင်ဗျားတို့
တင်ပြီးနေကြပြီ”

ထိုနေ့က ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ နယ်ထွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်နှင့်
သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကိရိယာအားလုံး ဒေါ့ကျစ်ကားပေါ် တင်ပြီးပြီဖြစ်သည်ကို
ဦးဌေးအောင်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့သည်။ တာဝန်ဖြင့် လိုက်ပါသွားရမည်
ဝန်ထမ်းများကလည်း လွန်တက်စုံအသင့်။ သို့ပါလျက်နှင့် ယခုတိုင် ကားမထွက်
ရသေးဟု ဆိုသောကြောင့် ဦးဌေးအောင် အံ့သြသွားသည်။

“ပြဿနာ နည်းနည်းဖြစ်နေတယ် ဆရာ”

ဦးဌေးအောင် အတော်ကလေး စိတ်အိုက်သွားမိသည်။

“ဒီအချိန်ကျမှ ဘာပြဿနာပေါ်ပြန်ပြီလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“အင်းပါ... ပြော”

“ကျွန်တော်တို့ ဂက်ဖာ(မီးသမား)တွေကို မခေါ်တော့ဘူးတဲ့၊ သူတို့မှာ
မီးသမားအလုံအလောက်ပါ ပါသတဲ့၊ ကားရှင်က ပြောတယ် ဆရာ”

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ နယ်ထွက်လျှင် ရိုက်ကူးရေးတစ်ဖွဲ့လုံး
သူ့တာဝန်နှင့်သူ သက်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများနှင့်တကွ လိုက်ပါသွားရမိပြန်၏။
ကင်မရာ၊ အသံဖမ်းစက်၊ ဓာတ်အားပေးစက်စသည့် လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းများ၊
ရိုက်ကူးသူ ကင်မရာမင်း၊ အသံဖမ်းဆရာ၊ လျှပ်စစ်မူ၊ မီးစက်မောင်း စသည်
တို့နှင့် အထောက်အကူပြုဝန်ထမ်းများ၊ အဖွဲ့လိုက်တာဝန်အသီးသီးနှင့် ပါဝင်
ကြရ၏။ ယနေ့ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူတစ်ဦးက ဌာနဆိုင်ရာမှ တာဝန်ဖြင့်
ထည့်ပေးလိုက်သော မီးသမားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်မသွားလို့၊ ထိုနှစ်ယောက်
အတွက် ခရီးစရိတ်၊ စားစရိတ်များ ကုန်ကျရမည့်အစား ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်
အိတ်ထဲ ဖိတ်ရန် ကိုယ့်လူကိုသာ ကိုယ်ခေါ်သွားချင်ကြသည်။ သူတို့ဘက်က
ကြည့်လျှင် မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဌာနဆိုင်ရာအနေဖြင့်မူ
လုပ်ငန်းသဘောအရ ခွင့်မပြုနိုင်။

“မဟုတ်တာပဲဗျ၊ စက်အဖွဲ့ကို ငှားတယ်ဆိုတာ လူရော စက်ရော
ငှားတာ၊ ကျွန်တော်တို့လူနှစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ချန်ပြီး သူတို့လူ အစား
ခေါ်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူတို့လူကို အပိုခေါ်ချင် ခေါ်သွားပေါ့၊ ဒါ သူတို့
သဘော၊ ကျွန်တော်တို့လူကို ချန်ထားရစ်လို့တော့ မရဘူး”

“ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ နောက်ကိစ္စတစ်ခုက...”

“ပြောပါ၊ နားထောင်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးအတွက် ဒေါဂျစ်တစ်စီးပဲ ပေးတယ် ဆရာ၊ ဆရာ သိတဲ့အတိုင်း ယူသွားရမယ့်ပစ္စည်းတွေက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေကလဲ ပါဦးမှာ၊ နောက်ပြီး အဲဒီကားနဲ့ပဲ ဓာတ်ဆီတိုင်ကိန်နစ်လုံး တင်ပေးလိုက်ဦးမှာတဲ့၊ မဆံ့ရင် ကျွန်တော်တို့လူတချို့ အခြားကားနဲ့ ခွဲလိုက်ကြပါတဲ့”

“ဒီမယ် ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ကျွန်တော်တို့လူတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေ တပေါင်းတစည်းထဲ သွားရမယ်၊ မဆံ့ရင် နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ထပ်ငှါးမိုင်း၊ ပစ္စည်းနဲ့ လူနဲ့ တခြားစီတော့ လိုက်မသွားကြနဲ့၊ ပျောက်ရှုကွဲပျက်ကုန်ရင် ဘယ်သူ တာဝန်ယူမလဲ၊ နောက်ပြီး ဓာတ်ဆီဆိုလို့ တိုင်ကိမ်ပြောနဲ့ နှာပုလင်းနဲ့တောင် တင်မပေးလိုက်စေနဲ့၊ မတော်လို့ မီးထလောင်ရင် ခင်ဗျားတို့တာဝန် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတိုင်း မလိုက်နာနိုင်ဘူးဆိုရင် ကားဘီးတစ်လိမ့်မှ မလိမ့်စေနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြော၊ ဪ...ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ ညဘက် အချိန်လင့်လို့ တစ်မြို့မြို့မှာ ညအိပ်နားကြမယ်ဆိုရင် ရဲစခန်းကို သတင်းပို့ဖို့ မှာထားတာ မမေ့နဲ့နော်၊ ကြားလား ဒါပဲ”

ထိုညက ဦးဌေးအောင် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ စိတ်က ထင့်ထင့်နှင့် တယ်လီဖုန်းသံကိုသာ နားစွင့်နေမိ၏။ သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီခန့်အထိ နောက်ထပ် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ မကြားရတော့မှ အဆင်ပြေသွားကြပြီဟု ယူဆကာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်တော့၏။ ဤလည်း တစ်ဒုက္ခဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း တယ်လီဖုန်းကြောင့် အချိန်မဲ့ဖြစ်စေကာမူ တာဝန်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်နိုင်သေးသဖြင့် ဦးဌေးအောင် ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိသည်။

X X X

(၆)

လာပြန်ပြီ တစ်ည။

“ဆရာ...ဒီည ထရိုင်ရိုး (အစမ်းပြပွဲ) ရှိတယ် ဆရာ”

ညတာဝန်ကျဝန်ထမ်းက ဦးဌေးအောင်အား တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်း၍ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

“အေး...ငါသိသားပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အသံသွင်းပြခန်းရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်နေကြတယ် ခင်ဗျ”

ဦးဌေးအောင် မျက်လုံးပြူးရပြန်၏။

“ဟေ့... ရန်ဖြစ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူတွေလဲကွ၊ တို့လူတွေနဲ့ အပြင်လူတွေနဲ့ များလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကားရှင်ဖိတ်ပြတဲ့လူအချင်းချင်း မူးပြီး ပြစ်ကြတာပါ”

“ဒီလိုဆို ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူတို့ချင်းချင်း သတ်လို့သေသေ၊ တို့လူတွေ မပါစေနဲ့၊ ဝင်းတံခါး ပိတ်တားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပိတ်ထားပါတယ်၊ ကားရှင်ကိုယ်တိုင်လဲ ထိန်းနေပါတယ် ဆရာ”

“အေး...ပြီးရော၊ အပေါ်က ရုံးစောင့်တွေပါ အောက်ပို့ထား၊ နောက်ပြီး ဝါးရင်းတုတ် ဆောင်ထားကြလို့ မှာထားတယ် မဟုတ်လား၊ ထိန်းမရလို့ ပို့ဆိုးလာရင် ရုံးပိုင်ပစ္စည်းဆိုလို့ မှန်တစ်ချပ်ပဲ ကွဲကွဲ၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပဲ ကျိုးကျိုး၊ တီးသတ်တီး၊ ငါတာဝန်ယူမယ်၊ အဲ...ဗဟန်းရဲစခန်းကိုလဲ အကူအညီ လှမ်းတောင်း၊ အခြေအနေဆိုးလာရင် ငါ့ဆီကို ပုန်းကြိုဆက်ပြီး အိုဗာတိုင် သမားတွေ ပြန်ပို့မယ့်ကားနဲ့ ငါ့လာခေါ် ကြားလား”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ ဦးဌေးအောင် ရင်လေးလျက် ရှိ၏။ သူ့အမိန့်သည် မှားများ မှားနေမည်လား။ ရိုက်ကြ နက်ကြနှင့် ပြဿနာကြီးထွားကာ ရုံးပြင်ကနား ရောက်ကုန်ကြမည့်အရေး စိတ်ထဲက အတွေးဖြင့် မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်၍ပင် နေမိသေးသည်။ အတန်ကြာပြီးနောက်မှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားသောကြောင့် တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဦးဌေးအောင် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဓာတ်ကားရှင်က သူ့ဧည့်သည်များအား ကားဖြင့် ပြန်ပို့လိုက်ပါပြီ၊ အားလုံး အေးချမ်းသွားပါပြီ၊ အစမ်းပြပွဲ ဆက်လက်ပြသဆဲ ဖြစ်ပါသည်ဟု တာဝန်ကျ၏ သတင်းပို့စကား ကြားရတော့မှ ဦးဌေးအောင်ခမျာ ရင်ထဲက စိုးရိမ်လုံးကြီး လျှော့ခနဲ ကျသွားလေတော့သည်။

X X X

(၇)

ကြားရပြန်ချေပြီ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်။

ဦးဌေးအောင် အိပ်ပျော်စ တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် နိုးထလိုက်ရသည်။

“ဆရာတပည့်ကြီးတော့ ဆုံးရှာပြီ ဆရာရေ...”

တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ငိုသံဖြင့် ပြောစကား။

“ဟင်...ခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ ကိုမိသောင်းရဲ့မိန်းမပါ။ အခု ဆေးရုံက ပြောနေတာပါ။

ကျွန်မရောက်တော့ အသက်တောင် မမီဘူး”

“ဟယ်...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မြန်လိုက်တာ၊ မနက်ကတောင် မြင်လိုက်သေးတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လေပြတ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ စောစောပိုင်းက ပူတယ် အိုက်တယ် အိပ်မပျော်ဘူး ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားတာ အားမရသေးလို့ အရက်ထွက်ရှာတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာရယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အိမ်က ကားနဲ့ အခု လာရအောင် ဒရိုင်ဘာက အိမ်မှာ အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သွားခေါ်ရအောင်လဲ သူနေတာက တောင်ဥက္ကလာပမှာ အဝေးကြီး”

“မလာပါနဲ့တော့ ဆရာ၊ မြင်ရင်လဲ စိတ်မကောင်းရုံဖြစ်မှာပဲ၊ ဆရာ သိအောင် အကြောင်းကြားတာပါ”

“အေးဗျာ...စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် မနက်မှ လာခဲ့တော့ မယ်၊ အခု လာရင်လဲ အကြောင်းထူးမှာမှ မဟုတ်တော့တာ၊ အကူအညီလိုရင်လဲ ပြောလေ”

ဦးဌေးအောင်သည် တယ်လီဖုန်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ချကာ အတန်ကြာ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုတယ်လီဖုန်းသည် ဦးဌေးအောင်အတွက် အလွန် ကျေးဇူး တင်စရာ ကောင်းပါ၏။ တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပြန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်အောင် လည်း ကူညီခဲ့သည်။ စိတ်မကောင်းစရာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာသတင်းကို သယ်ဆောင်သော အမက်လာပစ္စည်းဟုလည်း ဆိုကောင်း ဆိုရပါလိမ့်မည်။

X X X

(၈)

အလွန် အိပ်၍ကောင်းနေသော ကျီးမနိုးမီ အရက်ဦးအချိန်။

တယ်လီဖုန်းက အော်လွန်းသဖြင့် စက်တော်ခေါ်နေသော ဦးဌေးအောင် မထချင် ထချင် ထ၍ ကိုင်လိုက်ရသည်။

“အင်ဖော်မေးရှင်းကလား ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်က မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ဦးဌေးအောင်က ဖြေလိုက်မိသည်။

“ထားဝယ်လေယာဉ် ဘယ်အချိန်ထွက်မလဲ ခင်ဗျ”

“ဟာ... သောက်ကျိုးနည်း” ဟု ပါးစပ်မှ မထွက်သော်လည်း ဦးဌေးအောင်၏ ရင်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ပြန်ကြားရေးကလားဟု အမေးရှိသဖြင့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဦးဌေးအောင်က အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူ အဖြေပေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှ မေးသူကလည်း လေဆိပ်ရှိ လေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော သတင်း ပြန်ကြားရေးဌာနသို့ ဆက်သွယ် မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဦးဌေးအောင်၏အိမ်သို့ ထိုမေးခွန်း ဝင်လာသည် မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိပ်ရေးပျက်သွားသော ဦးဌေးအောင် အတော်ပင် ဒေါသ ထွက်သွားလေသည်။

“ဒါ လေဆိပ်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လူနေတဲ့အိမ်... လူနေတဲ့အိမ်”

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တယ်လီဖုန်းကို ဆောင့်ချပစ်လိုက်မိ၏။

X X X

(၉)

စာပေဆုရ စာရေးဆရာမကြီး တစ်ဦးက ဦးဌေးအောင်ထံ တစ်ည တယ်လီဖုန်း ဆက်၏။ ဆရာမကြီး၏ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး ပြသရန် ဇာတ်လမ်းစိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ တင်ပြသောအခါ အပယ်ခံလိုက်ရခြင်း

ဝယ်ဦးစာတည်း

ကြောင့် ထိုဆရာမကြီး ဘဝင်မကျပြန်နေရှာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဌေးအောင် ယံမှ အကူအညီသော်လည်းကောင်း၊ အကြံဉာဏ်သော်လည်းကောင်း ရလိုရငြား တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ကြည့်ခြင်း ပြစ်ဟန်တူပါသည်။

ဆရာမကြီးက သုမ၏ဝတ္ထုအကြောင်း၊ ရိုက်မည့်ဒါရိုက်တာနှင့်တကွ သရုပ်ဆောင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများမှာ အားလုံး အကယ်ဒမီဆုရသူတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်ဇာတ်ကွက်တွင် မည်သို့သောရိုက်ချက်ဖြင့် သရုပ်ဖော် မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြောပြနေ၏။ စကားပြတ်လိုသဖြင့် ဦးဌေးအောင်က ပြန်ကြားလိုက်ပါသေးသည်။

“အစ်မကြီးဝတ္ထု ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အရေးအသားရော၊ ဇာတ်လမ်း အတက်အကျရော ဂန္ထဝင်စာပေလို့ ဆိုရလောက်အောင် တကယ့်ကို ကောင်းပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းစိစစ်ရေးအဖွဲ့က ပယ်တာဟာ အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဦးဌေးအောင်က စကားပြတ်လိုသော်လည်း ထိုဆရာမက စကားမပြတ် လိုသေး။ ဦးဌေးအောင် စကားပြတ်လိုသည်မှာ အကြောင်းရှိ၏။ ဦးဌေးအောင် ဆီးသွားလိုလှပြီ။ မထိန်းနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်တော့မည်။ ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ် နှင့် တယ်လီဖုန်း ချပ်စလိုက်ရန်မှာလည်း ရိုင်းရာရောက်မည့်အပြင် အားနာစရာ လည်း ကောင်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်းပန်စကား ပြောရသည်။

“အစ်မကြီး စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ခဏ ကိုင်ထားပါဦး၊ ကျွန်တော် အပေါ့ သွားချင်လို့”

ဆရာမကြီးကလည်း သည်းခံ၍ စောင့်နေရှာပါသေးသည်။ ဦးဌေးအောင် ၏ ကိစ္စဝိစ္စပြီးသော်လည်း ဆရာမကြီး၏ ကိစ္စဝစ္စက မပြီးသေး။ တယ်လီဖုန်း ကိုင်ကာ နားထောင်နေရသော ဦးဌေးအောင်၏ လက်များ ညောင်းလာသော် လည်း ဆရာမကြီးက ‘အာ’မညောင်းသေး။

နောက်ဆုံး... ဦးဌေးအောင် မတတ်နိုင်တော့။ လက်မြှောက်လိုက်ရ သည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ် အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော်က ဇာတ်လမ်းစိစစ်ရေး အဖွဲ့ဝင် မဟုတ်တော့ ဘာမှ ပြောပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ဇာတ်လမ်းစိစစ်ရေး အဖွဲ့ ကလဲ မူဝါဒနဲ့ စိစစ်နေတာ ဖြစ်လို့၊ အဲ... ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးပါရစေ။

ဇာတ်လမ်းတင်တဲ့ ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ရော၊ မူရင်းဝတ္ထုရေးတဲ့ အစ်မကြီးအနေနဲ့ပါ အယူခံတင်ကြည့်ပါ။ ဒါပဲနော် အစ်မကြီး ဂွဒ်နိုက်”

ပြောပြောဆိုဆို တယ်လီဖုန်းကို ညင်သာစွာ ချလိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကိုပါ ရှူးခနဲ ထုတ်ချလိုက်ရသည်။

X X X

(၁၀)

နံနက် အိပ်ရာမှ ထ၍ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်၊ သတင်းစာတစ်စောင် နှင့် ရေအိမ်တက်ရသည်မှာ ဦးဌေးအောင်အဖို့ မိမိအရှိဆုံး အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

ထိုသို့ မိမိခံ၍ ကောင်းနေတုန်း အချိန်အခါကျမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားရသောအခါ ဦးဌေးအောင်ခမျာ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ရသည်။ သောတစွမ်းအား မသန်စွမ်းနိုင်သော ဇနီးဖြစ်သူက အတော်လှမ်းသော မီးဖိုထဲသို့ ရောက်နေ ၏။ အတူနေ အိမ်ဖော်မကြီးကလည်း ဈေးဝယ်ထွက်သွားသည်မှာ ယခုတိုင် မရောက်လာသေး။ ထို့ကြောင့် ဦးဌေးအောင်သည် မပြီးစီးသေးသော ကိစ္စ တန်းလန်းကို ကပျာကသီ ရပ်နားသန့်စင်ကာ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ပြေးလာ၍ ကိုင်လိုက်ရ၏။

“အသုလဲ... မီးမီး... မီးမီး... ပါပါ အရှိဘူး၊ ဒေါ်ဂျိုး... ဂျေးက မုန့်ဝယ်ခဲ့... ခစ်...ခစ်...ခစ်...ခစ်... မာမီ... အမင်းချက်နေဒယ်”

မည်သို့သော သူတော်ကောင်း၏ သားသမီးမှန်း မသိ။ “ဘူးသီးနုနု မခူးရ”ဟု သုငယ်တန်းဖတ်စာကို ပီပီသသ ရွတ်ဖတ်တတ်စ အရွယ်မျှပင် ရှိသေးဟန် မတူ။ လူကြီးတွေ၏ အပြုအမူကို အတုယူထားပုံရသော ကလေး ပေါက်စ တစ်ယောက်ယောက်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူကာ တောင်လှည့် မြှောက်လှည့်လုပ်ရာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဦးဌေးအောင်ထံသို့ ထိုအသံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ တစ်ဆင့် ဘေးနားတစ်ဝိုက်မှ ကလေးတစ်သိုက်၏ ဆော့ကစားနေကြသော ဆူညံညံ အသံဗလံများကိုလည်း ဦးဌေးအောင် ကြားနေရ၏။ ရယ်စရာလည်း

ကောင်းလှပေသည်။ ဦးဌေးအောင်မှာ စိတ်ဆိုးရအခက် အောင့်သက်သက်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ကာ ရေအိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ခဲ့ရသည်။ မိမိခံကိစ္စက ဆက်ရန် ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

X X X

(၁၁)

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ဦးဌေးအောင် အငြိမ်းစား ယူပြီးစ...။

ဦးဌေးအောင် နံနက်ပိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး စိပ်နေလေသည်။ တယ်လီဖုန်းက ဆင့်ခေါ်သဖြင့် အရဟံဂုဏ်တော်တန်းလန်းနှင့် ထခဲ့သည်။ အငြိမ်းစားယူပြီးကတည်းက ခြိုးခြံချွေတာသောအားဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို အကြောင်းကိစ္စရှိမှ အသုံးပြုလေ့ရှိသော ဦးဌေးအောင်မှာ အပြင်မှ ခေါ်သောအခါ တွင်မူ ပြန်ကြားရန် ဝတ္တရားရှိနေလေသည်။ မိမိအား အကျိုးပြုမည့်စကား၊ သတင်းကောင်းကြားရမည့် စကားများ ဖြစ်နေသည်ရှိသော် ထိုတယ်လီဖုန်းကို မကိုင်မိပါက လာဘ်ကြီးတစ်ခု လွဲသည်နှင့်မခြား ဖြစ်ချေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပုတီးစိပ်သည့်အလုပ်ကို ခေတ္တရပ်နားချိန်ပေးကာ စိတ်စနိုးစနောင့်နှင့် သွား၍ ကိုင်လိုက်မိသည်။

“အခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟောဗျ...၊ ခေါ်သူက ပြန်၍ မေးနေလေပြီကော။ အသံကလည်း မာကျောကျော။ ဦးဌေးအောင် ကြောင်၍ သွားသည်။

“ခင်ဗျာ” ဟု နားမရှင်းသလို ပြန်၍ မေးပါသေးသည်။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

လာ...လာပြန်ချေသေး။ ဦးဌေးအောင် အနည်းငယ် ဒေါသထွက်လာသည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျား အခု ဘယ်ကို ဆက်တာလဲ၊ ဘယ်သူ ပြောချင်လို့လဲ”

“ပီအီးအိုင်က မဟုတ်ဘူးလားကွ”

တစ်ဖက်က ဟောက်သံပါလာ၏။ ဦးဌေးအောင် ဒေါသသည် အနည်းငယ် ထွက်နေရာမှ အများကြီး ထွက်သွားလေသည်။ စောစောက ဘုရားဝတ်ပြု

ကာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ရှာခဲ့သော အလုပ်ကိုပင် ဦးဌေးအောင် မေ့သွားလေတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...”

ဤသို့ ပြန်၍ ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လျက် တယ်လီဖုန်း ကွဲအက်သွားမတတ် ဆောင့်ချပစ်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ ‘ဆောရီး’ဟု ပြန်ကြားမည့်စကားကိုပင် မစောင့်တော့။

အမှန်ပင် ဦးဌေးအောင်သည် တယ်လီဖုန်းက ပြုထားပူးသော ကျေးဇူး တရားများကိုပင် မေ့ပျောက်ကာ ထိုတယ်လီဖုန်းကိုပင် ရိုက်ခွဲပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တယ်လီဖုန်းကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းအသံက ပြန်၍ မြည်လာပြန်သည်။ စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေလျှင် မအေနှင့် ကိုင်တုတ်လိုက်မည်ဟု အသင့်မောင်းတင်ကာ တယ်လီဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

စောစောက ဒေါသဖြင့် ခိုးမြန်းနေသော ဦးဌေးအောင်၏မျက်နှာကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သမ်းလာလေသည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ အပြန်အလှန် ကြားရသော စကားသံများသည် မာန ဒေါသတွေ မပါသဖြင့် သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ နားဝင်ချိုဆီမှဖွယ် ဖြစ်သည်လည်း မှန်၏။ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံပါပေ၏။

တိ...တိ...တိ...တိ...ဟု အဆက်မပြတ် မြည်နေသောအသံ နောက်ခံ ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာလည်း မဟုတ်၊ တိုးတိတ်သည်လည်း မဆိုသာ ကြားနေရသော စကားများမှာကား...

မ,အသံ။ “တကတဲ အခုမှ အဖြစ်သဲမနေစမ်းပါနဲ့၊ သူများ တစ်ခေါ်ထဲ ခေါ်နေတာ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘူး”

ဖို,အသံ။ “အဖြစ်သဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်တွေ လွန်ကဲနေတာပါ”

မ,အသံ။ “မှန်မှန်ပြော ဖုန်းမကိုင်ဘဲ တမင်ရှောင်နေတာ မဟုတ်လား”

ဖို,အသံ။ “ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ ဘုရားစူး၊ သက်သာဆိုင်မှာ အဖွဲ့ကျပြီး အာရိုက်နေမိလို့ မသိလိုက်တာပါ”

မ,အသံ။ “အခုကော သူ့နားမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ...ဟင်”

ဖို,အသံ။ “ဖုန်းမောင်တစ်ယောက်ထဲပါ။ ပြော...စိတ်ချလက်ချပြော၊ မျက်နှာကြီးတော့ အိုမထားနဲ့၊ အလှပျက်လိမ့်မယ်၊ တယ်လီဖုန်းထဲက မြင်နေရတယ်”

မ,အသံ။ “ပျင်းတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မပါသလိုပဲ”

ဖို,အသံ။ “ဘာလဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သလား”

မ,အသံ။ “ကောင်းသားပဲ”

ဖို,အသံ။ “လစ်လို့ ရမလား”

မ,အသံ။ “သူကကော ဖြစ်မလား”

ဖို,အသံ။ “သိပ်ဖြစ်၊ ပိုင်ပါတယ် ဟဲ...ဟဲ...”

မ,အသံ။ “ဘယ်ကား ကောင်းမလဲ ဟင်...”

ဖို,အသံ။ “ကားကောင်းတာ မကောင်းတာတွေ ရွေးမနေနဲ့လေ၊ ဘုရင့်ရုံက လူရှင်းတယ်၊ လွတ်လပ်တယ်၊ အဲဒါက ပိုအရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

မ,အသံ။ “အိုကွာ...ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ရှက်စရာကြီး၊ ကဲ...ကဲ...ကဲ...သူအဲဒီက စောင့်နော်၊ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

ဖို,အသံ။ “ပြောစရာတွေ တောင်းနဲ့ထည့်ထားတယ်၊ အခုလဲ အချိန်ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

မှန်ပါသည်။ စကားတွေက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်နေလေသည်။ အရေးကြီးသော ရုံးကိစ္စမဟုတ်သဖြင့် အချိန်ကလည်း ရပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်၍...ဆက်၍...ဆက်၍... ပြောကြသည်။

ကြားဖြတ် တယ်လီဖုန်းနားထောင်နေသော ဦးဌေးအောင် တယ်လီဖုန်းကိုင်ထားသောလက်က ညောင်းလာသော်လည်း အာရုံက မညောင်း။ ညောင်းနေသော လက်ကိုသာ စားပွဲပေါ် ထောက်ထားလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းကိုတော့ ပြန်၍ မချမိ။ ဆက်၍...ဆက်၍...ဆက်၍သာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်း (သို့မဟုတ်) စကားပြောကြေးနန်းသည် ဦးဌေးအောင်အား အလုပ်ဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ကူညီ၏။ မကောင်းသတင်း ကောင်းသတင်း

များကိုလည်း သယ်ယူဆောင်ကြဉ်းပေး၏။ ကုသိုလ်စိတ်မှ ဒေါသစိတ်ဖြစ်အောင်လည်း ဖန်တီးပေး၏။ အိပ်ရေး ပျက်အောင်လည်း နှောင့်ယှက်၏။ မချိပဲ ပြုံးမိအောင် ဟာသကိုလည်း ဆောင်ယူလာ၏။ တိုသောစိတ်ကိုလည်း ရှည်စေ၏။

ယခုပင် ကြည့်လော့...။

အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေပြီဖြစ်သော ဦးဌေးအောင်အား ငယ်မူပြန်အောင် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားအသစ်များ ညှစ်ထုတ်ဖြည့်တင်းပေးနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

တယ်လီဖုန်း (သို့မဟုတ်) စကားပြောကြေးနန်း။

သူ၏ ကျေးဇူးတရားကား ကြီးမားလှပေစွာတကား။

ကိုကို

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂဇင်း

၁၉၈၄-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၄)

ည လူခြေတိတ် အိပ်မောကျသောအချိန် ဖြစ်သည်။
 တဂျစ်ဂျစ် ကိုက်ဖဲ့သံကြား၍ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။
 မျက်လုံးကို မဖွင့်သေးဘဲ နားစွင့်ထောင်မိသည်။
 အသံလာရာအရပ်ကား အိပ်ရာ၏ လက်ယာဘက် ထင်းရှူးသေတ္တာနှစ်လုံး
 ကြားမှ ဖြစ်သည်။ လက်တစ်ဖက်က ခြင်ထောင်ကို အသာလှုပ်၍ လက်နှိပ်
 ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်၊ သံပေတံကို စမ်း၍
 ကောက်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထထိုင်ကာ သေတ္တာကြားသို့
 ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။
 ကြွက်ငယ်တစ်ကောင်သည် သူခိုးလုမိသလို ကျွန်တော့်အား ပြူးကြောင်
 ကြောင် အကြည့်ဖြင့် မော်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ရန်သူမှန်း ရိပ်စားမိဟန်ဖြင့်

ကြောက်အားလန့်အား လှည့်ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားသည်။ ကပ်နေသော သေတ္တာ
 နှစ်လုံးကြား၌ ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ် မိနေသည့် ကြွက်ငယ်ခများ မပြေးသာတော့ဘဲ
 အချို့ မြင်းများ ပတတ်ရပ်သကဲ့သို့ ပတတ်ရပ်လျက်သား ပိတ်မိနေသည်။
 ကျွန်တော်သည် လက်ထဲက သံပေတံကို သေတ္တာကြားသို့ ထိုးကာ
 ကြွက်၏ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်သို့ ဂျပန်ကင်ဒိုဓားဖြင့် ခွဲသလို တအား ခုတ်ချ
 လိုက်သည်။
 ကြွက်ငယ်က အလန့်တကြား ခုန်သည်။
 သူ ကံကောင်းသွားသည်။
 ကျွန်တော့်ပေတံက တိုနေသဖြင့် မခုတ်မိဘဲ လှည့်မောင်းသလို
 ဖြစ်သွားသည်။ ကြွက်ငယ် အတင်း ရုန်းကန် ထွက်ပြေးသဖြင့် သေဘေးမှ
 လက်မတင် သိသိကလေး လွတ်မြောက်သွားတော့သည်။
 ကျွန်တော် ဒေါသွားပြီး ခေါင်းရင်းမှ တစ်ရာဝပ်အား မီးသီးကို ဖွင့်
 လိုက်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြန်ထား၊ မီးပိုချောင်ထဲသို့ဝင် သံညပ်ထောင့်
 ချောက်ကို ယူကာ ပြန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ထောင်ချောက်ဆင်ရန်
 နေရာကောင်း ရွေးနိုင်ရေးအတွက် သေတ္တာနှစ်လုံးကို အတန်ငယ်ကွာသွား
 အောင် မ၊ရွှေ့လိုက်သည်။
 ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားမိသည်။
 လား...လား...လက်သန်းဖျားခန့် တစ်လက်မ မပြည့်တတ်၊ ကြွက်
 ပေါက်စ နီတာရဲကလေးများ ငါးကောင် တလှုပ်လှုပ် တအိအိနှင့် ဘာကိုမျှ
 မသိရှာသေး။ သူတို့၏ နားရွက်၊ အမြီးနေရာများတွင် အရာထင်ရုံမျှသာ
 ရှိသေးပြီး မျက်လုံးပင် မဖွင့်တတ်သေးပါ။
 တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ခွေခွေကလေး အိပ်နေကြသည်မှာ ဝက်ပေါက်
 လေးများနှင့်ပင် တူ-တူချေသေးတော့။ ကျွန်တော် ဆက်စပ်ဆင်ခြင်မိသည်။
 ဧကန္တ ခုနက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော ကြွက်ငယ်၏ သားသမီးများ
 ဖြစ်မှာ သေချာပါသည်။
 တစ်ယောက်တည်း အတွေးခေါင်၍ ပြုံးမိပြန်သည်။
 “ဟား...ဟား...ကြွက်ကလေးက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ကလေးတွေ
 ဟာတွေ ရလို၊ အင်းလေ...ငါတို့လူတွေတောင်မှ ဆယ်ခြောက်နှစ်နဲ့ လင်ယု

သားမွေးနေတဲ့ ခေတ်ကြီးပဲဟာ၊ တရားဥပဒေ မရှိတဲ့ ကြွက်လောကမှာလဲ သူ့ဘာသာမွေးချင်တဲ့အချိန် မွေးမှာပေါ့၊ ဆန်းသမုတ်လို့”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကြွက်များကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင် နှိမ်နင်းနေသော ကြွက်ဟစ်တလား ကျွန်တော်၏ခေါင်းထဲသို့ အကြိတ်ခတ် ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် ထောင်ချောက်ကို မသုံးတော့။ ခုနက ကြွက်မငယ် မည်သည့်နည်းနှင့် မဆို ကျိန်းသေပြန်လာမည်။ ထိုအခါမှ ဆီး၍ ရိုက်သတ်ကာ တော်ရာနေရာတွင် သွား၍ လွှင့်ပစ်မည်။ ပြီးမှ ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျွန် ဆွေစဉ်ခုနစ်ဆက် မျိုးစဉ်ခုနစ်ဆက် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်မည်။

ကျွန်တော်သည် လက်သုံးတော် ပေတံဓားကို ယောင်မှားကာ ကိုင်ရင်း ကြွက်ပေါက်စကလေးများကို စိတ်ဝင်တစား ငေးမောနေမိသည်။

ကြွက်ပေါက်စကလေးများ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအရေပြားသည် ပါးလွှာသော ရာဘာအကြည်ကဲ့သို့ ရှိနေပြီး ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ သွေးအရောင် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ အကြောစိမ်းစိမ်းများကို ထွင်းဖောက်မြင်နေရကာ နီနီရဲရဲ အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။

မကြာပါ။

ကြွက်ကလေးများသည် မွေးကင်းစ လူသားကလေးငယ်များ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသကဲ့သို့ လူးလူးလွန့်လွန့် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ခမျာများကား အသံပင်မပြနိုင်ကြရှာသေးပါ။ သူတို့၏အသက်သည် သက်တမ်းအားဖြင့် အလွန်ဆုံးရှိမှ တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှသာ။

ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သူတို့၏ နေရာတွင် လူသားကလေးငယ်တစ်ဦးသာဆိုလျှင် မိခင်နို့ချိုကို ရရှိရေးအတွက် အူဝဲသံပေးကာ ငိုကြွေးဆန္ဒပြပါလိမ့်မည်။

“ဟင်...”

ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေး၍ အထိတ်တလန့် ခံစားရမိသည်။ နားထဲတွင်လည်း အူဝဲအူဝဲဟူ၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေသော အသံများ ကြားယောင်လာသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ် အတွေးလွန်နေခြင်း မဟုတ်သလို လက်ရှိ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။

တစ်ချိန်သောအခါက ကျွန်တော်ရယ်...ညီမလေးရယ်...အမေရယ်။

X X X

ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ် ငါးနှစ်သားအရွယ်ခန့်က ဖြစ်သည်။

ခရီးတိုပြေးသော တစ်ထပ်မော်တော်ငယ်ကလေးသည် စရာဝတီမြစ်၏ တစ်ခုသော မြစ်လက်တက်ငယ်ကလေးအတွင်း၌ ပျင်းပျင်းရိရိ တအိအိ ခုတ်မောင်းနေသည်။ အမေ...ကျွန်တော်နှင့် မွေးကင်းစ ညီမလေးတို့သည် အဘိုးအဘွားတို့ နေထိုင်ရာရွာမှ သုံးလေးနာရီသာသာ ခုတ်မောင်းရသော နယ်မြို့ကလေးရှိ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။

အမေသည် အဘွားနှင့် ကြီးတော်များ အားကိုးရှိရာ ရပ်ရွာသို့ပြန်လျက် မီးဖွားခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုမှ အစစအရာရာ စိတ်ချရပြီဖြစ်၍ ပြန်လာခြင်းပင်။ အမေတို့ရွာမှာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးနှင့် မနီးမဝေးဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ အဖေကလည်း မော်တော်ဆိပ်သို့ ဆင်းကြိုနေမည်ဟု သိထား၍တစ်ကြောင်း ရွာမှ ပြန်ပို့မည်လူအား မစောင့်တော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မွေးကင်းစ ညီမလေးသည် ယခုမှ ဆယ်ရက်ပြည့်တတ် မပြည့်တတ်မျှသာ ရှိသေး၍ အနီးဖြင့် ပတ်ကာ အမေရင်ခွင်တွင်း ပွေ့ပိုက်ထားသည်မှာ ပလတ်စတစ် ရုပ်ကလေးနှင့်ပင် တူနေပါသေးတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသော ညီမကလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ကစားစရာအရုပ်ကလေးကဲ့သို့ သဘောထားပြီး ပါးကလေးကို တို့လိုက်၊ နားရွက်ကလေးကို ဆွဲလိုက်၊ နှာခေါင်းကလေးကို ကိုင်လိုက် ဆော့ကစားနေသည်။

“မစနဲ့ကွယ် သားရယ်၊ တော်ကြာ ညီမလေး နိုးသွားဦးမယ်”

အမေက ကျွန်တော်အား ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောပါသည်။ အမေနှင့် ကျွန်တော်သည် ချစ်စရာ ညီမလေးကို စက္ကန့်မပြတ် ကြည့်၍မဝ၊ အားမရနိုင်ဘဲ ပျော်နေကြသည်။ ထိုစဉ် မော်တော်ဆိပ်မောင်းနှုန်း နေသွားရာမှ တဖြည်းဖြည်း စက်သံတိတ်ကာ ရပ်သွားသည်။

“ဟိတ်...အားလုံး တစ်ယောက်မှ မထနဲ့၊ မင်းတို့မော်တော်ကို ငါတို့ သိမ်းလိုက်ပြီ”

ခရီးသည်တစ်ဦးက အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်ကာ လွယ်အိတ်ထဲက သေနတ်ကို ထုတ်ယူ၍ အသင့်ကိုင်ထားသည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာမှ ခရီးသည် ယောင်ဆောင် ဓားပြများ သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် မော်တော်အမှုထမ်းများကို အနီးကပ် ချုပ်နှောင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်အား ဓားပြ ဝင်စီးချေပြီတည်း။

ခရီးသည်များ ကြောက်အားတကြီး အော်ဟစ်ငိုယိုသံကြောင့် မော်တော် တစ်ခုလုံး ညံ့သွားသည်။ သို့သော်...

“အားလုံး... တိတ်ကြစမ်း၊ အသံထွက်တဲ့သူကို ပစ်သတ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ”

ဓားပြတစ်ဦး၏ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းမှုကြောင့် အသံများ တိတ်သွား ကြပြန်သည်။

ထိုစဉ် ခရီးသည်တစ်ဦးက သူ့လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ ရေထဲ သို့ လွှားခနဲ ဒိုင်ဗင်ထိုး ခုန်ချသွားသည်။ ဗိုလ်ဖြစ်ဟန်တူသော ဓားပြက ကုန်းပတ်နားသို့ ပြေးလာကာ ရေထဲမှ ပြန်ပေါ်လာမည့် ခရီးသည် ရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ခရီးသည် တော်တော်များများက မကြည့်ရဲ၍ မျက်နှာလွဲလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိသေးဘဲ ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ဒိုင်း...”

ရေထဲမှ ပြန်ပေါ်လာသော ဦးခေါင်း မည်းမည်းကလေးမှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရုတ်တရက် ပြန်လည်နှစ်မြုပ်သွားပြီး လုံးဝ ပေါ်မလာတော့ပါ။ နိရိုသော သွေးများ ဝါညစ်ညစ် ဦးနှောက်အပိုင်းအစများသာ ပေါ်လာပြီး ရေ မျက်နှာပြင်တစ်ဝိုက် ချင်းချင်းနီသွားတော့သည်။

“အမေ့ ကြောက်တယ်...ကြောက်တယ်”

ကျွန်တော်သည် အမေ့ကို အတင်းဖက်ကာ အမေ့ရင်ခွင်ထဲသို့ စွတ်တိုး ဝင်သည်။ နှုတ်ရောင်ဖွေးဖွေး သွေးနုသားနုနှင့် အမေသည်လည်း မျက်နှာကို အောက်ငုံ့ကာ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်နေပါပြီ။ အမေက ကျွန်တော့်အား ပြန်ဖက်ထားရင်း...

“သား မျက်စိမှိတ်ထား...မျက်စိမှိတ်ထား...”

ဓားပြတစ်ဦးမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

“သောင်ခုံကို ထိုးကပ်ခိုင်း၊ လူကြီးတွေ တစ်ယောက်မကျန် ဆင်း၊ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေပါ ဆင်း၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကလေးတွေပဲ ထားခဲ့”

မော်တော်သည် သောင်ခုံသို့ကပ်ကာ ကုန်းပေါင်တံတားထိုးချလိုက်ပြီး ခရီးသည်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းသွားကြသည်။ အမေသည်

ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်များကြားမှ အားယူပြီးကာ ကျွန်တော်၏ ပါးပြင် နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် နှမ်းရှုံ့ရင်း...

“သား...ညီမလေးကို စောင့်နေနော်၊ မထနဲ့ သား၊ ထိုင်နေ၊ ဘယ်ကိုမှ မရွေးနဲ့၊ ဘာမှလဲ မပြောနဲ့၊ အမေ တော်တော်ကြာ ပြန်လာရမလား မသိဘူး၊ အမေတို့ ပြန်မလာရရင်လဲ မကြောက်နဲ့နော် သား၊ သားဖေဖေဆီကို သားတို့ မောင်နှမ ရောက်သွားမှာပါကွယ်...နော်”

အမေသည် စီးကျလာသော မျက်ရည်များကိုသုတ်ကာ ခရီးသည်များနှင့် အတူ ရောနှော၍ မော်တော်ပေါ်မှ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဆင်းသွားရှာသည်။

နေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေသည်။

မော်တော်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က အငယ်ဆုံး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ထက် နည်းနည်းကြီးသော ကောင်လေး ကောင်မလေးတချို့သာ ကျန်တော့သည်။ သူတို့သည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ မျက်နှာသေလေးများဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်။ ဓားပြများက ခရီးသည်များ၏ လွယ်အိတ်များ၊ လက်ဆွဲ အိတ်များ၊ တောင်းများ၊ ခြင်းများကို မွေနှောက်ထုတ်ယူကာ စိတ်မထင်က ကိုင်ပေါက်ခြင်း၊ ချောင်းကြားသို့လည်းကောင်း၊ ရေထဲသို့လည်းကောင်း လွှင့်ပစ် ခြင်း၊ ကန်ထုတ်ခြင်းတို့ လုပ်နေကြသည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင်လည်း ဓားပြအချို့က မင်းမုကာ သောင်းကျန်းနေ သည်။

“အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက် နေပါ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ငါ့ထံခိုင်းမှ ထ၊ ပါတဲ့ပစ္စည်း စစ်ဆေး ပြီးရင် တခြားတစ်နေရာရွှေ့ပြီး မှောက်နေရမယ် ကြားလား”

ထိုစဉ် ယောက်ျားခရီးသည် နှစ်ယောက်က မျက်ရိပ်ပြကာ အနားရှိ ဓားပြများ လက်ထဲက သေနတ်ကို ဝင်လုရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်...

“ဒိုင်း...ဒိုင်း”

ခပ်ခွာခွာမှာ ရှိသော ဓားပြဗိုလ်က သေနတ်မောင်းကို လျင်မြန်စွာ ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ခရီးသည်နှစ်ဦးခမျာ စွန့်စားရကျိုး မနပ်ရှာတော့ဘဲ အသက်စွန့်လွှတ် ကြရရှာသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲတုန်ကာ အထိတ်တလန့် ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အသံမထွက်အောင် ကြိတ်ငိုရင်း ညီမလေး

အနားတိုးကာ ကပ်ထိုင်နေလိုက်သည်။ မျက်စိများကမူ အမေရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လျက်...

အမေနှင့် ခရီးသည် အားလုံးသည် ပူလောင်နေသော သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးမှောက်ကာ လက်များကို ခေါင်းရှေ့သို့ ဆန့်ထားကြရသည်။ ဓားပြတစ်ဦးက ခရီးသည်တစ်ဦးချင်းကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကာ အလှည့်ကျ ထရပ်ခိုင်းသည်။ ဓားပြဗိုလ်က နှိုးတောင်းငယ်တစ်လုံးနှင့် သေနတ်တစ်လက်ကို တစ်ဖက်စီကိုင်ကာ ခရီးသည်များ ပါသမျှကို အဓမ္မနည်းဖြင့် အလှူခံနေသည်။

ဖောင်တိန်၊ နာရီ၊ လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ နားကပ်နှင့် ပိုက်ဆံများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု နှိုးတောင်းထဲသို့ စုဝေး ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ အမေသည် လည်း နားကပ်တစ်ရံနှင့် ဘော်လီအကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများ ထုတ်ပေး လိုက်ရသည်ကို မြင်နေရသည်။

“အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ”

ညီမလေး နိုးလာပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါ။ ညီမလေး ငိုသံကြောင့် အမေ ဝမ်းလျားမှောက်လျက်သားမှ ကုန်း၍ထသည်။ ဓားပြဗိုလ်က အမေပခုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် မိနင်းကာ ပြန်မှောက်ခိုင်းသည်။ မော်တော်ပေါ်မှ ဓားပြတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ဇက်ပိုးအား ခတ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ရင်း...

“ဟဲ့...မသားကောင်လေး၊ သူ့ကို တိတ်အောင်လုပ်စမ်း၊ တယ်...ငါ ပစ်သတ်ထည့်လိုက်ရ”

ဓားပြကြီးက သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်၍ ကျွန်တော် တုန်သွားအောင် ကြောက်ရွံ့မိသည်။ ကျွန်တော်သည် ငိုနေရင်းမှပင် ညီမလေး ငိုသံတိတ်အောင် ညီမလေး၏ပါးစပ်အား ကျွန်တော်၏ သေးငယ်သော လက်ဖဝါးလေးဖြင့် အတင်း မိမိတ်လိုက်သည်။ ညီမလေး အသက်ရှူကျပ်ကာ တအားရုန်း၍ ကျွန်တော် ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။

“အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ”

ညီမလေး ငိုသံက ပို၍ ပို၍ ကျယ်လာသည်။ လက်ရော ခြေပါ ရုန်းကန်နေသဖြင့် အသာအယာပတ်ထားသော အနီးစ ပြေထွက်သွားတော့သည်။ အနီးကို ပြန်ပတ်ရန် ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် လက်တွန့်သွားသည်။ အနီးတစ်ခုလုံး ညီမလေး၏ သေးများ ချေးများ စွတ်စိုပေကျနေပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှ မလုပ်တတ်တော့ပါ။

“အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ”

“ဟဲ့...သေနာလေး၊ ဒါလေးတောင် မလုပ်တတ်ဘူးလား၊ ကံဟာ...”

“ဖျန်း...”

ကျွန်တော်၏ ကျောပြင်ပေါ်သို့ လက်ဝါးကြမ်းကြီးဖြင့် ဖျန်းခနဲ နေအောင် အရိုက်ခံလိုက်ရ၍ နာကျင်ထိတ်လန့်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်ငိုတော့သည်။

“အမေရေ... လာပါ အမေရဲ့၊ သား ကြောက်တယ်၊ သား ကြောက်တယ်၊ သားကို ရိုက်နေပြီ ညီမလေးလဲ ချေးတွေ ပါကုန်ပြီ လာပါဦး၊ အီး...ဟီး...ဟီး...”

“အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ”

ကျွန်တော်နှင့် ညီမလေးတို့ အသံပြာ အသံပြိုင် ငိုနေမှုကြောင့် မော်တော် တစ်ခုလုံးနှင့် သောင်ပြင်အနှံ့ ညံ့သွားသည်။

ထိုစဉ် အမေက မမျှော်လင့်သော အပြုအမူတစ်ခုကို စွန့်စားပြုမူ လိုက်သည်။

အမေ နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ဓားပြဗိုလ်က ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်သည်။ ချော်သွားသည်။ အမေက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး မော်တော် ရှိရာသို့ ခြေကုန်ပြေးလာသည်။ ဓားပြဗိုလ်က သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်သည်။ အမေ ပြေးရင်းမှ လှည့်ကြည့်သည်။ မရပ်။ ခေါင်းကို ပြန်လှည့်ကာ ပြေးမြဲ ဆက်ပြေးလျက် အမေ ကုန်းပေါင်တံတားပေါ်သို့ လှမ်းတက်သည်။ ဓားပြ ဗိုလ်က အကြိတ်၍ ခလုတ်ကို ညှစ်ချသည်။

“ဒိုင်း...”

ဓားပြဗိုလ်ကပဲ ခြောက်လှန့်ရုံ ပစ်သောကြောင့်လား၊ အမေကပဲ ကံ ကောင်း၍ ချော်သွားသလား မသိ။ အမေ့ကို မထိ။ အမေ တုံ့ခနဲ ရပ်သည်။ နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကုန်းပေါင်တံတားတစ်ခုလုံး ညွတ်ခနဲ ညွတ်ခနဲ နေအောင် ပြေးတက်လာသည်။ မော်တော်ပေါ်မှ ဓားပြက အမေရင်ဝကို သေနတ်ဖြင့် ဆီး၍ ချိန်သည်။

သောင်ခုံပေါ်မှ ဓားပြဗိုလ်က လက်ကာ၍ ဟန့်တားရင်း ဒေါသတကြီး တက်လိုက်လာသည်။ အမေက ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ သဲကြီးမဲကြီး ပြေးလာသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဖက်ပြီး ညီမလေးကို ကောက်ကာ ပွေ့ယူသည်။
ပြီးမှ ညီမကလေးအား နို့တိုက်သဖြင့် တက်မတတ် ချက်မတတ် အော်ငိုနေသော
ညီမလေးအသံ ချက်ချင်းတိတ်သွားသည်။ အမေက ညီမလေးကို နို့တိုက်ရင်း
သန့်စင်သုတ်သင်ပေးသည်။ ဓားပြဗိုလ်က အနားသို့ရောက်လာကာ...

“ဒါက ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ အာခံတာလား၊ ငါ ပစ်သတ်လိုက်ရမလား
ဟင်...”

အမေ တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်ပြီး ဘာမျှ ပြန်မပြောဝံ့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။
ညီမလေးသည် အမေ၏နို့ကို တဖြုတ်ဖြုတ်နေအောင် အငမ်းမရ စို့ယူနေသည်။

“တယ်...ငါ ကံဟာ...”

ဓားပြဗိုလ်က ဒေါသဖြစ်လာပြီး အမေအား ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ
ခတ်ဆတ်ဆတ် ကန်လိုက်သည်။ အမေ ခွေခွေကလေး လဲကျသွားသည်။ သို့
တိုင်အောင် ညီမလေးကို မထိစေရန် အမေကိုယ်လုံးဖြင့် ကာကွယ်ထားခြင်းမှာ
လုံးဝပျက်မသွားပါ။ အမေက ကျွန်တော့်အား လှမ်းဆွဲ လူးလဲထပြီး ကျွန်တော်
တို့ မောင်နှမကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ဝှက်ကပ်ထားသည်။

ဓားပြဗိုလ်က အမေ့ဇက်ပိုးကို ခတ်ဆတ်ဆတ် တစ်ချက် ထပ်ရိုက်ပြန်
သည်။

အမေ ယိုင်သွားသည်။ အမေ မငိုဘဲ မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် မရဲတရဲ
မော်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က အသံမထွက်ရဲဘဲ အမေ့ကို ဖက်၍ ငိုမြဲ ငိုလျက်။
ညီမလေးကား ဘာကိုမှ မသိရှာဘဲ နို့စို့ကောင်းလျက် မိန်းမြဲ မိန်း
နေဆဲ။

ဓားပြဗိုလ်မျက်နှာ အမူအရာပြောင်းကာ ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။
မကြာပါ။ ခရီးသည်များက မသာယာသော မျက်နှာများဖြင့် ခပ်ကုပ်ကုပ်
ပြန်တက်လာကြသည်။ ဓားပြဗိုလ်က သူ့နှီးတောင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သား
အမိနား ရောက်လာပြီး လေသံပြတ်ဖြင့်...

“ရော...ဒီထဲက နင့်ပစ္စည်း နင်ပြန်ရွေးယူ၊ ပိုက်ဆံပါရင်လဲ ကြိုက်
သလောက် ပြန်ယူ”

အမေနှင့် ကျွန်တော်က နှီးတောင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ကောင်းထဲ
တွင်မတော့ ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ငွေစက္ကူများ။

အမေက ကြောက်၍ မယူရဲဘဲ ခေါင်းခါပြသည်။ ဓားပြဗိုလ်မျက်နှာ
တင်းမာလာပြန်သည်။ ထို့နောက် သေနတ်မောင်းကို ကလစ်ခနဲမြည်အောင်
တင်လိုက်သည်။

အမေ မနေရဲတော့ပါ။ ကိုယ့်နားကပ် သေးသေးလေးကို မရဲတရဲ
မွှေနှောက်ရှာဖွေပြီး အမေပိုင်သော ငွေများ ရေတွက်ယူလိုက်သည်။ ဓားပြ
ဗိုလ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံစောင့်ပြီး ကျန်သောပစ္စည်းများကို သု၏
လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်သည်။

ပြီးနောက်...ဓားပြများ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းသွား
သည်။ နောက်ဆုံးဓားပြတစ်ဦးက ကုန်းပေါင်ကို ဆွဲတင်ရန် မော်တော်လုပ်သား
များကို ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် သူက သောင်ခုံပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်။

ဓားပြဗိုလ်သည် နှီးတောင်းအလွတ်ကို ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်
ဆောင်းသကဲ့သို့ စွပ်ချပြီး တစ်ချက်မျှ မနာမကျင် ပုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
အားရပါးရ အော်ရယ်ကာ သောင်ခုံပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ချ၍ သူ့လူများနောက်
လိုက်သွားတော့သည်။

ခရီးသည်များအားလုံး ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် ငြိမ်သက်နေရာမှ ပြန်လည်
အသက်ဝင်လာခဲ့ကြပြီး မော်တော်လေးသည် စက်နှိုး၍ ခုတ်မောင်းထွက်ခဲ့
တော့သည်။

X X X

ကျွန်တော် အတွေးလွန်နေစဉ် အခန်းခေါင်မိုးဆီမှ တကျိကျိ မြည်သံ
ပေးလျက် ကြွက်တစ်ကောင် ဖြေးဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ကြွက်မငယ်သည် ကြွက်တက် ကြွက်ဆင်း ထရဲတိုင်မှ အူယားဖားယား
ဖြေးဆင်းလာသည်။

သံသေတ္တာ၏အထက် တစ်ရာဝပ်အား မီးသီးနားအရောက်တွင် ထရဲ
တိုင်နှင့် ကပ်နေသည့် မီးသီးအပူရှိန်ကြောင့် ကြွက်မငယ် တဲ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။
မရဲတရဲ တိုးကြည့်သည်။ ပုလွန်းသဖြင့် ပြန်ဆုတ်သွားသည်။
တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်။
သို့သော်...

စတုတ္ထအကြိမ် အရောက်တွင် ပုလောင်မှုကို အမှုမထားဘဲ တအားဝင်တိုး၍ ကြွက်ပေါက်စကလေးများ ရှိရာသို့ ရောက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် ရန်သူရှိမှန်း သိသာအောင် နီးရာ ဖျာစပ်ကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ရင်း အသံပေးလိုက်သည်။

ကြွက်မငယ် တဲ့ခနဲ ရပ်ကာ ငြိမ်နေပြန်သည်။ ကြွက်ပေါက်စကလေးများက တလူးလူး တလွန်လွန် မမြင်မစမ်း လှုပ်ရှားနေသည်။

ကြွက်မငယ်က ရှေ့သို့ အရဲစွန့် တိုးလာသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ထဲရှိ သံပေတံဖြင့် ကြွက်မငယ်၏ရှေ့မှ သူတစ်ကောင် ငဲ့၍ မဝင်သာ ဝင်သာ လမ်းပိတ်ကာ တားထားသည်။ ကြွက်မငယ်က ကျွန်တော့်ကို မရဲတရဲမော်ကြည့်ရာမှ ပေတံအောက်ကို အတင်းတိုးဝှေ့လျက် ကလေးများရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

ရင်ထဲ လုပ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ကြွက်မငယ် လုံးဝ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် မြင်မိသည်က ဓားပြဗိုလ်ပစ်ခတ်သော ကျည်ဆံကြားမှ လွတ်မြောက်လာပြီး ဓားပြဗိုလ်၏ အဆံအဆို အကန်အကျောက်ကို ငဲ့ခံရင်း ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ ရှိရာသို့ အရောက်လာ၍ ပွေ့ဖက်ဝှက်ကွယ်ထားသော အမေ။

ယခုနေ ကြွက်မငယ်ကို သတ်လိုက်လျှင်...

အမေ့ကို အသေသတ်သလို ဖြစ်ချေရောမည်။

ကျွန်တော် ကြောင်ငေးငေး သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကြွက်မငယ်၏ ဦးခေါင်းကို ပေတံဖြင့် ခပ်ဖွဖွကလေး ပိထားသည်။

ကြွက်မငယ်က ရုန်း၏။ သို့သော် သားငယ် နာမည်စိုးအံ့ ထင်သည်။ သေတ္တာကြားတွင် ညပ်နေစဉ်ကဲ့သို့ အားအင်နှင့် မရုန်း။ ပါးစပ်မှလည်း လွှတ်မချ။ မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားနှင့် ကျွန်တော့်အား မော်ကြည့်လျက်။

မြင်ကွင်းထဲတွင်မတော့ ရိုက်နှက်နေသော ဓားပြဗိုလ်အား မော်ကြည့်နေသော အမေ။

ကျွန်တော် အလျှော့ပေးကာ ပေတံကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ ကြွက်မငယ်က ကျွန်တော့်အား မထေမဲ့မြင် ပြုသည်လည်း မဟုတ်။ ကြောက်ရွံ့သည်လည်း မဟုတ်။ မရဲတရဲအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ကြက်သီးမွေးညင်းထအောင် ခံစားရမိသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို နေရာမှ ထကာ ထရဲတိုင်းနှင့် ကပ်နေသော မီးသီးကို ကြွက်မငယ် သားချီမည့်လမ်းမှ ဝေးရာသို့ ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။

တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် လူးလာပြေးလွှား၍ သားသမီးများကို ဘေးအန္တရာယ်လွှတ်ရာသို့ ပို့ဆောင်နေသော ကြွက်မငယ်အား ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြည့်နေရာမှ ဆင်ခြင်မိသည်။

အဟိတ်တိရစ္ဆာန်၌ ရှိသော မိခင်၏မေတ္တာစိတ်သည်ပင်လျှင် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော လူသားတို့၏ ဒေါသကို လွှမ်းမိုး အောင်မြင်နိုင်စွမ်း ရှိချေသည်တကား။

အမေတိုင်း အမေတိုင်း အန္တရာယ်ကင်းဝေးကြပါစေ။

နိဗ္ဗာဉ် (ဥက္ကာမြေ)

ဝေယျာဉ် မြန်မာဝတ္ထုတိုပုဂ္ဂိုလ်စုံ
၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။ စာအုပ်အမှတ် (၁၁)

သရုပ်ဖော်ပုံ၊ နှိုင်း
စေ့နုလင်

(၁)

ထူးကြီးတောတန်းသည် ည အမှောင်မည်းမည်းတွင် အိပ်ပျော်နေဆဲ။ လရောင်သည် အနောက်ရိုးမ ထိပ်များများမှ ရုပ်သိမ်းသွားပြီမှာ မကြာသေး။ ပို၍ မှောင်သွားသည်။ သစ်ပင်ရွက်များ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် လှုပ်ခါနေသည်။ လေက အေးမြလွန်းသည်။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်များကြောင့် ပို အေးစိမ့်သည်။ ရွက်ကြွေခြောက်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များ နင်းမိတိုင်း ရင်အေးသလို ခံစားမိ၏။

ခြေသံလုံလုံနင်း၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မကြာမကြာ ဘေးနှစ်ဖက် ဝါးရုံနှင့် ချုံကြီးများ ထိုး၍ ကြည့်ရသည်။ မုဆိုး ကိုတင်နှင့် မျှင်ဝါးတောင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ကျွဲခေါင်း ဦးဖောင်ကို ကျွန်ုပ်၏ဖောက်မှ ပါလာသည်။

အချိန်မှာ နံနက် သုံးနာရီ။
မိုးဦးကျရာသီဖြစ်၍ ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးသားများ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်နှင့် အရှေ့ကောင်းကင်ပြင်သို့ ချီတက်နေဆဲ။
အိပ်ပျော်နေသော ယုန်ကလေးများနှင့် ချုံဝပ်ငှက်ကလေးများ ကျွန်ုပ်တို့ ခြေသံနှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် 'မလူး'ခနဲ ထွက်ပြေးကြ၏။ မုဆိုးများအဖို့ သားကောင်ကို ငယ်သည် ကြီးသည်မဟုတ် မမ်းရသည်။ သို့တစေ သည်သားကောင်ငယ်ကလေးများတော့ ကျွန်ုပ် ဘယ်တော့မျှ မပမ်း။ ဝါသနာမရှိ။

မိုးဦးကျတွင် သစ်တွေ မျှောရမည်။ ဆင်နှင့် ကျွဲသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး ကိရိယာပစ္စည်းတွင် အဓိက အခန်းမှ ပါဝင်သည်။ နိုင်ငံတော် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးတွင် ပြည်တွင်းသုံးနှင့် နိုင်ငံခြားတွင် သစ်များ အပြည့်အဝထုတ်လုပ်ရေးမှာ သစ်ထုတ်လုပ် လုပ်သားများက အောက်ခြေလုပ်သားများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အပြည့်အဝ ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရ၏။ သို့မှသာ နိုင်ငံခြားငွေ ရလာမည်။ နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေးတွင် နိုင်ငံခြားမှ ဝင်ငွေသည် အရေးကြီးသည်။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်သားကြီးများကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မျှင်ဝါးတောင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကြိုးပိုင်းမှ ယနေ့ ညဦးဦးပိုင်းက သူခိုး အမိုးခံရသည်။ ကျွဲများကို သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဌာနမှ ငှားထားရသည်။ ကျွဲခေါင်းကြီး ဦးဖောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့တပ်ခွဲသို့ ပြေးလာကာ အကူအညီ တောင်းသဖြင့် တပ်ခွဲမှူးက...

"ဗိုလ်စိန်တင်ရေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ လိုအပ်ရင် တပ်စိတ်နှစ်စိတ် လိုက်သွား" ဟု အမိန့်ပေးသည်။

သူခိုးတွေကို ပမ်းဆီးဖို့မှာ ရဲဘော်တွေ ခေါ်စရာ မလိုပါ။ "တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားမည်" ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးကို မှာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ဆွဲ၍ လိုက်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှတပ်သုံး ဒဿ ၃၀၃ နှင့် ဒဿ ၄၀၅ စစ်သုံး ခြောက်လုံးပြူးကြီးတစ်လက် ပါသေးသည်။

အမဲပစ်ဝါသနာပါသော ကျွန်ုပ်သည် သည်တော သည်တောင်ကို ကျွမ်းသည်။ တောင်သူတွေနှင့် ရင်းနှီးသည်။ တောင်ပေါ်ရွာများ ကင်းလှည့်ရင်းက ငှက်ဖျား၊ ဝမ်းကိုက်စသော ရောဂါသည်များကို ဆေးဝါးများ ကူညီ၍ ဆေးကုပေးသည်။

အသက်ကြီးသော တောင်ပေါ်မှ သက်ကြီးရွယ်အိုများသည် အလွန်သန့်မာ ဖျတ်လတ်သည်။ များသောအားဖြင့် အရပ်ပုကြသော အသက် ၇၀-ကျော် လူကြီးများသည် ကုန်စိမ်းများထမ်း၍ တောင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ထူးကြီးမြို့ကလေး နှင့် အင်္ဂပူ၊ မဲဇလီကုန်း စသော မြို့များသို့ ဈေးလာရောင်းကြ၏။

သို့သော် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါက ကြီးစိုးနေဆဲ။ တောင်ပေါ်ရွာများတွင် ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် စိုက်ပျိုးကြပုံ ကလေးငယ် တွေကို အများဆုံး တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော်ဆေးဝန်ထမ်းများက တောင်ပေါ်သို့ မကြာမကြာ လှည့်လည်၍ ဆေးကုသပေးသည်။ တောင်ပေါ်ကျေးရွာသားများအဖို့ ခြင်ဆောင် ဆိုသည်မှာ နှစ်အိမ်တစ်လုံး တွေ့ရသည်။ ခြင်ကိုက်သည်။ ရေကလည်း ချောင်းရေ။ သည်တော့ ရေကို ကျိုချက်သောက်ပါဟု ပညာပေးရသည်။

“အဘရေ... ဆင်စီးပြီး ငုံတီးပါ”

ကျွန်ုပ်က မြန်မာသမားတော်ကြီးတစ်ဦးက ပညာပေးသော ဆေးပညာဖြင့် တောင်ပေါ် ဦးကြီးများကို ပညာပေးသည်။ သဘောကတော့ ဆင်ဆိုသည်မှာ ဆင်တုံးမနွယ်၊ ငုံတီးပါ ဆိုသည်မှာ ဘုမ္မရာဇာဆေးပင်။ တောင်ပေါ်တွင် ပေါသည်။

သည်ဆေးတွေက သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အားဆေးတစ်လက် ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်ပျားအုံကြီးများက ဆန်ပြာသည့် ဆန်ကောထက် ကြီး သည်။ “ပျားရည်သောက်ပါ”ဟု အကြံပေးရသည်။ စားပင်တွေထဲမှ ဖန်ခါးသီး ဆယ်လုံး ထုထောင်းပြီး ထန်းလျက် တစ်ဆယ်သားကို စိမ်ပါ။ ဆား အနည်း ငယ် ထည့်ပါ။ ပြီးတော့... စမုန်စပါးရလျှင် အနည်းငယ်ထည့်ပါ။ မရလျှင် မထည့်ပါနဲ့၊ သုံး လေးရက် စိမ်လျှင် ပြင်းသော စိမ်ရည်ရမည်။ ဒုလ္လာနှင့် သွေးအား၊ ဝမ်းကိုက် ကောင်းသည်။ အရက်ကဲ့သို့ မူးတတ်သည်။ အရက်သမား အဖို့ အကြိုက်ဆေး။

အင်္ဂလိပ်အများဖြစ်ဆေး မရလျှင် တမာခေါက်ကို သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် ကျိုသောက်။ သို့မဟုတ် ပျဉ်းမခေါက်ကို ကျိုသောက်ပါ။ အလွန်ကောင်းသည့် မြန်မာ့ဆေးဟု ပညာပေးရသည်။ တောင်ရိုးငှက်ဖျားကို နိုင်သည်ဟု...

အချို့ တောင်ပေါ်ရွာမှ မီးယပ်ပိန် ချည့်နဲ့ အမျိုးသမီးများကို “ဟဲ့... တောခွေးသား ချက်စား”ဟု ပြောရ၏။ မြို့အခေါ် ‘ဟောင်ကောင်’။ တကယ်

စွမ်းသော သားကောင်ဆေး။ အယူအဆကို ဘေးဖယ်ထား။ လူသားတွေ အသက်ရှည်ဖို့မှာ သားကောင်၏ သွေးအရိုင်း၊ ချိုစသည့် ဆေးဝါးများမလွတ်။ ဥပမာ- မြန်မာ့သွေးဆေးများတွင် ကြွသွေးပါသည်ဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကြော်ငြာသော ဆေးဝါးများတွင် ကြွသွေးခြောက် ခေါ် ‘နွားသွေး’ခြောက် အသုံးပြုနေသည်။ နွားသွေးက ပေါသည်။ ကြွသွေးက အာဖရိကနိုင်ငံတွေမှ လာလျှင်ရမည်။ ကြွချိုနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ရိုးရာဓားတစ်ချောင်းကို ယိမင်နိုင်ငံ တွင် အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေ ခြောက်ထောင်ပေးရသည်ဟူ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောင်ပေါ်ရွာ တောင်ခြေရွာစသည့် တောရွာကလေးများ ရောက်တိုင်း အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြတတ်၏။ အကြံပေး၏။ မြို့အခေါ် အာလူးပေးသည်ဟုဆိုဆို ကျွန်ုပ်၏စေတနာဖြစ်သည်။

အချိန်သည် လေးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်။

X X X

(၂)

ဌာနေမှဆိုး ကိုတင်သည် မျှင်ဝါးတောင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ လုပ်သား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ခင်မင်သည်မှာ ကြာပြီ။ သည်တော သည်တောင် အကြောင်းကို နှုတ်ကျွမ်းကျင်သည်။

“ကျွဲခိုးတွေဟာ သပြေတောင်က ငမို့တို့ပါ ဗိုလ်လေးရာ”

ကိုတင် ပြောသည်မှာ မှန်နိုင်သည်။ သပြေတောင်သည် ကျောက်မိုင်း လုပ်သားတွေ ရှိသည်။ နေ့စားများ ဖြစ်၏။ ကျွဲသား နွားသားကို အလွယ် ကလေး ရောင်းချနိုင်သည်။ ရောင်းသူတွေက ဝယ်မရောင်း၊ အနီးဝန်းကျင် ရွာများက ကျွဲနွားများ ခိုးရောင်းကြသည်။ သည်တော့ ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ သည်သူခိုးတွေကြောင့် ကျဆင်းရသည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် သားရေနှင့် ချိုမှ ရပါဦးမည်လားဟု စိုးရိမ်ပူပန်ရသည်။ သွားလာရေးမှာ တောတောင်တွေ ဖြတ်သန်းရသည်။ စမ်းချောင်းတွေ ရေကျလျှင် အခက်။ ခပ်စောစော ညဉ့် လယ်ပိုင်းကပင် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီကောင်တွေကို ကောင်းကောင်း ပညာပေးရမည်။ ပညာပေးရပေါင်း ကလည်း မနည်းတော့ဟု တွေးရင်း ပြုံးမိရသေးသည်။

သွားနေသော ခရီးကို မိုးက နှောင့်ယှက်ပြန်သည်။ မိုးသားတွေ မည်း၍ လှိုင်းပမာ တက်လာသည်။ အငြိုးကြီးနှင့် သည်းတော့မည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းလာ၏။ မိုးကာတွေ ခြုံ၍ သပြေပင်ကြီးအောက် ခိုဝင်နေရ၏။

ရောက်ခါနီးမှ အဖျက်ဝင်ရသည်ဟု မိုးကို ဒေါသဖြစ်ရ၏။ ရုတ်တရက် ချောင်းရေတွေ တဝေါဝေါ ကျဆင်းလာသံ။ လေက ကြမ်း မိုးက ယမ်းသဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများ၏ သစ်ကိုင်းများက တကြွမ်းကြွမ်းနှင့် ခါယမ်းသည်။ ဝါးရုံကြီးက တဝုန်းဝုန်း လှုပ်ခါကာ တစ်တောလုံး ပွက်ပွက်ညံ ဆူနေပြန်သည်။ သွားပါပြီ၊ ကျွဲတစ်ရှဉ်းတော့ သားရေနဲ့ ခေါင်း။ သည်ပစ္စည်းတောင် ရချင်မှ ရပေမည်။

မိုးနှင့်လေ ပို၍ ကြမ်းလာသဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများ၏ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးကျလာသည်။ မနီးမဝေးရှိ တောင်စောင်းသဘာဝ ကျောက်ဂူကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် ပြေး၍ ဝင်ကြရ၏။ အနံ့အသက်ဆိုးများ ထောင်းခနဲ ရှူလိုက်ရသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ရ၏။ မျောက်မောင်းမ မျောက်ညှိတစ်အုပ် ကုပ်၍ ကျောက်ဂူနံရံတွင် စုကာ မိုးခိုနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာသဖြင့် တကွဲကွဲနှင့် အချင်းချင်း စကားပြောလိုက်ကြသေး၏။ မိုးကြိုးသံကြောင့် တစ်ဂူလုံး တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ကိုယ်တိုင် အသိုက်မလုပ်တတ်တဲ့ မျောက်ပျင်းတွေ၊ သူများအသိုက် ပျက်ဆီးတတ်တဲ့ အကောင်တွေ၊ အခုတော့ သဘာဝဂူတွေ ရှိလို့ တော်သေးတယ်”

မုဆိုး ကိုတင်က ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် သူတို့သည် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ကာသာ နေလိုက်ကြရသည်။

ယင်းအခိုက် မိုးသည် လေသည် ကြားမှ ပြေးလာသော သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်။ အမဲတစ်ကောင်ကို ကိုက်ချိပြီးလာရင်း ဂူတွင်း ဝင်လာ၏။ ဖြန်းခနဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ “မြတ်စွာဘုရား” ဟု တ၊လိုက်မိ၏။

တွေ့ရသည်မှာ ကိုးတောင်နီးပါးရှိ ကျွန်းပတ် ကျားကြီး။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွင် တောကောင်ကြီး၏ မျက်လုံးများ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

သူ ကိုက်ချိလာသော သားကောင်မှာ တောအမဲကောင် မဟုတ်။ လူတစ်ယောက်။ သေဆုံးနေလေပြီ။ လည်ကုပ်မှ ခဲကာ အောက်ကို ချထား၏။ သွေးစိမ်းများ တစ်စက်စက်...။

“ဝေါင်း...”

မီးပိတ်လိုက်စဉ် အော်၍ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ လူကို ကိုက်ချိလာသော တောကောင်ကြီးသည် လူကို တွေ့ရသောအခါ ကြောက်၍ မိုးသည်းလေသည်းကြားမှ ထွက်ပြေးသည်။ သူ ကိုက်ချိလာသော လူသေကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟာ...ကျွဲသူနိုး ငမို့ပါလား”

ဌာနေမုဆိုး ကိုတင်က အာလုပ်သံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

သည်အခိုက် တစ်တောလုံး တဝုန်းဝုန်းအသံတွေ ပေါ်လာသော အသံများလည်း ကြားရသည်။

“ကျီ...ကျီ...”

“တောဆင်ရိုင်းတွေ ဝိုလ်လေးရေ...”

ကျွဲခေါင်းကြီးက အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူ့လမ်း သူသွားမှာပါ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်စဉ် ချုံတိုးသံ ဝါးရုံဆွဲချိုးသံ၊ ပြီး...တဝုန်းဝုန်းနှင့် မည်းမည်းသတ္တဝါကြီး ဆယ့်ငါးကောင်တစ်အုပ် ပြေးထွက်သွားကြ၏။

“အာဝု...ဝေါင်း...”

တောကောင်ကြီး အော်သံ၊ ဆင်ရိုင်းအော်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“ကွီ...ကွီ...ကွီ...ကွီ...”

ရုတ်တရက် ဂူထဲမှ မျောက်မောင်းမအသံတွေ ဆူလာပြန်၏။ ‘ဖြန်း’ ဟူသော အသံနှင့် လင်းနို့တချို့ ပျံထွက်ပြေးကြ၏။ မျောက်တွေ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုးကာ အပြင် ပြေးထွက်ကြသည်။

မုဆိုးများအဖို့ ဒက်ခနဲ သိလိုက်ရ၏။ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မျောက်တွေ ထွက်မပြေးရာ။

ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အရောင်က လင်းထိန်သွားစဉ်...

“ဪ...ဒီအကောင်ကြီးကြောင့်ကိုး...” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

အနည်းဆုံး အတောင် တစ်ဆယ်ကျော် ရှည်မည် စပါးအုန်းကြီး။ အခွေပုံကြီးက နှစ်ပေခန့်။ တဖြည်းဖြည်း အခွေဖျက်၍ ဂူအတွင်း ဝင်နေ၏။ အပြင်ထွက်မလာ၍ တော်ပါသေး၏။

“တောကောင်ကြီးက ကျွဲသူခိုး ငမို့ကို ချီလာတာ ထူးတယ် ဗိုလ်လေး၊ ဧကန် ဒီသူခိုးတွေ တောကောင်ကြီးနဲ့ တိုးပြီထင်တယ်”

ကိုတင်က ထင်မြင်ချက်ပေးသလို ကျွဲခေါင်းကြီးက “ဟုတ်တယ်” ဟု ပြောကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိသောက်သည်။ မိုးက သဲကောင်းတုန်း။ မျောက်တစ်အုပ်တော့ ကောင်းကောင်း ဒုက္ခဖြစ်ပြီဟု တွေးမိပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ဟင်္သာတ မမလေး ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိသောက်သည်။ အမဲလိုက်ချိန် သက်သက်ဆိုပါက အဘယ်မှာ ဆေးလိပ်သောက်လို့ ရပါမည်နည်း။ ဆီးပင် လုံခြုံစွာ ပေါက်ရ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ငမို့ ဘာကြောင့် တောကောင်ကြီး ဆွဲခြင်း ခံရသည်ကို စဉ်းစားရသည်။ စဉ်းစားမိပေပြီ။

“ဒီငမို့တို့အုပ်စုဟာ ခပ်စောစောကပဲ သပြေတောင် ချောင်းကို ပြတ်ကြမယ်၊ အဲဒီတင် ချောင်းကျရေနဲ့ တိုးပြီး ကျွဲတွေ ရေထဲမျောပြီး ငမို့တို့ ထွက်အပြေး တောကောင်ကြီးနဲ့ တိုးတာပဲ၊ ကံဆိုးတော့ ငမို့တို့ တောကောင်က စားဖို့ ဆွဲလာတာပဲ၊ ဒီည မိုးတွေ သည်းတော့ တောကောင်ကြီးလဲ ဟင်းစားရမယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တွေ့တဲ့ သတ္တဝါ ဆွဲတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် အခုန တောကောင်ကြီးနဲ့ ဆင်ရိုင်းတွေ ပက်ပင်းတိုးနေပြီဗျ၊ ဒါပေမယ့် တောကောင်ကြီး လွတ်သွားတယ်၊ လူသားစားပြီးရင် လူသား ပိုစားလာလို့ သတိထားကြပေတော့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ဒါထက်...”

ကျွဲခေါင်းကြီးက ပြောပြီး ငမို့၏အလောင်းကြီး မေးငေါ့ပြသည်။

“ကျွဲသူခိုး လိုက်ပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွဲသူခိုးရဲ့အလောင်းကို ကျုပ်တို့က ထမ်းပြန်ရမှာ မသတိစရာကြီးဗျာ...ဟင်း...”

“ထမ်းပြန်ရမှာထက် အင်္ဂုဂါတ်ကို ပို့ရမှာဗျ၊ အဲဒီက တစ်ဆင့် ဆေးရုံပို့ရမယ်၊ ဒီတော့ မိုးပါးတာနဲ့ အလောင်းကို ကြိုးပုခက်လုပ် ထမ်းပြီး မြိုင်ရွာပို့၊ အဲဒီကမှ သပြေကျောက်မိုင်းရထားနဲ့ ထူးကြီး ပို့ရမယ်၊ ထူးကြီး ကင်းဂါတ် အကြောင်းကြား၊ အင်္ဂုကို ရထားနဲ့ သစ်တဲမှာ တင်ပို့ရမယ်၊

ဒါမှ ဥပဒေဘောင် ဝင်မှာဗျ၊ အဲ...အမှတိုင်ရမှာက ကျွဲခေါင်းကြီးပဲ တရားလို လုပ်ဗျာ”

မိုးသည် အနည်းငယ် ပါးစ ပြုလာသည်။ အလင်းရောင် မှန်ဝါးဆဲ။ လျှပ်စီး ရောင်ခြည်များကြောင့် တောရိပ်မည်းမည်း ကွက်ခနဲ မြင်နေရ၏။ လေက အရှိန်လျော့ပါးလာသည်။

“ဒီကောင် ဟိုတုန်းကတော့ လူကောင်းဗျ”

ကျွဲခေါင်းကြီးက ငမို့အလောင်းကို ကြည့်၍ ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“သူက ဘာ ကောင်းတာတုန်း”

“သူက ဂျပန်ခေတ်မှာ ကောဘိုတိုင် လူကြီး လုပ်လိုက်သေးတယ်၊ တောင်ရိုး ဓားပြတွေကိုတောင် လိုက်ဖမ်းတယ်၊ စစ်ပြီးတော့ သပြေတောင် ကျောက်မိုင်းမဖွင့်သေးဘူး၊ ဒါနဲ့ မျှင်ဝါးတောင်မှာ ဆင်ပဲ့စီး ဝင်လုပ်တယ်၊ သစ်ဖောင်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖောင်သူကြီးလဲ လုပ်တယ်၊ နောက် သပြေတောင် ကျောက်မိုင်းဖွင့်တော့ အလုပ်သမားခေါင်း၊ အဲဒီမှာ အရက်သောက် ဖဲရိုက်နဲ့ ရှိတာလေး ပြောင်တယ်၊ တောအရက် ချက်ရောင်းတယ်၊ အဖမ်းခံရလို့ အလုပ်က ပြုတ်သွားပြီး ကျွဲသူခိုး နွားသူခိုးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ပျက်သွားတာပဲ၊ အခုတော့ သူ့ဘဝ သူ့အလုပ်က သူ့ကို ပြန်ပြီးတော့ တရားစီရင်သွားတာပဲ ဗိုလ်လေး”

“အင်း...ဒီနယ်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက် ပြုတ်သွားတော့ အတော် စိတ်အေးသွားတာပဲ”

“သူ့မိန်းမ မိပိုကတော့ အတော် စိတ်အေးသွားရမယ်၊ ကလေး သုံးယောက်နဲ့ မိပိုက သပြေတောင် ကျောက်မိုင်းမှာ ဈေးရောင်းတယ်၊ ရတဲ့ အမြတ်ကလေး သူ့လင် အရက်သောက် ပြုန်းတာနဲ့ ချောတာပါပဲ”

ကိုတင်က မှတ်ချက်ပြု၏။ အလင်းရောင် ဝိုးတဝါး။ လေနံ့ မိုးစဲသွားလေပြီ။ တောကြက်များ တွန်ကြွေးသံ ဆူညံစပြုလာသလို ဒရယ်ကလေးများ အသံ၊ တောငှက်များအသံပါ ကြားလာရသည်။

အလောင်းကို ဖျံမနိုင် နှယ်များနှင့် ချည်လိုက်ပြီး ဝါးတစ်ချောင်း ခုတ်၍ တံပိုးလုပ်ကာ ကိုတင်နှင့် ကျွဲခေါင်းကြီးက ထမ်း၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင် ထမ်းမည်ပြုရာ “နေပါစေ” ဟု ပြောကြ၏။

ငမို့သည် အသက် (၄၀) နီးပါးရှိပြီး ဆံပင်ရှည် ထား၏။ နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးပါး၊ အသားညိုပြီး အရပ်ပု ဗလကောင်းသူ ဖြစ်၏။

တောကောင်ကြီးက လည်ကုပ်ဆွဲထားခြင်းကြောင့် လည်ပင်းတစ်ခြမ်း အသားမရှိတော့။ ခေါင်းကြီးက တွဲလောင်းလုပ်ကာ ပါလာ၏။ ဖျဉ်းအင်္ကျီစ အကြမ်း လက်တို၊ လုံချည်လည်း မရှိတော့။

မြိုင်ရွာမှတစ်ဆင့် သပြေတောင် ကျောက်မိုင်းရထားဖြင့် တင်ကာ ထူးကြီး ပို့ရသည်။ သေဆုံးသူ ငမို့၏ဇနီး မပိုနှင့် ကလေးတစ်ယောက် လိုက် လာသည်။

အင်္ဂပူသို့ ကျွန်ုပ်ပါ လိုက်ကာ ဂါတ်တွင် မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် အမှုစစ်ထဲတွင် စစ်ဆေးချက်ကို ထွက်ဆိုပေးခဲ့သည်။

ထူးကြီး ပြန်ရောက်သောအခါတွင် သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရသည်။ တောကောင်ကြီး ဆွဲခြင်းခံရသော ငမို့တို့ ခိုးသွားသည့် ကျွဲနှစ်ရှည်မှာ မျှင် ဝါးတောင်သို့ နံနက်စောစော ပြန်ရောက်လာသည်ဟု...

မှန်သည်။ ကျွဲများသည် ရေကူးကျင်လည်၍ ချောင်းရေနှင့် မျှောကာ ကမ်းတက်ပြီး မျှင်ဝါးတောင်သို့ ပြန်ပေးမည်။

အလုပ်တစ်လုပ် ပြီးပေပြီဟု စိတ်ဆေးရမည် ထင်ဆဲ၊ တောခေါင်းကြီး ဦးကျော်နှင့် တောင်ညို သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ လုပ်သား ဌာနမှဆိုးဖြစ်သော စောဘဲလူး၊ မုဆိုး ကိုတင်တို့ပါ ထူးကြီးတောင်ခြေ တပ်စခန်းသို့ ရောက်လာ ကြသည်။

တောခေါင်းကြီး ဦးကျော်က...

“ဗိုလ်လေးရေ...ဟို...ငမို့ ဆွဲစားတဲ့ တောကောင်ကြီး မွေနေပြီ၊ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းကို ဝင်လို့ ခြောက်လွှတ်တာ မရဘူး၊ ဦးမိုး ယာက မထယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေး ညဘက်မှာ ဝင်ဆွဲသွားလို့ အလောင်းတောင် ရှာမရကြသေးဘူး”

ကျွန်ုပ်က တပ်ခွဲမှူးထံ တင်ပြပေးမည်ဟု ပြောကာ တပ်ခွဲရုံး ခေါ်သွားပြီး အမှုကိစ္စကို ပြောပြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း...

“ခင်ဗျားနဲ့ ရဲဘော်တွေ ခေါ်လိုက်သွား ဗိုလ်စိန်တင်၊ ဆင်တောင်ကိုပါ လှည့်ပြီးတော့ ရေနံတောင်ဘက်ပါ ကင်းလှည့်ပေးလိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ပေး သည်။

သည်တစ်ကြိမ် ကျားဆိုး နှိမ်နင်းရုံမက ကင်းလှည့်ရမည့် တာဝန် ရှိသဖြင့် တပ်စိတ် သုံးစိတ်နှင့် ဆေးဝါးရိက္ခာပါ ယူ၍ တောင်ညို သစ်ထုတ် လုပ်ရေးသို့ လိုက်ခဲ့သည်။

မျှင်ဝါးတောင်သစ် ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းအရောက်တွင် ကျွဲခေါင်းကြီး ဦးဖောင်က ကြိုဆိုနေ၏။ သူ့မျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။

“ကျွဲခေါင်းကြီးရေ...ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဒီတစ်ခါ ကံဆုံကြပြန်ပြီ၊ ကျုပ် မပြောလား၊ ဟို လူသားစား တောကောင်ကြီးဟာ ခင်ဗျားတို့ သတိသာ ထားပေရောလို့လေ၊ အခုတော့ ဒီအကောင်ကြီးဟာ တောင်ရိုးမှာ မွေနေပြီ မို့လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ...ဒါကြောင့် ကျုပ် လုပ်သားတွေကို အပြန်ကတည်းက သတိပေးထားပါတယ်၊ အမြဲလဲ သတိထားပြီး ကင်းပါ ချထားလိုက်တယ်၊ မနေ့ညက ကျုပ်တို့ဘက်ကိုပါ ဒီကောင်ကြီး ရောက်လာလို့ ခြောက်လွှတ် ကြရသေးတယ်”

ထိုနေ့နံနက် မျှင်ဝါးတောင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှာပင် နံနက်စာ စားကာ တောင်ညိုခရီးဆက် ချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်က မုဆိုး ကိုတင် ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်ခဲ့၏။

အထူးသဖြင့် သစ်ထုတ်လုပ်သားများ စိတ်ချမ်းသာစေရန် မျှင်ဝါးတောင် တွင် တပ်စိတ်တစ်စိတ် ချထားပေးခဲ့သည်။ တောင်ညိုသို့ ရောက်သောအခါတွင် မှောင်စပြုပေပြီ။

ချက်ချင်းပင် စာပိတ်တစ်စိတ်ကို တောင်ညိုသစ်ထုတ်လုပ်ရေးတွင် တာဝန်ချထားပေးလိုက်ပြီးနောက် တပ်စိတ်တစ်စိတ်နှင့် မုဆိုးနှစ်ဦးဖြစ်သော စောဘဲလူး၊ မုဆိုး ကိုတင်တို့အား ခေါ်၍ ဦးမိုး ယာဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဦးမိုး ယာကျမှ စခန်းချ စားသောက်ပြီးလျှင် ချက်ချင်း တောကောင် ခြေရာ ကောက်ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။

“ကံကောင်းချင်တော့ ကျားဆွဲသွားသော ကလေးမလေး အလောင်းကို ပြန်တွေ့ပြီး ဦးမိုး ယာထဲသို့ ယူထားပြီ”

ထိုသတင်းသည် ဦးမိုး ယာမှ သတင်းပို့ရန် လာသော လူသုံးယောက် ထဲမှ ကြားလိုက်ရသော သတင်းစကား ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျားစား၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပေမည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ မုဆိုးများအဖို့ အလောင်းတွေ့သော နေရာမှ အလောင်းကို မရွှေ့စေချင်။ အလောင်းကို ထား၍ ကျားအလာ စောင့်ပစ်လျှင် လွယ်လင့်စွာ လူသားစား ကျားကို ရန်ငါးပါသည်။ ယခုတော့ ကျားသည် သူ စားထားသော အလောင်းမရှိတော့၍ လူသစ်ကိုသာ ရှာပေတော့မည်။

ဦးမိုး၏ ယာသို့ရောက်လျှင် မထယ်၏ အလောင်းကို ဖျာတစ်ချပ်ဖြင့် ပုံးထား၏။ အသက် (၂၀) ကျော် ဝမ်းဗိုက်ဟောင်းလောင်းပွင့်၍ ခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက် မရှိတော့။ မျက်နှာကျန်နေ၏။ ကျားသည် တဖြည်းဖြည်း ဖိမိဆွဲ စားရန် ကြံပုံရ၏။

သု၏မိဘများမှာ ဦးထိုက်နှင့် ဒေါ်ပန်း ဖြစ်သည်။ ယာတွင် အိမ်ခြေ ငါးအိမ်ရှိပြီး တောင်စောင်းပေါ် ဟိုတစ်အိမ် ဒီတစ်အိမ် ဆောက်နေကြသည်။ ခြံစည်းရိုးမရှိ။ ငါးရုံပင်များ အများဆုံး ပေါက်နေ၏။ တောင်စောင်းအောက်တွင် ယာခင်းများ ရှိကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါက အလောင်းကို ဆေးရုံ ပို့ရမည်။ သံသရာရှည်မည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရှိစေတော့။ အမြန်ဆုံး မြှုပ်နှံပစ်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

အမြန်ဆုံး ညစာ စား၍ တပ်စိတ်ကို ကင်းချပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် မုဆိုးနှစ်ဦး လမ်းပြတစ်ဦးခေါ်ကာ အလောင်းတွေ့သော နေရာကို လာခဲ့သည်။

ဦးမိုး ယာခင်းနှင့် ကိုက် သုံးရာကျော် ကွာသော ကျောက်ခုံကြီး လျှိုကမ်းပါးအတွင်းမှ တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်း လျှိုကမ်းပါးတွင်း အိမ်တစ်လုံး မကသော ကျောက်ခုံကြီးသည် လိပ်ကျောက်ပမာ တည်ရှိသည်။

လူသားစား ကျားသည် ရွာသားများကြောင့် ခပ်ဝေးဝေး ထွက်ပြေးသော် လည်း ညဉ့်အခါတွင် လျှိုထဲသို့ ပြန်လာမည်မှာ သေချာသည်။ ဦးမိုးနှင့် ရွာမှ လူများအား ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်ခုံကြီးတွင် စခန်းချစောင့်မည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ကျောက်ခုံကြီး လျှိုထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ မိုးချုပ်စပြုလာ၍ အမည်းရိပ်များ ထိုးကျလာသည်။ မိုးမခပင်ကြီးနှင့် ဝါးရုံအောက် ဖက်သွပ်ရွက်များ ရှင်းနေသော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် အလောင်းမှ သွေးကွက်များနှင့် လူသားစား ကျားခြေရာ။

သည်တွင် မိုးမခပင်တွင် အမြန် လင့်စင်ထိုးရန်အတွက် မုဆိုး ကိုတင် နှင့် စောဘဲလူးတို့က ဝါးခုတ်ကြသည်။ လမ်းပြသူအပါအဝင် ပေ (၂၀) ခန့်တွင် ရှိသော သစ်ကိုင်းခွဆုံတွင် လင့်စင်ထိုးလိုက်ရာ နာရီဝက်အတွင်း ပြီးသွား၏။ ဖက်ကြီးရွက်များ မိုးကာ အကာကိုပင် ပြုထားလိုက်သေး၏။

ထိုလင့်စင်မှာ လေးဘက် မြင်သာသည်။ ကျောက်ခုံကြီး ကမ်းပါးထိပ် နှင့် ပေ ငါးဆယ်ကျော် ကွာသည်။ တောကြက်များ တွန်ကြွေးသံ၊ ငှက်အုပ်များ အိပ်တန်းတက်သံတွေ ဆူညံနေ၏။ လေက အထက်မှ ဖြတ်တိုက်နေ၍ သစ်ကိုင်းတွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ တရဲရဲအသံများ၊ ဖလပ် ဖလပ်နှင့် ရွက်ချင်း ခတ်သံတွေ။ ကောင်းကင်ပြင်မှ မိုးသားတစ်အုပ် ဖြတ်ကျော်သွား၍ ဟင်းချမိသည်။

တောထုံးစံအတိုင်း ဆေးလိပ်မသောက်ရ။ ဆီးကို ဝါးလုံးဖြင့် သွား။ အစာကို စားထားပြီး ရေဘူးတွင် လက်ဖက်ခြောက် အဖန် ခတ်ထားသည့် ရေနွေး ထည့်ကာ ယူလာသည်။ ကိုတင်က ကျပ်တိုက်ထားသော စိုင်သားကို မီးဖုတ်ကာ ဆီဆမ်း၍ ဖက်နှင့်ထုပ်ပြီး ဝါးဘူးတွင် ထည့်ယူလာသည်။ စောဘဲလူးကမူ ဘူးသီးခြောက်ဘူးတွင် အရက်နှင့် ရေဘူး။ သူတို့ဆေးများ ဖြစ်ကြ၏။

ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာ၏။ ကြက်သံ ငှက်သံများ ပျောက်၍ တချိုတချို ဒရယ်ကလေးများ အော်သံနှင့် ပုစဉ်းရင်ကွဲသံများ ဆူညံလျက် ရှိသည်။

ညဉ့်ရှစ်နာရီတွင် ‘တိန်’ဟု ဂျီဟောက်သံ ပေါ်လာကာ ခပ်ဝေးဝေးမှ ‘တရိန်...တရိန်...’ ဟူသော ဂျားသစ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလာရ၏။ ဤသည်မှာ တောကောင်ကြီးများ အစာရှာ ထွက်လာစဉ် တစ်ခုခုသောအကြောင်းကြောင့် ကြောက်၍ ‘ဟစ်’လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ‘လူမရဲ ဟစ်၊ ကျားမရဲ တစ်’ဆိုသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် လူသားစား ကျား ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်။ သည်အခိုက် တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဝါးရုံချိုးသံများ ပေါ်လာကာ ‘ကရီး...ကစ်...ကစ်...’ ဟူသော ငှက်များ လန့်ဖျပ်ပျံ့ပြေးသံ၊ ‘ကွီ...ကွီ...’ ဟူသော မျောက်အော်သံများပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖြောက်...ဖြောက်...ဖြောက်”

ရုတ်တရက် မုဆိုး ကိုတင်က ဖက်သွပ်ရွက်များ ပြန့်ခင်းထားသော နေရာမှ အသံ ပေါ်လာ၏။ သူတို့က မြေကျင်း သုံးတောင်ကျော် တွင်းတူး၍ ဖက်ခင်းကာ ညောင်ထောင်ထားသည်မှာ သုံးကျင်း။

“ဂူး...”

ချက်ချင်းပင် အသံကြီး ပေါ်လာ၏။ နာကျင်သော ဝမ်းတွင်းအသံ။ ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ကိုးတောင်နီးပါးရှိ လူသားစား ကျားကြီးသည် လက်နှစ်ဖက် မြေကျင်းထဲ ကျကာ ညောင်စူး၍ ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲ ဖြစ်နေ၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် သူက ခေါင်းမော၍ မီးရောင်ကို မော့ကြည့်ကာ ‘ဝေါင်း’ခနဲ ဟိန်းလိုက်သည်။ ကြီးမားသော ပါးစပ်မှ အဝါရောင် သန်းနေသည့် ဘေးနှစ်ဖက် အစွယ်များ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်ကာ ဒေါသဖြစ်နေ၏။

တုံ့ဆိုင်းမနေတော့။ ကျွန်ုပ်သည် ငြိတိသျှစစ်သုံး ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ပစ်ထည့်လိုက်၏။ နှစ်ချက်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

တစ်တောလုံး ဟိန်းသွား၏။ ‘ဝေါင်း’ခနဲ အော်၍ နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ဗုန်းခနဲ မြေပေါ်ကျပြီး လိမ့်နေ၏။

လင့်စင်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး လူသားစား သတ္တဝါကြီးထံ သွား၏။ အသက် ဖုတ်လို့က် ဖုတ်လို့က်နှင့် ငြိမ်နေ၏။ နောက် အမြီးတစ်ချက်ပုတ်ကာ ငြိမ်သက် သွားတော့သည်။ သတ္တဝါကြီးသည် လူဆိုးကံကြမ္မာအတိုင်း ခံစားသွားရ ပေပြီ။

ယင်းအခိုက် လေသည် ကြမ်းလာကာ သစ်ကိုင်းတွေ လှုပ်ခါနေသည်။ မိုးသားတစ်အုပ် မည်း၍ ချိတက်လာ၏။

အမြန်ဆုံး ဖျံမနိုင်နွယ်များ ပြတ်ကာ လူသားစား သတ္တဝါကြီးကို ချည်၍ ဝါးတစ်လုံးဖြင့် ထမ်းကာ ပြန်ရန် ပြင်လိုက်ကြသည်။

“အမြန်ပြန်ကြမှ၊ တောင်ကျရေတွေ ဒီလျှိုထဲ ဆင်းလာမယ်”

စောဘဲလူးက သတိပေး၍ လူသားစား သတ္တဝါကြီးကို အမြန်ထမ်းကာ ကျောက်ခုံကြီး ကမ်းပါးပေါ် တက်ခဲ့ကြသည်။

မိုးသည်းသည်း ရွာလာစဉ် မျောက်မောင်းများ အော်သံကို ကြားလိုက် ရသည်။

ဪ... လူတစ်ယောက် သေသည်မှာ ဝမ်းနည်းရသည်။ သို့သော် ကျားတစ်ကောင် သေ၍ ကျားသားရေတစ်ချပ်မှာ နိုင်ငံခြားကွင် ဒေါ်လာငွေ တစ်သောင်းတန်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မြဝေ

ပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂစင်း
၁၉၈၄-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။ စာအုပ်အမှတ် (၂)

အဝေးမှ မမြင်နိုင်ပါ။

အနီးကပ်သော်မှ အတော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်မှ မြင်နိုင်ပါသည်။

‘နဝရတ် ကိုးသွယ် ဆောက်လုပ်ရေး အေဂျင်စီ’တဲ။

အမည်က ကြီးကျယ်သလောက် ဆိုင်းဘုတ်ကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်။

အလျား တစ်ပေခွဲ၊ အနံ ရှစ်လက်မ။ ပြောင်လက်တောက်ပသော ပေါ်လစ်ရောင် သုတ် ကျွန်းသားပြားပေါ်မှာ သင်္ဘောဆေးအဖြူဖြင့် ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့လယ် သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်မစွန်းသည့် လမ်းတစ်လမ်း အတွင်းရှိသည်။ မြေညီထပ်တွင် ဖြစ်သည်။ ပေ အစိတ် ပေ ငါးဆယ်တိုက်ခန်း တစ်ခန်း၏ ဆယ်ပေပတ်လည်ကို နေရာယူထားသည်။

စားပွဲနှစ်လုံး ရှိသည်။ ဗီရိုနှစ်လုံး ရှိသည်။ ဆက်တီတစ်စုံ ရှိသည်။ စာတွဲတင် စင်တစ်စင် ရှိသည်။

စင်စစ် ‘နဝရတ် ကိုးသွယ် ဆောက်လုပ်ရေး အေဂျင်စီ’ ပိုင် အခန်း မဟုတ်ပါ။ အိမ်ရှင်သည် အပေါ်ထပ်ခိုးတွင် နေသည်။ အခြားသော ဆယ်ပေ ပတ်လည် ကွပ်လပ်များတွင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု ရှိသည်။ စာစောင်တစ်စောင်၏ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရှိသည်။ မျက်နှာစာ၌ နာရီပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် ဆေးလိပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ‘နဝရတ် ကိုးသွယ် ဆောက်လုပ်ရေး အေဂျင်စီ’မှာ အခြား သူများထက် မိမိကိုယ်မိမိ ဆောက်လုပ်ဖို့ လိုအပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ လက်ရှိအနေအထားအရ မွန်းကျပ်လျက် ရှိသည်။

သို့ပေမယ့် မဟာရန်ကုန်မြို့လယ်တွင် သည်လို တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခု ရဖို့ မလွယ်။ သည်လို ဆယ်ပေပတ်လည် နေရာကလေး တစ်နေရာရဖို့ မလွယ်။ စပေါ် အပျောက်တွေက သောင်းချီနေသည်။ လခက ထောင်နား ကပ်နေသည်။

‘နဝရတ် ကိုးသွယ်’သည် ဘာပဲပြောပြော နေရာကောင်းတစ်ခု၊ အမှီ ကောင်းတစ်ခု ရနေသည်ကား အမှန်။

နာရီပြင်ဆိုင်ကို ကျော်ကာ စီးကရက်ဆိုင်မှာ ချိတ်ထားသော ဆီးယို၊ ဆီးပေါင်းထုပ်တွေ အကြားမှ အတွင်းသို့ ငဲ့ကဲ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် အင်္ဂတေ နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်ရသည်။ ဆိုင်းဘုတ်အောက် တည့်တည့်မှာ မဟော်ဂနီရောင် ပေါက်နေသည့် စားပွဲကြီးတစ်လုံး၊ ကျောမှီနှင့် လက်တန်းပါသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲပေါ်မှာ ဖိုင်တွေ အထပ်လိုက်၊ အရေးကြီးသလား မကြီးလားတော့ မသိ၊ အရောင်လွင့်ပြယ်ကာ ဝါတာတာ ဖြစ်နေသည်။

စားပွဲကြီးနှင့် ဘေးတိုက် နေရာလောက်မှာ စားပွဲ ခပ်သေးသေးတစ်လုံး၊ စာရွက်စာတန်းအချို့နှင့် အိုလံပီယာ လက်နှိပ်စက်အို တစ်လုံး။

သူတို့ရှေ့မှာ ဆက်တီတစ်စုံ၊ ပါလစ်ရောင် မွဲနေပြီ၊ ကြိမ်တွေ ပေါက်ပြဲနေပြီ၊ စားပွဲပုပုပေါ်က ဖန်ပန်းအိုးတွင် ခပ်ညှိုးညှိုး ဒေစီပန်း သုံး လေးပွင့်။

ဤသည်ကား ‘နဝရတ် ကိုးသွယ်’၏ အဆင်အပြင်များ။

ထွေးအေးသည် တိုးလို့တွဲလဲ ကျနေသည့် ဆီးထုပ်များကို တွန်းဖယ်ကာ ‘နဝရတ် ကိုးသွယ်’အတွင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

တစ်ဖက် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီဆီမှ “စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ နဲ့နဲ့မုကို ဖြတ်တက် သွားလိမ့်မယ်” ဆိုသော အသံကို ကြားရသည်။ စာစောင်ဘက်မှ “မျက်နှာပုံး တင်မယ်ဟေ့...” ဆိုသော အသံ။

အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုကာ ထွေးအေး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ကြိမ်လက်ဆွဲခြင်းကလေးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းကို ဝကွင်းကလေးဖြစ်အောင် ကွေးပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘတ်စ်ကားတွေကလဲ ငါးပိ ငါးချဉ် သိပ်နေတာပဲ”

တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်...ဘာပြောတယ်”

ထွေးအေးသည် ယခုမှ ငြိမ်းအောင်ကို တွေ့သွားသည်။ သူသည် တံမြက် လှည်းနေသည်။ စားပွဲနှင့် ဗီရိုကြားတွင် ရောက်နေသည်။

“ဟင်...ထွေးအေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“အို...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ထွေးအေးသည် ရင်ဘတ်ကြားတွင် ညှပ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ယူ၍ မျက်နှာကို ယပ်ခတ်ရင်း...

“အစ်ကိုငြိမ်းအောင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“စောစောကပဲ”

“နေပါစေ အစ်ကိုငြိမ်းမောင်ရယ်၊ ထွေးအေး လှည်းပါမယ်လို့ ဘယ် နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တခြား ဘာလုပ်စရာရှိတာ မှတ်လို့”

ငြိမ်းအောင်သည် အမှိုက်စများကို ပလတ်စတစ် ဂေါ်နှင့် ထိုးယူလိုက် သည်။ ထွေးအေး စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်သည်။

အမောက မပြေချင်သေး။

ဘတ်စ်ကား စီးနေရစဉ်လိုပင် လှိုင်းမူးနေသည်။ အနံ့အသက်များ ကိုယ်မှာ စွဲကျန်ရစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ကားပေါ်မှ ကျပ်ညပ်မှုကြောင့် ကိုယ် မှာ ပိန်သွယ် သွားလေသလားပင် ထင်မိသည်။

ခြင်းထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယအချို့ကို ထုတ်သည်။ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ပတ် ထားသော ထမင်းဘူး၊ ကာတွန်းရုပ်ပြ သုံး လေးဘုတ်။

စားပွဲပေါ်မှ မိုင်အချို့ကို လှန်ကြည့်သည်။ ပြီး...အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ပြန်ချ ထားလိုက်သည်။

ငြိမ်းအောင် ပြောသလိုပါပဲ။

တကယ်တော့လည်း ‘နဝရတ် ကိုးသွယ်’မှာ လုပ်စရာ ထူးထူးထွေထွေ ရှိလှသည်မဟုတ်။ ယခုတလော လက်နှိပ်စက် မရှိကုန်ရသည်မှာပင် ကြာပြီ။ လက်ကျင့်ပျက်မှာကိုပင် စိုးရိမ်နေရသည်။

နယ်မှာ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ သတင်းစာကြော်ငြာအရ အထင်ကြီးလိုက် သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ဆယ်တန်း မအောင်နိုင်ကတည်းက တစ်ခုခုတော့ လုပ်ထားမှ ဖြစ်မည်ကို ထွေးအေး သိသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ လက်နှိပ်စက် သင်ထား သည်။

ကိုယ်က မုဆိုးမ သမီး မဟုတ်လား၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တစ်လှေကြီး ရှိသည်မဟုတ်လား။

သည်တော့ ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်းရမည်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ရုန်းကန် ရမည်ကို သဘောပေါက်သည်။

သည်လိုနှင့် ‘နဝရတ် ကိုးသွယ်’က စာရေး အလိုရှိသည်ဆိုသောအခါ ထွေးအေး နယ်က လှမ်းပြီး လျှောက်သည်။ လျှောက်လွှာ ဘောင်ကျော်ကာ မုဆိုးမ သမီးဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်နှမများကြောင်း၊ စာနာစွာဖြင့် စဉ်းစားပေး ပါမည့်အကြောင်း အသနားခံသည့် စာရွက်ကလေး ပူးတွဲပေးလိုက်သည်။

ပြန်စာ လာသည်။ လူတွေ့ စစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။

ဖောင်းကြွတွေ ရွှေစာလုံး ငွေစာလုံးတွေ တဝေဝေဖြင့် ပြန်ကြားလာ သော စာရေးစက္ကူကို ကြည့်ကာ ထွေးအေး အထင်ကြီးခဲ့သည်။ တကယ် ကုမ္ပဏီကြီး၊ တိုက်ကြီး တာကြီး စသည်ဖြင့် တွေးခဲ့သည်။

ဘယ်နှယ် တွေ့မည့်တွေ့ရတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လမ်းသွယ်၊ ဆယ်ပေ ပတ်လည် နေရာကွက်ကွက်ကလေး၊ ဆိုင်းဘုတ်ဆိုသည်ကပင် တစ်တောင် မပြည့် တပြည့်။

သို့ပေမယ့် ထွေးအေး အရိုးများသော ချေးခါးသော လုပ်မနေနိုင်၊ စံရွေး မနေနိုင်၊ သည်အလုပ်ကလေးမှာပင် ဘွဲ့ရတွေ ဆယ်တန်းအောင်တွေနှင့် ယှဉ်ရသေးသည်။

ကံကောင်း ထောက်မ၊သည် ပြောရမလား၊ ကံဆိုး မိုးမှောင်ကျသည် ဆိုရမည်လား မသိ။

ထွေးအေး အရွေးခံခဲ့ရသည်။

လခ၊ကလည်း မဆိုးလှ၊ နှစ်ရာငါးဆယ်ကြီးများ၊ အဲ...တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ လခ၊ကတော့ ပထမ သုံး လေးလမှာသာ မှန်သည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ မူးတင်း ပဲတင်း။

ကိစ္စမရှိပါ။

ထွေးအေး၏ ဦးလေးမှာ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကြည့်မြင်တိုင်တွင် အိမ်ရှိသည်။ ဦးလေးအိမ်မှာပင် နေပြီး ဦးလေး ကျွေးသည်ကို စားကာ မိမိလစာ မိမိ အသားတင် သုံးနိုင်သည်။ အမေ့ထံ တစ်လ တစ်ရာ မှန်မှန်ပို့နိုင်သည်။ ဘတ်စ်ကားခ၊ အဝတ်အစားဖိုးလောက်ကို ခြစ်ခြစ် ခြုတ်ခြုတ် သုံးပြီး ပိုသမျှ စုသည်။

လူလွတ် အပျိုစင် မိန်းကလေးတစ်ဦးအနေဖြင့် မဆိုးလှချေဘူးပေါ့။

သို့ပေမယ့် ခက်သည်က 'နဝရတ် ကိုးသွယ်' မှာ အလုပ်ဟူ၍ မယ်မယ် ရရ မရှိခြင်းဖြစ်သည်။ 'နဝရတ် ကိုးသွယ်' ကလည်း ပုံမှန် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး မဟုတ်။

အစပိုင်းကတော့ ရှယ်ယာ သုံး လေးဦး ရှိသည်။

အလုပ်က တိုက်ဆောက်မည်သူ၊ အိမ်ဆောက်မည်သူများ ရုံးပြင်ကနား ကိစ္စ၊ သစ်၊ သံ၊ ဘိလပ်မြေ ထုတ်ယူရေးကိစ္စတွေမှာ အခက်အခဲတွေ့ပါက သူတို့နှင့် ဆက်သွယ်၊ သူတို့က ရုံးပြင်ကနားမှာလည်း ပေါက်ရောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ အခြားအခြားသော နေရာဒေသတွေမှာလည်း ကျွမ်းကျင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဆိုသည်သာ ဆိုပါသည်။ တကယ် ဟုတ်မဟုတ်တော့ ထွေးအေး ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ၊ သိလည်း မသိချင်၊ သိချင်သည့်တိုင်လည်း သိနိုင်မည် မဟုတ်။

ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသော နေရာမှာက အလုပ်မရှိ၊ လူချင်း တွေ့ဆုံ ချိန်းဆိုဖို့သာ ဖြစ်သည်။

ထွေးအေး ရောက်စ၊တုန်းကတော့ လူတွေက အကြောင်းမသိကြသေး ဤလား၊ မပြောတတ်၊ လုပ်ငန်းအတော်ကလေး တွင်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဗီရိတွေရယ် စားပွဲရယ် ထွေးအေးရယ်၊ ဒါပါပဲ။

သည်တော့လည်း လစဉ် လက်ဖြန့်ခံနေရသည့် နှစ်ရာငါးဆယ်ဆိုသော ငွေကို ယူရမှာပင် ဝန်လေးလာသည်။ လခထုတ်တိုင်း မျက်နှာပူရသည်။ အလုပ်တိုက်ရှေ့မှာ ဖယ်မလီယာ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ အသက် လေးဆယ်ဝန်းကျင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ သားနားသပ်ရပ်၍ နေပါသည်။

ဆံပင် ခလယ်ခွဲ၊ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖိုတိုဂရေး ငွေကိုင်းတပ်မျက်မှန်၊ တက်ထရက်တိုက်ပုံ၊ ရခိုင်လုံချည်ကွက်ကဲ့။

လက်ထဲမှာ အတက်ချီကေ့စ်။

အားလုံး ပြောင်းလက် တောက်ပနေပါတော့သည်။

သည်ပုဂ္ဂိုလ်ပင် နဝရတ် ကိုးသွယ် ဆောက်လုပ်ရေး အေဂျင်စီ၏ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ၊ အဲ...အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဆိုပါတော့။

ဦးမြင့်ဆွေဌေး။

ထွေးအေးကို အလုပ်ခန့်ခွဲသူမှာ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ အခြား ရှယ်ယာဝင် သုံး လေးဦးနှင့် အတိုက်အခံပြု၍ ဖြစ်သည်။ အခြားသူများက ဘွဲ့ရထဲက တစ်ဦးဦးကို ရွေးချင်သည်။ သို့မဟုတ် ရုပ်လှသည့်အထဲက။

သည်စဉ်က ထွေးအေးကလည်း ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာ ရှိပေဦးမည်။ တောသူဆိုတော့ အဆင်အပြင်မတတ်၊ ဘွဲ့လည်း မရ၊ ဆယ်တန်းပင် မအောင်၊ သို့ပေမယ့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်တတ်သည်ဆိုသည့် အချက်ကလေး တစ်ချက် တည်းဖြင့် ထွေးအေး နာတဖျား သာခဲ့သည်။ သူတို့မှာက အိုလံပီယာ လက်နှိပ်စက်အိုတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ထွေးအေးကို မရွေးလျှင် သည်လက်နှိပ်စက် ဘယ်နေရာမှာ အသုံးချမလဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လက်နှိပ်စက်ကြီးရယ်ပေါ့။

“မောနင်း အန်ကယ်”

“အိုး...မောနင်း ထွေးအေး၊ ဘယ်သူများ လာသေးသလဲ”

“ဒီမနက်တော့ ဘယ်သူမှ မလာသေးဘူး၊ မနေ့က တောင်ငူက ဖုန်း လာပါတယ်၊ ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ မှာထားပါတယ်”

အပြန်အလှန် ပဋိသန္ဓာရ စကားများ။

ဦးမြင့်ဆွေဌေးက အင်္ဂလိပ်စာကို အဘိဓာန် အမြီးအမောက် မတည့်ပေမယ့် ဘုံဆန်ချင်သည်။ ရံခါ အနောက်တိုင်းသား ဝတ်စုံ ဝတ်သည်။ အေ့ကိုင်စီ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ။ တင်းဘားဘုတ် လှိုင်လှိုင်သုံးတတ်သည်။

အတက်ချီကုန်ကို စားပွဲပေါ် တင်သည်။ ‘ဖြောင်း...ဖြောင်း’ နှင့် ခလုတ်များ နှိပ်ဖွင့်ပြီး ကွမ်းယာတစ်ယာကို ထုတ်စားသည်။ သူသည်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်လေသည်။ ဘတ်စ်ကား တိုးစီးခဲ့ရ၍တော့ ဟုတ်ပုံမရ။ နာရီဖြင့် ငှားစီးလာသော ဖယ်မလီယာကားဖိုး ဘယ်လို ရှင်းရမလဲဟု အကြံအစည်အတွက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည့် လေပူဖြစ်နိုင်သည်။

ခက်သည်က ကားမစီးရလျှင် သူ မြို့ထဲသို့ မလာတတ်။ ဘတ်စ်ကားဝေး၍ နံပါတ်အနီတပ် တက္ကစိကားကိုပင် မစီးချင်။ ရောဂါတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နာရီဖြင့် ငှားစီးသော ကားခတွေ့ စုထားလျှင်ပင် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးစာ မကတော့ပြီ။

ထား...

ဤသည်က သူ့ကိစ္စ။

“ငြိမ်းမောင်...မင်းကို ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“ဘာပါလိမ့် အစ်ကို”

ဒေါသသံနှင့် မသိနားမလည်နိုင်စွာ ပြန်မေးသံတို့ကြောင့် ထွေးအေးရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တံမြက်စည်းလှည်းပြီးမှ ဆက်တီကို ကြက်မွေးနဲ့လှည်းရင် ဖုန်တွေ ကြမ်းပြင် ပြန်ကျကုန်မှာပေါ့ကွ”

“အစ်ကိုပဲ တစ်နေ့ကတော့ ဆက်တီကို ကြက်မွေးနဲ့ လှည်းပြီးမှ ကြမ်းကို တံမြက်စည်းလှည်းရင် ဖုန်တွေ ဆက်တီပေါ် ပြန်တင်ကုန်မယ်ဆို”

“တော်...ဆက်မပြောနဲ့၊ မင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာ အကြံဉာဏ် မရှိဘူးလား၊ အတွေးအခေါ် မရှိဘူးလား၊ ကြမ်းပြင်ကို တံမြက်စည်း လှည်းပြီး ဆက်တီကို ဖုန်ခါရင် ဖုန်တွေ ကြမ်းပေါ် ကျမယ်ဆိုတာ ရှင်းမနေဘူးလား”

“ရှင်းတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“တော်ကွာ...တော်...”

အော်ဟစ်ရင်း ဦးမြင့်ဆွေဌေး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အတက်ချီကုန်ကို ကောက်ယူသည်။

“အလကား... အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဘွဲ့ရလာမှန်း မသိဘူး”

စားပွဲမှ ထွက်လာသည်။ အပြင်ထွက်မည် ပြုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသလို သမင်လည်ပြန် လှည့်လျက်...

“ဪ...ထွေးအေး၊ ဦးရေဝတ လာရင် မီးခံကျောက်ပြားကိစ္စကို လိုက်နေတုန်းပဲလို့ လျှောက်လိုက်၊ နေဦး...ရေကြည် ဦးရေဝတနော်၊ ခရမ်းက ဦးရေဝတကိုတော့ ရှေ့အပတ်ထဲလောက်မှာ တောင်ငူသွား သစ်ထုတ်မယ့် အကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်၊ ကိုနိုင်စိုးတို့ ဖုန်းဆက်ရင် ကိုယ် ဒညင်းကုန်း အုတ်စက် သွားတယ်လို့ ပြော၊ ညနေ ကရဝိက်မှာပဲ ဆုံမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ကိုမြမောင်တို့ ပါမစ်ကိစ္စကိုတော့ ရှေ့အပတ်ထဲလောက်မှ စ၊ နိုင်မယ်လို့၊ တကယ်လို့ သူတို့လာရင် ပြော၊ မလာရင် ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

မကြာမီ ခြေဆောင့်နင်းသွားသံ၊ ကားထွက်သွားသံများ ကြားရသည်။

“အကယ်ဒမီရှော့ပဲ”

ရုပ်ရှင်သမားများထဲမှ အသံကို သူ မသိကျိုးကျွံပြုသွားသည်။

“ဂယ်လီလီယိုရဲ့ နိယာမ တရားတွေ မှားကုန်ပြီ” ဆိုသော စာစောင် သမားများ၏ စကားကိုမှ သူ သေသေချာချာ ကြားလိုက်လိမ့်မည်ထင်သည်။

ထွေးအေးသည် ငြိမ်းအောင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ငြိမ်းအောင် တံမြက်စည်းကို ကိုင်ရင်း ငူငူကြီး ရပ်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဝဲလျက် ဖြစ်သည်။

ထွေးအေး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ငြိမ်းအောင်ထံ လျှောက်လာကာ တံမြက်စည်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သူ့ရှေ့မှာ အစ်ကိုငြိမ်းအောင် ဘယ်တော့မှ အပြစ်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကပဲ အစ်ကိုငြိမ်းအောင် ဆက်တီကို ကြက်မွေးနဲ့ သုတ်ပြီး ကြမ်းကို တံမြက်စည်းလှည်းတော့ ဆက်တီပေါ် ဖုန်တွေ ပြန်ကျကုန်မှာပေါ့တဲ့၊ သူပြောတာ ထွေးအေး ကြားလိုက်သားပဲ၊ ကြည့်... ဒီကနေ့ကျတော့ ကြမ်းကို တံမြက်စည်းလှည်းပြီး ဆက်တီကို ကြက်မွေးနဲ့

သုတ်တော့ ကြမ်းပေါ်ကို ဖုန်တွေ ပြန်ကျကုန်မယ်တဲ့၊ သူ သက်သက် အပြစ် ရှာပြောနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ထွေးအေးရယ်၊ ကိုယ့်ကတော့...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုငြိမ်းအောင်ကတော့ အမြဲတမ်း စေတနာထားပြီး လုပ်နေတာပါပဲ၊ အပြစ်ရှာနေတဲ့ ဝံပုလွေရှေ့မှာ သိုးငယ်ဟာ အမြဲ အပြစ် ရှိနေမှာပဲ၊ ဒါတောင် အစ်ကိုငြိမ်းအောင်က သိပ်စကားနည်းတာ၊ ကျိတ်မှိတ် ခံနေတတ်တဲ့ လူစား၊ ထွေးအေးသာဆို...”

“သူက ကိုယ့်ထက်အကြီးပဲ ထွေးအေးရယ်”

“တခြား အလုပ်ကလေး ဘာလေး ရှာပါလား အစ်ကိုငြိမ်းအောင်ရယ်၊ ကိုယ်က ဘွဲ့လဲ ရပြီးသား ဥစ္စာ”

ငြိမ်းအောင် ငြိမ်နေသည်။

ထွေးအေးသည် အခမကြေနိုင်သလို ကြမ်းပြင်ကို တံမြက်စည်းဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် လှည်းချလိုက်သည်။

ထွေးအေး နဝရတ် ကိုးသွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မိမိထက် အရင် ရောက်နှင့်နေသော ငြိမ်းအောင်ကို တွေ့ရသည်။

ငြိမ်းအောင်က ခပ်အေးအေးသမား၊ ပြီး...သူ၏ အစ်မဝမ်းကွဲမှာ ဦးမြင့်ဆွေဌေး၏ဇနီး။

လူက အေးပေမယ့် ငြိမ်းအောင်၏ ရည်ရွယ်ချက်က မသေးလှ။

မိဘက စားနိုင်သောက်နိုင် ဖြစ်သည်။ နယ်တွင် ရှိသည်။ နယ်မှာ ကျောင်းဆရာကလေး ဘာလေး လုပ်နေမည်ဆိုလျှင်တော့ အဖြစ်နိုင်သား။ သို့သော် အမြင်ကျယ်ချင်သည်။ ရန်ကုန်တွင် ခြေချချင်သည်။ သို့ဖြင့် ယောက်ဖထံမှာ မျက်နှာအငယ်ခံပြီး အလုပ် ဝင်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ရုပ်ရှင်ဝါသနာ ပါသည်။ ဇာတ်ညွှန်း ရေးချင်သည်။ ဒါရိုက်တာ လုပ်ချင်သည်။ သို့မဟုတ် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်သည်။ အယ်ဒီတာ ဖြစ်ချင် သည်။ သည်နေရာမှာက သည်လူတွေ ရှိနေသည်။ တစ်နေ့ နီးစပ်မှုဖြင့် ဖြစ် လာရမည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည်။

သို့ပေမယ့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ဆိုသည်ကလည်း အမည်ခံ။ ကားဟောင်း ကလေး တစ်ကားစ၊ နှစ်ကားစနှင့် သုံးဇာတ်ထုပ် မိုးလင်းပွဲတွေအတွက်

စီစဉ်ပေးသည်သာ အလုပ်ရှိသည်။ စာစောင်သမားတွေ ဆိုသည်မှာလည်း စင်စစ် ကြော်ငြာလက်ခံကာ မဂ္ဂဇင်းစာစောင်သမားတွေနှင့် အလုပ်ဖြစ်ရုံသာ ရှိသည်။ သူတို့ကလောင်အမည်များကို စာပေဗဟုသုတ မနည်းလှပါသော ထွေးအေးပင် မသိ၊ မကြားဖူး။

“ကိုငြိမ်းအောင်... စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့ဗျာ၊ လာ... မှတ်ဆိတ်မှာ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ရအောင်”

စာစောင်သမားတစ်ယောက်က ငြိမ်းအောင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ထွေးအေး ကုလားထိုင်မှာ ပြန် ထိုင်သည်။ ရုပ်ပြစာအုပ် ထုတ်ဖတ် သည်။

စာအုပ်ပြီးလျှင် နေ့လယ်စာ ထမင်းစားရဦးမည်။

X X X

“ဟယ်...အစ်ကိုငြိမ်းအောင်ကြီး မကောင်းဘူး၊ ကြည့်စမ်း အရက်တွေ သောက်လာတယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ် ထွေးအေး၊ ဒီနေ့ ကိုယ် စိတ်အကြီးအကျယ် ညစ်သွား တာနဲ့ နည်းနည်းသောက်လာတယ်”

ထမင်းဘူး ဖွင့်စားပြီး ဒုတိယ ရုပ်ပြစာအုပ် ကောက်ကိုင်လိုက်စဉ်မှာ သူ ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အကြောတင်းပြီး နီရိုန်းရိုန်း ဖြစ်နေ သည်။

အနီးသို့ကပ်ကာ အပေါ်မှ စီးမိုးရပ်တော့ အယ်လ်ကိုဟောနဲ့ ရသည်။

အရက်နှင့် ထွေးအေး မစိမ်းပါ။ ဦးလေးသည်လည်း အရက်သောက် တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရက်နဲ့ကို ခွဲခြားသိနေသည်။

“နေ့လယ်ခင်းကြီးမှာ အစ်ကိုငြိမ်းအောင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ် ထွေးအေး၊ ဒီအတွက်တော့ ခွင့်လွှတ်၊ အစ်ကို သိပ်သောက် ဖူးတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အခု သောက်လာတာက ထွေးအေးကို ကိုယ့်မှာ ပြော စရာတွေ ရှိနေလို့”

“မသောက်ဘဲ ပြောတော့ကော မရနိုင်ဘူးလား”

“ကိုယ် မရဲလို့၊ ဒီလိုပါ မနက်ဖြန် ကိုယ် နယ်ကို ပြန်တော့မယ်”

“ရှင်...တကယ်လား အစ်ကိုငြိမ်းအောင်၊ ထွေးအေးကို ပစ်ထားရစ်မှာလားဟင်...”

မော့ကြည့်လာသော မျက်ဝန်းသည် မျက်ရည်ကြည်ဖြင့် လဲရွန်းနေသည်။

“တကယ်ပေါ့၊ ကိုယ် ဆက်ပြီး ဝင့်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ သူ ဘယ်လောက် စော်ကားတယ်ဆိုတာ ထွေးအေး အသိပါ၊ တကယ်တော့ သူ့ဆီမှာ ကျွန်တစ်ယောက်လို အလုပ်လုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်မိဘက စားနိုင်သောက်နိုင်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဘွဲ့ရပြီးသား”

“ထွေးအေး သိပါတယ် အစ်ကိုငြိမ်းအောင်ရယ်”

“အစောကတည်းက ပြန်မယ် ပြန်မယ်နဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် မပြန်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“ထွေးအေး ဘယ်သိပါ့မလဲ အစ်ကိုငြိမ်းအောင်”

“ထွေးအေးကြောင့်...”

“ရှင်...”

“ဟုတ်တယ်၊ ထွေးအေး အလုပ်ဝင်လာကတည်းကပဲ၊ ကိုယ် ထွေးအေး သံယောဇဉ်ကြောင့် အလုပ်မထွက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ အလုပ်ဆိုပေမယ့် သူ့အလုပ်က ဘာမှ မဟုတ်တာ ထွေးအေး အသိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှမရှိတဲ့ အလုပ်မှာပဲ ကိုယ် မြဲနေခဲ့ရတယ်၊ ထွေးအေးကသာ မရိပ်မိတာ၊ သူက ထွေးအေးကို သမီးရဲ့ဦး ဇာတ်ခင်းချင်နေတာ”

“ဪ...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အကျင့်က ဒါပဲ၊ အခုလဲ ကိုယ့်ကို ငြိုးနေတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဇာတ်မှာ ကိုယ်က ကြားက ရှုပ်နေတယ်၊ ကိုယ် ခံနေတော့ ထွေးအေးကို သူ မကြိုသာဘူး၊ ဒါကြောင့် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေတာ ထွေးအေး အမြင်ပဲ”

“မလွယ်ပါလား အစ်ကိုငြိမ်းအောင်ရယ်”

ထွေးအေး သက်ပြင်းရှိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ညည်းလိုက်သည်။

“ထွေးအေး”

“ရှင်...အစ်ကိုငြိမ်းအောင်”

“ကိုယ် တစ်ခုပြောရင် စိတ်ဆိုးမလား”

“နှစ်ခုပြော”

“အကောင်းပြောတာ၊ ကိုယ်...ကိုယ်နဲ့ နယ်ကို လိုက်ခဲ့မလားဟင်...”

“ရှင်...”

“အလုပ်က ထွက်လိုက်တော့၊ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့တော့”

“ရှင်...ရှင်...”

“ထွေးအေးကို ကိုယ် မြင်စကတည်းက ချစ်နေတာ၊ ဖွင့်မပြောရဲလို့၊ ခုတော့...”

“ထွေးအေးက မိန်းကလေးပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“စဉ်းစား...”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ထ... အခု လက်မှတ်သွားထိုးမယ်၊ မနက်ဖြန် နယ် ပြန်မယ်၊ ဒါပဲ”

X X X

“ကတ်” ဟု ရုပ်ရှင်သမားက အော်လိုက်သည်။

ငြိမ်းအောင်နှင့် ထွေးအေးတို့ လမ်းကွေ့ချိုး၌ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။ လူအုပ်ထဲမှာ ရောနှောပါဝင်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ခင်ဗျား... ကိုငြိမ်းအောင်ကို ဘယ်လို မြှောက်ပေးလိုက်တာလဲ ကိုခင်ဆွေ”

တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်သည်။

“အသံတိတ်ကားတွေချည်း ကြာရှည် ကြည့်နေရတော့ ငြီးငွေ့လာတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ အသံထွက်ကား ကြည့်ရအောင် ဆိုပြီး ကိုငြိမ်းအောင်ကို မုတ်ဆိတ် ဆိုင်အစား စီးပွားရေးဘား ခေါ်သွားပြီး ရဲဆေးတင်ပေးလိုက်တာ”

“အကယ်ဒမီပဲဗျို့...”

ရုပ်ရှင်သမားက စားပွဲကို ဗန်းခနဲ ပုတ်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ မုတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

မောင်သိန်းဆိုင်

“ဆရာ...ညနေပိုင်းကျရင် အိမ်ဘက်ကို ခဏလျှောက်ခဲ့ပါတဲ့၊ ဆရာ ဦးပန်းစိန်က အကြောင်းကြားခိုင်းပါတယ်”

“အရေးကြီးလို့လား၊ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“အရေးမကြီးပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာကတော် သူ့မိဘတွေဆီ ပြန်သွား ပါတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ပါတဲ့၊ ဘုရားကြီးရွာက ဆေးမှူး ဦးစိုးညွန့်လဲ ရောက်လာမယ်တဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေး၊ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဆရာမောင်တေလေ၏ မျက်နှာကြီး ရုတ်ခြည်း ဝင်းလက်သွားသည်။
ဝက်ဆီပြန်နေသော တရုတ်ကြီး၏ မျက်နှာမျိုးဆိုက ပို၍တိကျမည် ထင်သည်။

ထိကလေး ထိယေကလေးတစ်စောင် ခုခေါက်ပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း အတပ် သိ နားလည်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ညနေစာ ယမကာအတွက် အဖူလုံကြီး ဖူလုံသွားပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှာ သဘောပေါက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လကုန်ကာနီးနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား။

ပြတ်တုန်း လတ်တုန်း နှစ်ဆယ့်သုံး ဆိုသော လခစားတို့၏ စကား အတိုင်း ဖြစ်နေလေသည် မဟုတ်လား။

စာရေးဆရာ မောင်တေလေ ကိုယ်တိုင်ကား လခစား မဟုတ်။

လကုန်၍ လခထုတ်စရာ မရှိ။

သို့ရာတွင် သူ့ဒုက္ခမှာလည်း လခစားတို့၏ ဘဝနှင့်မခြား ဖြစ်နေရ သည်။

လခစားများက လခထုတ်ရက်ကို လည်ပင်းတရည်ရှည်ဖြင့် ပြကွဒိန် ကြည့်ရင်း စောင့်မျှော်ကြသည်။

မောင်တေလေ ကိုယ်တိုင်ကား မဂ္ဂဇင်းများ ထွက်မည့် လကုန်ရက်ကို စောင့်မျှော်ရခြင်းဖြစ်၏။

“စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း အစောကြီး ထွက်နေပြီတဲ့”

“မိုးဝေ...သောင်းပြောင်းထွေလာတော့ စာပေစိစစ်ရေးရုံး တင်ထားပြီ ဆိုပဲ”

“သပြေက ရိုက်တုန်း”

“စာပေလုပ်သား၊ စစ်ပြန်၊ ပန်မဂ္ဂဇင်းတွေတော့ ချုပ်နေကြပြီတဲ့”

“ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ ရွှေမဝ မဂ္ဂဇင်းတွေ နယ်ပို့ကုန်ကြပြီတဲ့”

လကုန်ရက်တိုင်း သည်သတင်းတွေကို နားစွင့်နေရမိ။

မဂ္ဂဇင်းတိုင်းတွင် လတိုင်း စာမူများ ဖော်ပြခြင်း မခံရသော်လည်း အနည်းဆုံး မဂ္ဂဇင်း သုံး လေးစောင်မှာတော့ ပါလာလေ့ရှိမိ။

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပါလျှင် တစ်ရာကျပ်တိတိကြီးများ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ရရှိ၏။ စာပေလုပ်သားတွင် ဆိုက တစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်ကြီးပင် ရရှိ၏။

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ဆိုလျှင် စာပေလုပ်သားက ငါးရာကြီးများတောင်မှ ထုတ်ပေးသည်။ အခြားမဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆိုလျှင် လေးရာကျပ် စာမူခ ရရှိ၏။

တစ်လ တစ်လ ကော်ပီခ ငါးရာမှ ရှစ်ရာကြားတော့ မှန်မှန်ရသည်။ သားသမီးရှစ်ယောက်နှင့်ဆိုသော် ဆင်းရဲ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လုံးချင်းဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ကြားညပ်၍ ထွက်ခွင့်ရ၏။ သည်အခါ အူစို၏။

တစ်ခုရှိသည်က သားသမီးတို့၏ မအေ ဒေါ်မွေးလွန်းသည် စာရေးဆရာ ကတော် ပီပီ၊ မူလတန်းကျောင်းမှာ မှန်ပဲသရေစာ ရောင်း၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငါးကျပ် တစ်ဆယ် မြတ်၏။ ယင်းဖြည့်ကွက်ကလေး ရှိနေသောကြောင့် ရရှိသော စာမူခထဲမှ ယမကာဖိုးလေး နုတ်၍ နုတ်၍ သုံးဆောင်ခွင့် စည်းစိမ် ခံစားခွင့် ရရှိနေ၏။ အရက်ဆိုင်တွင် အသပြာရွှင်သော မိတ်ဆွေများက အမြဲ တစေလိုလို ဒကာခံသွားကြသည်နှင့် ဆိုတော့ ဦးနှောက်ရွှင်ဆေးကလေး အလျင်မမီတမီ ဟဲခွင့် တဲခွင့် ရရှိ၏။

ထိုဒကာတော် ရေမြေရှင်များအတွက် ဆရာမောင်တေလေ အတုံ့အလှည့် ပြန်ဆပ်ရသော ကျေးဇူးမှာ ရယ်စရာ ပုံပြင်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ပြောပြရခြင်းတည်း။

ဆရာမောင်တေလေနှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း ဝိုင်းဖွဲ့ရ ထိုင်ရလျှင် သကောင် သား ဒကာတော် ရေမြေရှင်များသည် ပါးစပ်ထဲ ယင် ချေး ဥမတတ် သောကြ ဟားကြရခြင်းတည်း။

သည်တော့ ဆရာမောင်တေလေကို ချစ်သော ကစော်ပရိတ်က ခင်မင်ကြ ကြည်ဖြူကြသည်။ အသက်ရှည် ဟာသ အားဆေး တိုက်ကျွေး ဖော်ရခြင်း ကြောင့်တည်း။

ယခုလည်း သောက်ဖော် သောက်ဖက် မှီဝဲဖော် မှီဝဲဖက် ဦးပန်းစိန်က ဂရုတစိုက် ဖိတ်ကြားလိုက်ပြန်ချေပြီ။

စိုက်ပျိုးရေးအရာရှိကြီးဖြစ်၍ အနီကလေး ဟဲတော့မည်။ အမြည်း ကလေးတွေပါ မြိုးမြီးမြက်မြက် ဝါးရချေဦးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည် လိုက်သည်။ ယင်းကြောင့် ဝက်ဆိပ်ပြန်သော မျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ် သည်။ ဒါကို အိမ်သူသက်ထား ခင်မွေးလွန်းက ထေ့သံ ငေါ့သံကလေးဖြင့် လှမ်းဆိုသည်။

“ကံကောင်းချင်တော့ ဒီနေ့ ဈေးဖိုးအမြတ်ကလေး အပြည့်အဝ သုံးရ တော့မယ်ပေါ့လေ”

“ရှင်မွေးလွန်းရယ်...မောင်ကို အရက်ကလေး တကာဝိတ် နှစ်ကာဝိတ် စာလောက်တော့ ပေးလိုက်ပါဦး”

“ဘာလဲဟင် မောင်၊ တကာဝိတ် နှစ်ကာဝိတ်ဆိုတာ”

“မိန်းမကလဲကွာ...သုတမယဉာဏ် ခေါင်းပါးလိုက်တာ၊ စာရေးဆရာ ကတော်လုပ်ပြီး မှတ်ထား၊ တကာဝိတ်ဆိုတာ တစ်ကျိုက်စာ တစ်ဝံ့စာလို့ ပြောတာ၊ နှစ်ကာဝိတ် ဆိုရင် နှစ်ကျိုက်စာ နှစ်ဝံ့စာလို့ ပြောတာ”

“ရပါသတဲ့တော်...ရပါသတဲ့၊ မဂ္ဂဇင်းတွေလဲ ထွက်နေကြပြီပဲ”

“အဲဒါကလဲ တစ်ခက်ပဲ ရှင်မရေ၊ ပန်းချီဆရာတွေဆိုရင်တော့ ပုံဆွဲ ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပန်းချီခ ပေးတယ်၊ စာရေးဆရာတွေကျတော့ မဂ္ဂဇင်းထဲ ပါပြီးတာတောင် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ စာမူခ ထုတ်ပေးတယ်”

“မောင်တို့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ကနေ ဝိုင်းပြီး အရေးဆိုကြပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး ရှင်မရေ...အဲဒီလို အရေးဆိုရင် အယ်ဒီတာမင်းတရားများက ကလောင်သစ် စာမူတွေ ဖိသုံးပြီး မောင်တို့ ကလောင်ဟောင်း ကလောင်အို ကလောင်ဆွေးကြီးတွေရဲ့ စာမူတွေကို ခေါက်ခေါက်ထားတတ်သလျာ၊ ကဲ... သွားတော့မှ...သွားတော့မှ...စောစောစီးစီးရောက်မှ ရေချိန်က ကိုက်မှာ...”

ထုံးစံအတိုင်း တိုက်ပုံကလေးစွပ်၍ ဆေးပေါ့လိပ်ထည့်၍ အသပြာ ကလေး ကွမ်းဖိုး ဆေးဖိုး ထည့်၍ သုတ်ခြေတင်လာသည်။ ဆယ်မိနစ်မျှ လျှောက်သော် ဦးပန်းစိန် အိမ်သို့ ရောက်၏။ ဆေးမှူးဦးစိုးညွန့်၊ သတင်းထောက် ဦးစေလွင်၊ သတင်းထောက် ဦးတင်ဦးနှင့် စာရေးဆရာ သန်လျင်ဘုန်းအောင် တို့ကိုပါ တွေ့ရသည်။ ဝိုင်းအုံ၍ ခရီးဦးကြိုပြုကြ၏။

“အလို...အကျွန်ုပ်ထက် ဝီရိယကောင်းကြပါလား၊ သေရည်ဝီရိယများ တယ်ကောင်းကြသလား...”

“ဆရာကို စောင့်ရင်း ကိုယ်ရယ်...မင်းရယ်...ကျည်တောက်ရယ် စ၊နေကြတာဗျ၊ ထန်းရည် စ၊မိဝံနေကြတာ၊ ဆရာရောက်လာတော့ ကိုယ် ရယ်...မင်းရယ်...ပုလင်းရယ်ကို ကူးကြ ပြောင်းကြစို့”

“ကျည်တောက်တွေက ငါးစားချင်စရာကြီးဗျာ”

သွေးလေးသော ထန်းရည်ကြောင့် လျှာလေး အာလေး ဖြစ်နေကြသော
ဝိုင်းအုပ်ဆရာ ဖောင်တေလေ ရောက်သွားချိန်မှစ၍ လျှာသွက် အာသွက်ဖြစ်သွား
ကြသည်။

“တိကောင်ကြော်လေး မြည်းလိုက်ပါဦး ဆရာ”

သန်လျင်ဘုန်းအောင်က ငါးရှဉ့်ကြော် ခွက်ကို ထိုးပေးသည်။

“တိကောင်ကြော်ဆိုရင် ပွေး-ညှင်း-တင်းတိပ် ပျောက်သဗျ”

“ပုတ်သင်ညိုကင်ကလေး မှီဝဲလိုက်ပါဦး ဆရာ”

ဦးပန်းစိန်က တောမှ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ဖွတ်သားကင်ကို
ရွှေပေးသည်။

“ပုတ်သင်ညိုက ပန်းနာပျောက်သဗျ”

“တကယ်ပျောက်တာလား ဆရာ”

“ပန်းနာက နှစ်မျိုးရှိတယ်လေဗျာ၊ ရင်ကျပ်ပန်းနာနဲ့ ဟိုပန်းနာ၊ အဲ...
ဘယ်ဟာ ပျောက်သလဲဆိုတာတော့ ရောဂါရှိသူ စားကြည့်မှ သိမဗျ”

“ဒီဘက်က ချိုးကောင်လုံးကြော်လေး မျက်နှာငယ်နေတယ် ဆရာ”

သတင်းထောက် ဦးတင်ဦးက ပါဝင်၍ ဆရာမောင်တေလေကို ပူဇော်
ကန်တော့ပြန်၏။

“ချိုးကို မြင်ရတော့ ဆရာချစ်သန်းမြင့်ကို သတိရတယ်ဗျ”

“ချိုးနဲ့ ဆရာချစ်သန်းမြင့်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်လို့လဲ ဆရာ”

“ဂျပန်ခေတ်တုန်းက သူက အရက်ချက်ရောင်းတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်
ကလဲ အရက်ချိုး၊ ဂျပန်ခေတ်မှာ အလုပ်အကိုင်က မရှိတော့၊ ဘိုင်ကလဲ ကျ၊
အဲဒီမှာ ကိုယ့်အရက် ကိုယ်ချက် သောက်ရတယ်၊ အဲဒီလို ချက်သောက်ရင်း
သောက်ရင်း အရက်သမားတွေ သူ့ဆီလာ စုဝေးကြတယ်၊ ပိုက်ဆံပေး ဝယ်
သောက်ကြတယ်၊ ဒီမှာ သူဟာ ဘုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သွားတော့တာပဲ၊ သူ့ဆီမှာ
အရက်သမားတွေ ပျော်တဲ့ နောက် အကြောင်းတစ်ခုကလဲ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ ဆရာ”

“သူက တယ်ချိုးတစ်ကောင် ရထားတယ်၊ ထောင်ချောက်ထဲ ထည့်ပြီး
ချိုး တည်တယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆယ့်လေးငါးကောင် ရတယ်၊ အဲဒီချိုး
တွေကို ကြော်ပြီး အမြည်းအမြစ် ရောင်းတယ်၊ စိမ်ရည်နုနုကို ချက်တဲ့ အရက်

ဆိုတော့ သူ့အရက်ကလဲ ချိုးမွေးပြီး အဝင် သိပ်ကောင်းတယ်၊ အမြည်းနဲ့
အရက် သိပ်လိုက်မကံနေတော့ သူ့ဘုံဆိုင်မှာ လူစည်နေတယ် ဆိုပါနဲ့၊ အဲ...
တစ်နေ့တော့...”

“ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာ”

“တောထဲကို ချိုးတည် ထွက်သွားတယ်၊ ထောင်ချောက်ကို သစ်ပင်မှာ
ချိတ်လိုက်တယ်၊ သူက ချုံကြားထဲ ပုန်းနေတယ်၊ သူ့တည်ချိုးက ကူတယ်၊
တောထဲက ချိုးထီးတွေ အုံ့ပြီး လိုက်လာတယ်၊ ထောင်ချောက်ထဲဝင်ပြီး ခွပ်
ကြတော့မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အရေးကောင်း ဒီနံးဒေါင်းဖျက်တော့တာပဲဗျ”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ထင်းခွေထွက်လာတာလား၊ တောထဲ
ရောက်တော့ လွတ်လပ်သွားကြတယ်၊ လွတ်လပ်တော့ စိတ်တွေ မြူးလာတယ်၊
သူတို့တင် သူတို့ရင်ကလေးတွေကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး ပါးစပ်က ဆိုတယ်၊
‘ပပုံပုံပုံကယ် ဘယ်ရွာသားနဲ့ ညားပါ့မယ်၊ ပပုံပုံပုံဟယ် ဘယ်ယောက်ျားနဲ့
ညားပါ့မယ်...’ အဲဒီလို ဖြစ်ကုန်ကြတော့ ထောင်ချောက်နား လာကပ်တဲ့
ချိုးတွေ လန့်ပျံ့ကုန်ပါရော၊ အဲဒီမှာ ဆရာချစ် ဒေါသထွက်သွားတယ်၊ လုံချည်
ကို စလွယ်သိုင်း ချုံကြားထဲက ထွက် ကောင်မလေးတွေဆီ ပြေးလိုက်၊ ပြေး
လိုက်ရင်းက ပြောတယ်၊ ‘ဟောဒါကြီးနဲ့ ညားမယ်ဟေ့...ဟောဒီယောက်ျား
ကြီးနဲ့ ညားမယ်ဟေ့...’ အဲဒီမှာ ကောင်မလေးတွေ ထွက်ပြေးကြတော့တာပဲ
တဲ့၊ လုံချည်တွေ ဘာတွေ ကျွတ်သူ ကျွတ်ကုန်ဆိပ်”

အမြည်းကလည်း ကောင်း၊ ရမ်အရက်ကလည်း သကြားကို လှော်ထည့်
သော ရမ်အတု မဟုတ်ရာ ရေချိန်တက်၍ တက်၍ လာကြပြီး လျှာသွက်
အာသွက် ပို၍ဖြစ်လာကြပြီ။ တောင်တောင်ရယ်မှ အိအိတွေ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ပြောလာကြပြီး ဝိုင်းစည်သည်ထက် စည်နေကြပြီ။ အပုပ်ချိန်
ညနေခင်းမှသည် အမှောင်ပင် ပုံးသွားပြီ။ စကားတွေ ပုံပြင်တွေကြား သိချင်း
သံများ အစားထိုးလာပြီ။ အိမ်ရှင် ဦးပန်းစိန်က သိချင်း အဟံကောင်းသော
ဆေးမှူး ဦးစိုးညွန့်ကို ဖိလင်သိချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုရန် ပွဲတောင်းသည်။

ဦးစိုးညွန့်က အသံတိုးတိုးဖြင့် ကိုတင်ဝင်း၏ စမ်းရေသိချင်းကို ဟဲပြ
သည်။ လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကား သန်လျင်ဘုန်းအောင်တည်း။

သူ့အလှည့်တွင် သူက စပယ်ရယ် ဖိလင်သီချင်းကို ရွေးချယ်သည်။
 အဆိုတော် ကိုမင်းနောင်၏ ဂျင်မလေး ဂျမ်း တည်း။
 အသံကို စ၍ တည်ရသည်ကိုက ခက်သည်။
 ကိုမင်းနောင်၏ တံငါအို သီချင်းထက် ခက်သေးသည်။
 သီချင်းစာသား တစ်လုံးချင်း တစ်လုံးချင်း ဘယ်သံ ညာသံ အလှည့်
 အပြောင်းတွေချည်း ဖြစ်နေ၏။

“သူ့ကိုပင်လျှင် x x x ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်း x x x မြင်သူတိုင်းက
 x x x ကျောခိုင်းရှောင်ပြေး x x x ဝေးဝေးမှလေ x x x
 သူ၏ မောင်ဖွား x x x သူ့လင်သား x x x သူ့အပါးမှာ x x x လား
 လားမှ မနေ x x x ငြူစုစောင်းမြောင်း x x x အပေါင်းအသင်းမစုံ x
 x x အကြောင်းသတင်းအဖုံ x x x
 ငြူစုကာ x x x ပြောဆိုခြင်း ခံကာ နေရရှာပေ x x x သူ့အမည် မိဂျမ်း
 x x x လျှောက်ရသည့်လမ်း x x x ကြမ်းတမ်း၍ အဆင်မပြေ x x x
 အသွင်အသွေးက မယဉ်ကျေးလှ x x x ဂျင်ကလေး ဘဝနယ် x x x
 လည်ပါသတဲ့လေ x x x
 ဒါကြောင့် အများက ခေါ်နေ x x x ဒါကြောင့်မို့ အများက
 ခေါ်နေ x x x
 ဂျင်မလေး ဂျမ်း x x x ဆန်းသည့်နာမည် ဘွဲ့ထူး တွင်ကာနေ x x”
 သီချင်းတွင် ဖိလင်ဝင်သွားကြပြီ။
 တစ်ဝိုင်းလုံး လိုက်၍ ဆိုကြသည်။
 “ဂျင်မလေး ဂျမ်း x x x လျှောက်ရသည့်လမ်း x x x ကြမ်းတမ်း၍
 အဆင်မပြေ x x x အသွင်အသွေးက x x x မယဉ်ကျေးလှ x x x ဂျင်
 ကလေးဘဝနယ် လည်ပါသတဲ့လေ”

သည်အပိုဒ်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဆိုကြသည်။
 ယမကာဖိလင်တွင် သီချင်းဖိလင်ပါ ပူးကပ်နေကြပြီ။
 ဝိုင်းသည် စုံပြည်သည်ထက် စုံပြည်လာသည်။
 သီချင်းသံတွေက ကြာလေ မြင့်လေ မြင့်တက်နေသည်။
 ထိုအချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်သော ကိစ္စတစ်ရပ် ကြားဖြတ်၍ ဝင်လာသည်။

“ဝုန်း...ဒုန်း...ဂလုံး...”
 “ဒုန်း...ဝုန်း...ပြွန်း...”
 သီချင်းသံများ ရုတ်ခြည်း ရပ်စဲသွားသည်။
 ဘိန်းစား ဆေးလန့်သည့်နှယ် ကစော်အုပ်စု ဖိလင် အောက်သွားကြ
 သည်။ တင်ထားသော အရှိန်မှာပင် ရုတ်ခြည်းလျော့သွားကြသည်။
 အိမ်ရှင် ဦးပန်းစိန်က ရှေးဦးစွာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။
 “ဟေ့...ဘယ်သူလဲကွ၊ ခဲနဲ့ ပေါက်တာ”
 လှမ်း၍ ဟောက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိရောက်မှု မရှိလှ။
 ဦးပန်းစိန်မှာ မွန်အမျိုးသားဖြစ်သည်။
 အသံဝဲသည်။
 တန်ပြန် ပြန်၍ စစ်ထိုးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဖက်သို့ မြားချက်
 မစူးနိုင်။

သည်မှာ ဆရာတေလေ ဖြန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ စစ်ကူပေးရန် ဦးပန်းစိန်
 ဆီသို့ ပြေးကပ်သွားသည်။ ခုနစ်သံချီထက် ပိုသော အသံဖြင့် ပါးစပ်သေနတ်
 ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ဘယ်ခွေးဝဲစားတွေလဲကွ၊ သိပ်မိုက်ရိုင်းပါလား၊ ဒါ လူကြီး
 လူကောင်းအိမ်၊ တစ်နေ့တလေ ပျော်ပွဲစားတာ အပန်းဖြေတာ၊ ညဉ့်နက်
 သန်းခေါင် အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ ခုနစ်နာရီပဲ ထိုးသေးတယ်၊ နေ့တိုင်း
 ကျင်းပနေတဲ့ လမ်းသရဲအုပ်စု မဟုတ်ဘူး၊ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ချင်သလား၊ ပဋိပက္ခ
 ဖြစ်ရင် တိုးတက်လာမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊
 တေလေက တေလေပါတဲ့ ဝိုင်းကို လာမစော်ကားနဲ့၊ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံး
 ပြဿနာ တက်သွားမယ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားအောင်
 လုပ်ပစ်လိုက်မယ်”

ခြိမ်းလုံး ခြောက်လုံးတွေပါ ပြောပစ်လိုက်၏။
 မီးကို ရေနင့် သတ်လိုက်သည့်ပမာ ငြိမ်သက်သွားသည်။
 ဆက်၍ သီချင်းဆိုမြဲ ဆိုကြသည်။
 ပို၍ အသံကျယ်လာကြ အရဲ့တိုက်လာကြသည်။
 နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မရှိတော့။
 ယမကာဝိုင်းသည် စိတ်စနိုးစနိုးအောင်နှင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် စေတနာ့မှန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ဆုံမိကြပြန်သည်။

“ညက ဘာဖြစ်တာလဲဗျ ဦးပန်းစိန်”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဆရာအတွက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းပေးတာတဲ့ဗျ”

“ဗျာ...ကုန်ကြမ်းပေးတာကလဲ ခဲနဲ့ ပေါက်ပြီး ပေးရသတဲ့လား”

“ဒါပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ခဲပေါက်ခဲရတာက ဂျင်မကလေး ဂျမ်း မဟုတ်လား”

“အဲ...ဟုတ်တယ်”

“ပေါက်တဲ့သူ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဂျင်မကလေး ဂျမ်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

“ဗျာ...ဂျင်မကလေး ဂျမ်း ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် အခု အိမ်ကို ငှားတာ ပြောင်းတာက တစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော် သိတယ်လေ”

“အချိန်က တိုသေးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလေ့လာမိသေးဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်တွေအကြောင်း မသိသေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က ဂျင်မကလေး ဂျမ်း သိချင်းကို ဆိုတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ နှစ်အိမ်ကြားမှာက မှောင်ခိုမကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ် ဖြစ်နေသကိုး...”

“ဪ...”

“မော်လမြိုင်နဲ့ ရန်ကုန် မှောင်ခိုကူးတယ်၊ မှောင်ခိုလမ်းမှာ ယောက်ျားရတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် မွေးတော့ ယောက်ျားက ပစ်သွားတယ်၊ သားတစ်ကောင်နဲ့ တိုးလို့တွဲလဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ သူငယ်နာမည်ကလဲ မဂျမ်းတဲ့ဗျ”

“ဗျာ...”

“အဲဒါ သူ့ကို စောင်းချိတ်ပြီး ဆိုတယ်ထင်လို့ ခဲနဲ့ပေါက်တာတဲ့ဗျ၊ ရုပ်ကွက်လူကြီးတစ်ယောက်က ရှင်းပြမှ ရှင်းသွားတော့တယ်”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ...ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား...ဟား ဟား ဟား ဟား...”

“ဪ...ဂျမ်း...ဂျမ်း၊ ဂျင်မလေး ဂျမ်း၊ မင်းလျှောက်ရတဲ့ လမ်းက တယ်ကြမ်းပါလား”

သည်လို ဆရာတေလေ စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချ ညည်းတွားလိုက်မိလေသတည်း။

ပွင့်လန်း (သတ္တုတွင်း)

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂစင်း

၁၉၈၄-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၁)

ပျားရည်ပုလင်းထိပ်မှ ရာဘာအဆိုသည် ဖောင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လွင့်စင်သွားသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပိတ်၏။ ခဏအကြာတွင် ကန်ထွက် ပြန်လေသည်။ ပုလင်းနှင့် အဆို အံ့မဝင် ခွင်မကျလျှင် ကန်ထွက်တတ်သည်မှာ သဘာဝပါတကား။

ဆရာမ ခိုင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် လူ့ဘဝမှာ တစ်ခါက အံ့မဝင် ခွင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ခိုင် ကိုင်ထားသည့် ဘွဲ့လက်မှတ်မှာ စက်မှုတက္ကသိုလ်ဆင်း မိသကားဘွဲ့။ ခိုင်ဝါသနာက ကျောင်းဆရာ၊ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက အမှတ် ကောင်းခဲ့သဖြင့် ဝါသနာပါသော လှိုင်းနှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။ ကျောင်းပြီး၍ လူကြီး မိဘများ အဆက်အသွယ်အရ အလုပ်ဝင်တော့ သဘောကျင်းတစ်ခုမှာ ရေကြောင်း အင်ဂျင်နီယာ အမည်ခံ စာရင်းကိုင် အရာရှိ။

ခိုင် လုပ်နေရတာတွေက ကျောင်းမှာ သင်ကြားခဲ့ရသည့် ပညာရပ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်။ သဘောများမှ တင်ပြတောင်းခံသော ဒီဇယ်ဆီ၊ စက်ဆီ၊ အမဲဆီ ထုတ်ခွင့် အမှာစာများပေါ်တွင် လက်မှတ် ထိုးပေးရသည်။ ကျောင်းတုန်းက ကိုယ့်လက်မှတ်ကိုပင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တူအောင် မထိုးတတ်သော ခိုင် သည် ဌာနရောက်မှ အကောင်းဆုံး လက်မှတ်ထိုးသမား ဖြစ်လာလေသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ လက်မှတ်ပဲ ဒိုင်ခံ ထိုးပေးနေရသည်။ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိ။ တာဝန်လည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိ။ လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်း ဝီဝီပြင်ပြင် မရှိ။ ရေကြောင်းလုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ ယောက်ျားများသာ ကြီးစိုးသော လောက ဖြစ်ရာ ခိုင်သည် စားပွဲထိုင် ဟန်ပြမှုသာ ဖြစ်နေရ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် ခိုင်ဘဝသည် ဇာတ်မင်းသမီးနှင့် တူသည်။ မင်းသမီးဆိုသော်လည်း ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ပညာပြခွင့် မရှိ။ ဇာတ်ဆရာကို လက်ခုပ် တီးပေးနေသည့် အဆင့်။

ကြာတော့ စားပွဲထိုင် အလုပ်ကို ငြီးငွေ့လာသည်။ စိတ်လည်း ပျက် သည်။ ကိုယ်ထက် ပညာနိမ့်သူက လက်ညှိုးထိုး ဩဇာပေးနေသည်ကိုလည်း မကျေနပ်။ သို့ဖြင့် မျောက်သင်းကွဲ ခိုင်သည် ကျီးအာသီးများကို ကျောခိုင်းကာ သာလှပင်စည်ရွာ တွဲဘက် အလယ်တန်းပြ ဆရာမ ဖြစ်လာလေသည်။

သာလှပင်စည်မှာ မြို့ပြနှင့် အလွမ်းကွာသော တောင်ခြေရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။ ရွာသားတို့သည် မြေပဲ၊ နှမ်း၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ ကြံအစရှိသော တောင်ယာ ထွက်ကုန် သီးနှံများဖြင့် မကြံစဖူး စီးပွားဖြစ်ထွန်းနေကြသည်။ အုတ်လုပ်ငန်း၊ မီးသွေးလုပ်ငန်း၊ လွှထောင်လုပ်ငန်းများလည်း အကြီးအကျယ် ထွန်းကားသည်။ ရန်ကုန်မှာလို အထွေထွေ ကုန်ကျစရိတ် မများပြား။ အခြေခံစားကုန်အတွက် လည်း ဘာမှ မပူရ။

စာနှင့် ရေးတော့ 'သာလှပင်စည်'။ ပါးစပ်အခေါ် 'သာလှပေစီ'။ သည်ရွာ ရာဇဝင်ကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြောပြနိုင်သူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ အချို့ ကတော့ သာလှနှင့် ပေစီတို့ စတင် တည်ထောင်သော ရွာမို့ 'သာလှ-ပေစီ ရွာ' တွင်သည်ဟု မရေမရာ ဆိုကြ၏။ တစ်ရွာလုံးက ဆရာလှဟု ခေါ်ကြသော ဘကြီးသာလှကမူ 'ကျုပ်တို့ မမွေးခင်ကတည်းက ဒီရွာ ရှိနေတာပဲ ဆရာမရဲ့၊

ကျုပ်တို့ နာမည်ကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကောင် ပေစီ ပလီစီ ချောက်ချက်တွေ လျှောက်ကြားတာပါ” ဟု ရှင်းပြသည်။

“ပေစီက ကျုပ်နဲ့ တစ်ခုတည်း ဖွား၊ မီးဝင် မီးထွက် ဆရာမရဲ့ အိမ်... ၇၉-ခု သားဆိုတော့ ဘယ်ငယ်တော့မလဲ၊ အသက် ခုနစ်ဆယ်ပေါ့၊ ဒီလူ ခုထိ မိုက်တုန်း၊ မုဆိုးလုပ်ပြီး အသက်မွေးတုန်း”

ဆရာလှမှာ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အသက်ကို အမှန်းရ ခက်သော ရုပ်လက္ခဏာမျိုးဖြစ်သည်။ ရွာ ရက်ကန်းထွက် နှစ်နံဆင့် မန်ကျည်းစေ့ကွက်ဆင် လုံချည်နှင့် ပင်နီရှပ် လက်တို အမြဲ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသည်။ အသား လုံးဝ မစား။ ရာသက်ပန် သက်သတ်လွတ်သမား ဖြစ်၏။ ဥပမိရုပ်က သူတော်စင်နှင့် တူသော်လည်း ဟောင်းဖွာ ဟောင်းဖွာ စကားပြော တတ်သည်။

နံနက်လင်းလျှင် လက်စွဲတော် ဆေးလွယ်အိတ် တစ်လုံးနှင့် တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် ဆေးလိုက်ကုမြဲ။ ဆေးဖိုးဝါးခ မယူ။ ဆေးဝါးကုသခြင်းကို ကုသိုလ်ပြုလုပ်ငန်းဟုသာ သဘောထားလေသည်။ တစ်ရွာလုံးက ဆရာလှကို မိဘသမ္ပယ် ကြည်ညိုလေးစားကြသော်လည်း ဦးပေစီကိုမူ အလွန်မှန်းတီးကြ၏။ ဦးပေစီကို တစ်ရွာလုံးက ကြဉ်ထားကြသည်။ ရွာပြင်ထုတ်ထား၏။ ရွာထဲကို လုံးဝ အဝင်မခံ၊ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်း တောင်စောင်းတွင် ဂူထွင်းကာ တစ်ယောက်တည်း နေရရှာသည်။

“ဆရာလှရယ်...ဦးပေစီမှာ ဘာအပြစ်တွေများ ရှိခဲ့လို့လဲ၊ အိုကြီးအိုမ တစ်ယောက်ကို ရွာပြင်ထုတ်ထားတာ အမြင်မတော်ပါဘူး၊ ရွာသားတွေကို ဆရာလှ နားချရင် ရလောက်ပါတယ်၊ ရွာထဲ ပြန်ဝင်ပါစေလား”

“ဒီအကြောင်းတွေ မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ ဆရာမ၊ ကျုပ် သွေးတိုး စမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ မရဘူးဗျ၊ ဒီရွာသားတွေက အငြိုးအဝေး သိပ်ကြီးကြတယ်၊ ဘူးဆို ဖရုံမသီးကြဘူး၊ ဒါဟာ သာလှပင်စည်ရွာရဲ့ ထုံးစံပဲ”

X X X

နွေစပယ်ရဲ့ အံ့လိုက် ကျင်းလိုက် ပွင့်သော တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် ၈-တန်းအောင်စာရင်း ထွက်လာလေသည်။ သာလှပင်စည်ကျောင်းမှ တန်းလုံး ကျွတ် အောင်မြင်သဖြင့် တာဝန်ခံဆရာမ ခိုင် အထူး မျက်နှာပွင့်နေ၏။

ရွာမှာ ခိုင် သြဇာအတက်ဆုံး ကာလ။ သည်လိုအချိန်အခါမျိုးမှာ အပယ်ခံ ဦးပေစီ ရွာထဲပြန်ဝင်ခွင့် ရရေးအတွက် ရွာသားတွေကို ဖျောင်းဖျားချလျှင် နားဝင်တန် ကောင်းရဲ့ ထင်သည်။

အမှန်တော့ ဦးပေစီကို ခိုင် တစ်ကြိမ်တည်းသာ တွေ့ဖူးသည်။ မီး လောင်ထားသည့် ထန်းပင်ငုတ်တိုလို မည်းမည်းခြောက်ခြောက်၊ ခြေထောက် ခွင်ခွင်၊ လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်း၊ ခြေထောက်မှာ အနာရှိဟန် တူသည်။ ညစ်ပတ် ပေရေနေသော အဝတ်စုတ် ပတ်တီးကြီး စည်းလျက်၊ ဦးခေါင်းကြီးသလောက် နားရွက်များက သေးငယ်လှသည်။ သွားများမှာ သစ်စေးရောင် ထနေ၏။

“ကျုပ် ပေစီပါ ဆရာမ၊ ဆရာမအတွက် ပျားရည်နဲ့ သစ်ခွပန်းတွေ လာပို့တာပါ၊ ကျုပ် ခြေထောက်မှာ ငုတ်စူးမိတဲ့ အနာ ယဉ်းနေတယ် ဆရာမရယ်၊ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းလေးများရှိရင် ကုသိုလ်ပြုပါ၊ နောက်ပြီး ဆရာမ ဒီရွာမှာ သြဇာရှိပါတယ်၊ ကျုပ် ရွာထဲ ပြန်ဝင်ခွင့်ရအောင် ပြော ပေးပါ ဆရာမ၊ ရွာက လက်မခံဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို လူအိုရုံ ပို့ပေးပါ ဆရာမရယ်”

ရွာခံလူများက ဦးပေစီ ရွာထဲ ပြန်ဝင်ရေးကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ် ခဲ့ကြသဖြင့် လူအိုရုံသို့ ဆက်သွယ်ခဲ့ရာ ဦးပေစီ အလှည့်ကျခဲ့ပေပြီ။ တမြန် နေ့ကပင် ဦးပေစီအတွက် နေရာရှိပြီ၊ လာပို့ပါဟူသော အကြောင်းကြားစာ ရသည်။

သို့သော် ဦးပေစီ ဆန္ဒက တစ်မြို့တစ်ရွာ လူအိုရုံထက် ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေ ရွာထဲပြန်ဝင်ခွင့်ရရေးကိုသာ လိုလားဟန် ရှိသည်။ ခုလို စာမေးပွဲ တန်းလုံးကျွတ် အောင်မြင်မှုအတွက် ဆရာမခိုင် မျက်နှာပွင့်နေချိန်တွင် ထပ်ပြီး စည်းရုံးကြည့်လျှင် ရနိုင်မည် ထင်သည်။

လက်တွေ့ ဖြေရှင်းကြည့်တော့ ရွာသားများ၏ တင်းမာမှု ကြီးထွားဆဲ။

“ကျွန်တော်တို့ရွာကို ဦးပေစီ နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝင် အတိုချုပ် ပြောပြမယ် ဆရာမ၊ ဆရာမ ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံးက မလိုလားပေမယ့် ဆရာမ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့ နာခံပါမယ်၊ ဒီလူ နောက်ကြောင်း မကောင်းဘူး ဆရာမ။

“ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ဦးပေစိက ဂျပန်အလိုတော်ရှိ ခင်ဗျ။ သိပ်တန်ခိုးထွားခဲ့တာပေါ့၊ ဂျပန်က သူ့ကို ကျန်းမာရေးအရာရှိ ခန့်ထားတယ်၊ အမဲကြက်၊ ဝက်၊ သားစိမ်း ငါးစိမ်း ရောင်းသူမှန်သမျှ ဈေးထဲ ချမရောင်းခင် ဦးပေစိက ရောဂါပိုးမွှား ကင်းစင်ကြောင်း အစစ်ခံချက် လက်မှတ် ယူကြရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေက မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း၊ အမဲလိုက်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အသက်မွေးနေတဲ့ အချိန်၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ သာလှပင်စည်ကလာတဲ့ သားစိမ်း ငါးစိမ်း မှန်သမျှ လူကို ဥပဒ်ဖြစ်စေတယ်ဆိုပြီး ပယ်ချတာပဲ၊ သူ့မှက လာဘ်စားဖို့သာ အဓိကကိုး၊ သူ့ကို သရဲမွေးသလို စိတ်ကြိုက်ခွဲပေးထားတဲ့ လူတွေရဲ့ ပစ္စည်းကျတော့ ပုပ်ချင်ပုပ်၊ ပွချင်ပွ၊ လောက်တက်နေတာတောင် အန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုပြီး လက်မှတ်ထုတ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ သူနှိပ်စက်လို့ မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်စားတဲ့ လူတွေ ထမင်းအိုး ကွဲခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရွာက ကျွဲ၊ နွား၊ လှည်းတွေ တစ်ခုမကျန် တက်တက်ပြောင်အောင် ဂျပန်နောက် ပါရတာလဲ ဦးပေစိ လက်ချက်ပဲ၊ ရပ်ရွာအကျိုးကို လုံးဝ မကြည့်ခဲ့ဘူး၊ သူ့မျက်နှာရရေး၊ ရာထူးတည်မြဲရေးကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာကြီး၊ သူ မိုးကောင်းတုန်းက ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေအောင် နှိပ်စက်ခဲ့တယ်၊ ဒီလို လူမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ သနားသင့်ပါသလား ဆရာမ”

“ခိုင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်၊ ဖျန်ဖြေရေးသမား ခိုင်ပါ ရောပြီး နာကျည်းမိတာတော့ အမှန်ပင်။ အများဆန္ဒကို မလွန်ဆန်လိုတော့ပြီ။

ဦးပေစိကို လူအိုရုံ ပို့ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပြီ။

X X X

ညက ခိုင် အိပ်မပျော်။ ကျားဟိန်းသံများ ကြားနေရသည်။ ရွာသားအချို့က ဦးပေစိ ကျားမွေးထားသည်ဟု သတင်းပေးဖူးသည်ကို သတိရ၏။ ဟုတ်များ ဟုတ်နေလေမလား မသိ။ ရွာက ခွေးများလည်း မကြာခဏ ပျောက်ဆုံးလေ့ ရှိသည်။ ကျားစာအတွက် ဦးပေစိများ ပြားယောင်းစိုးယူနေလေသလား သံသယရှိစရာပင်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဆရာမ ခိုင်နှင့် ရွာသားအချို့သည် ကျားကိုက်ခံထားရသော ဦးပေစိ၏ အလောင်းကို ဂူထဲတွင် တွေ့ရပေသည်။ ဦးပေစိ အလောင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် အုထွက်ပြီး သေဆုံးနေသော ကျားတစ်ကောင်။

“ကျားကို မွေးထားပြီး ဝဝလင်လင် မကျွေးနိုင်ရင် သခင်ကို ပြန်စားမှာပဲ၊ ဒါဟာ မဆန်းပါဘူး၊ သူ့ကြံ့မှာ သူ ဖန်တီးသွားတာပါပဲ”

စမ်းစမ်းနဲ့ (သာယာဝတီ)

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၀-ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၆၈)

သရုပ်ဆောင်နန်း
စေ့နီထင်

(၁)

မျောက် အောင်မြိုင်တဲ့။
ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဒီလို ခေါ်ကြပါလိမ့်။

လူစင်စစ်က မျောက်ဖိုးစိန်လိုများ မျောက်က၊ အက၊ကောင်းလို့လား။ သို့မဟုတ် သူ့ပုံစံကများ မျောက်နှင့် တူနေလို့လား။ လူအချို့သည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာဖြင့် တိရစ္ဆာန်များ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင် ရတတ်သည်။ ဆံပင်က ကျိုးတိုးကျဲတဲ ခပ်ထောင်ထောင် မျက်ပေါက်က ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှာခေါင်းနှင့် အထက်နှုတ်ခမ်းက ခပ်လန်လန်၊ ကုပ်ပိုးက တိုတို အစ်အစ် ဆိုလျှင် ထိုသူသည် ဝက်ကြီးဟု အနောက်အပြောင်ကို ခံရမည်သာ တည်း။

မျက်ခုံးနှင့် မျက်လုံးက ခပ်ဝေးဝေး၊ မျက်ခွံ ခပ်မိုမို၊ နှာခေါင်းက ခပ် ပြားပြား၊ ခပ်လန်လန်၊ သွားက ခေါခေါ၊ အပေါ်သွားဖုံးက ခပ်ကြီးကြီး၊ မေးစေ့က ရှေ့ကို ငေါလို့၊ အမွေးအမှင်ထူထူ၊ ခြေဆန် လက်ဆန် ကြီးကြီး၊ ခါးကလည်း ကိုင်းဦးမည်ဆိုလျှင် ထိုသူသည် မျောက်ကြီးဟု အခေါ်ခံရမည် သာတည်း။

အောင်မြိုင်သည် မျောက်နှင့် မတူပါ။ စိုးစဉ်းမျှ မတူပါ။ လှပုံက လူချော။ အသားဖြူသည်။ ဆံပင် ကောင်းသည်။ နဖူးက ကျယ်သည်။ မျက်လုံး မျက်ဖန် ကောင်းပြီး နှာတံပေါ်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြည့်တင်း ပြေပြစ်သည်။ ပြဇာတ်မင်းသားတို့၏ ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည်။ ခါးလည်း မကိုင်းပါ။ ကိုယ်ဟန်က အလုပ်ကြမ်းသမားပီပီ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သည်။ ဆံပင်သာ ကောင်းပေမယ့် အမွေးအမှင် မတူပါ။ နှုတ်ခမ်းမွေးပင် မပေါက်ပါ။

ဒါဖြင့် မျောက်ရုံးအောင် ဆော့လို့များလား။

ငယ်ငယ်ကတော့ ဆော့ချင် ဆော့လိမ့်မည်။ သို့သော် ယခု နာမည်မှာ ကြီးမှ ရသည့် နာမည်ဖြစ်သည်။ အသက် သုံးဆယ်ဆိုတော့လည်း ဘယ် ဆော့တော့မလဲလေ။ တကယ်တော့ အောင်မြိုင်သည် မျောက်ပစ်မုဆိုးတစ်ဦး ပင်တည်း။

X X X

(၂)

မျောက်လွဲကျော်တို့၏ အူသံက ရိုးမပေါ်တွင် ဆူညံနေသည်။ အောင်မြိုင် ကျိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုနောက် တူမီးသေနတ်ကို ထမ်းပြီး မျောက်လွဲကျော် သံများ ကြားရာဘက်သို့ ခြေသံ မကြားရအောင် လှမ်းလာသည်။ အကြောင်း မသိသူတွေကတော့ မျောက်လွဲကျော်တွေ၏ အူသံကို နားထောင်ပြီး မျောက်အုပ် ကြီးဟုများ ထင်မလား မသိ။ အမှန်စင်စစ် မျောက်လွဲကျော်များမှာ တစ်ကောင် တည်း၊ နှစ်ကောင်တည်းနှင့် မျောက်အုပ်ကြီးဟု ထင်ရအောင် အော်ဟစ်မြည်ကြွေး တတ်သော သတ္တဝါများဖြစ်သည်။ အင်အားကြီးမားဟန် ဆောင်ပြီး အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန် သဘာဝက ပေးထားသော အရည်အချင်းလားတော့ မပြော တတ်ပေ။

အောင်မြင်ကတော့ မျောက်လွဲကျော် နှစ်ကောင်ထက် မပိုကြောင်း ကောင်းကောင်း သိနေသည်။ ကြည့်...မျောက်ဖိုက ဖိုသံပေးပြီး မျောက်တေး သီသည်။ မျောက်မက မ၊သံ ပြန်ပေးသည်။ ထို့နောက် ပြိုင်တူ အော်လိုက် ကြသောအခါ မျောက်အုပ်ကြီးဟု ထင်ရတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မျောက်မက စပြီး ဖိုသံပေးသည်။ ချစ်တေးသီရတာ မောသွားတော့ နှစ်ကောင်စလုံး တိတ် နေတတ်သည်။

အောင်မြင် ချုံဖုတ်တစ်ခုထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်ကို မျက်စိလျင်လျင်နှင့် ကြည့်သည်။ သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ကား မျောက်ချေးများနှင့် သဖန်းသီးများ ပြန့်ကျဲနေသည်။ သစ်ပင်ကြီးက မြင့်မားလွန်းလှသည်။ အရွက်တွေက စိပ်သည်။ အောင်မြင်က အပေါ်မော် ကြည့်ပြီး သားကောင်ကို ရှာသည်။ တောက ထူထပ်သိပ်သည်းလွန်းသဖြင့် နေရောင်သည် သစ်ပင်များမှာသာ ရှိသည်။ အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်များ ကြားတွင် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေသည်။

တွေ့ပြီ။ သားကောင်ကို တွေ့ပြီ။

မျောက်လွဲကျော်ကြီး နှစ်ကောင်သည် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အောင်မြင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ပိုမိုကြီးမားသည့် မျောက်ထီးကြီးက မျောက်မ ကို သစ်သီးတွေ လှမ်းပေးနေသည်။ မျောက်မက သစ်သီးတွေကို အခွံခွာ သည်။ သူလည်း စားသည်။ စားလက်စ သစ်သီးကိုလည်း မျောက်ဖိုကို ပြန် ပေးသည်။

မျောက်ဖိုနှင့် မျောက်မသည် အန္တရာယ်ကို မမြင်။ လူများနယ်ပင် အချစ်ရေယာဉ်ကြောမှာ မျောနေသည်ထင့်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ယုယ ကြင်နာနေကြသည်။ အောင်မြင်က တူမီးသေနတ်ဖြင့် မျောက်ထီးကြီးကို ချိန်လိုက်သည်။ မျောက်ထီးကြီးသည် သစ်သီးများအား ဖဲ့၍ မျောက်မကို ပစ်ခတ် ကျီစယ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သေနတ်သံက တောတောင်အနှံ့ ဟိန်းထွက်လာသည်။ မျောက်ထီးကြီးသည် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ မျောက်မက အံ့အားသင့်ပြီး ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် မျောက်ထီးကြီးသည် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ တစ်ပတ်လည်ပြီး ကျလာသည်။ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက်များကြားကို တဝေါဝေါ ပြတ်သန်းလာစဉ် မျောက်ထီးကြီးသည် မိုရာကို လှမ်းဆွဲသေးသည်။ သို့သော်

သူ့လက်နှစ်ဖက်တွင် သစ်ရွက်များကိုသာ ဆုပ်ကိုင်မိပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ ပစ်ကျကာ ငြိမ်သက်သွားပါတော့၏။

မျောက်မကား သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များအား အလန့်တကြား ဆွဲခိုကာ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးပြေးပေပြီ။ အောင်မြင်က သစ်ပင်ရင်းမှ မျောက်သေ ကြီးကို ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မျောက်မကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက်များ လှုပ်သံမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ မျောက်မ မှာ အဝေးကို မရောက်နိုင်သေး။ သစ်ပင်ကြီးများ၏ အဖျားတစ်နေရာတွင် ခိုအောင်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်နေဟန် တူသည်။

အောင်မြင်က တူမီးသေနတ်ပြောင်းဝအတွင်းသို့ ဝါးဘူးထဲမှ ယမ်း မှုန့်တွေ ကမန်းကတန်း လောင်းထည့်သည်။ ထို့နောက် ခဲစေ့သွတ်သည်။ ချက်ချင်းပင် တူမီးသေနတ်မှာ ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

အောင်မြင် ငြိမ်ပြီး စောင့်နေသည်။

ခဏကြာသောအခါ မျောက်မသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ခုန်ပြီး ကူးလာသည်။ သစ်ပင်ကြီးပေါ် ရောက်သောအခါ မျောက်ထီးကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး နာကျည်းဆွေးမြည်စွာ အူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သတိကြီးစွာဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ အန္တရာယ်ကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် ရန်သူကို ရှာသည်။ မတွေ့တော့မှ မျောက်ဖိုကြီး နားကို ချဉ်းကပ်လာသည်။

တူမီးသေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးခိုးလုံးကြီး ထသွားပြန်သည်။

မျောက်မသည် မျောက်ဖိုပေါ်သို့ ထပ်လျက် လဲကျပြီး သေဆုံးသွား တော့၏။

အောင်မြင် အပင်ပန်းခံရကျိုး နှပ်သွားသည်။

အောင်မြင်သည် လေတချွန်ချွန်ဖြင့် မျောက်သေတွေကို စစ်ဆေးသည်။ အမဲလိုက် ဓားဖြင့် တုတ်တစ်ချောင်းခုတ်ပြီး ရှေ့တစ်ကောင် နောက်တစ်ကောင် ချည်နှောင်သည်။ ထို့နောက် ထမ်းပိုးထမ်းသလို ထမ်းပြီး ရွာဘက်သို့ ပြန် လာတော့၏။

တကယ်တော့လည်း မျောက်များ၏အတာကို ညက်နေအောင် သိနေ သော အောင်မြင်နှင့် မျောက် ပြိုင်ပစ်ရအောင်ဟုဆိုလျှင် မည်သူမျှ ပြိုင်ဝံ့မည် မဟုတ်ပေ။

X X X

(၃)

“ဟင်...ကိုအောင်မြင်၊ တော်...ဒီအကောင်တွေကို ပစ်လာပြန်ပြီလား”

အောင်မြင် မိန်းမဖြစ်သူ မအေးတင်က အလိုမကျဟန်နှင့် မေးသည်။

“အေးလေဟာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်မှာ အဘမိုးလူ ပေးထားတဲ့ ချေသားခြောက်တွေလဲ ရှိလျက်သား နဲ့များ ကိုအောင်မြင်ရယ်၊ ဟင်းစားမပြတ်သေးပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ် ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟုတ်လား အေးတင်၊ စားရမှာပေါ့ဟ... ငါတို့ ရိုးမသားတွေမှာ တောင်ယာခုတ်စားရုံနဲ့ အသား စားရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အလှူမှာ ဝက်ပေါ်ရင်ပေါ် မပေါ်ရင်လဲ တောလေး ဘာလေးလည်မှ စားရ တာပဲ”

“တော်...အသားစားချင်ရင် ကျုပ် မွေးထားတဲ့ ကြက်တွေ ရှိတာပဲ”

“နင့်ကြက်တွေက ဆယ်ကောင်ပြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး အေးတင်ရာ၊ ခဏခဏ ချက်စားနေရင် ကုန်မှာပေါ့၊ အသားခြောက်ကလဲ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် အသားစိမ်းလောက် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

အေးတင်က နှုတ်ခမ်းစုပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“တော်ကိုက ဒီမျောက်သားကို ကြိုက်လွန်လွန်းတယ်”

အောင်မြင်က စပ်ဖြီဖြီနှင့် ဟဲခနဲ ရယ်ချသည်။

“ဒီမှာ အေးတင်၊ အသားတကာ အသားတွေထဲမှာ မျောက်သားဟာ အကောင်းဆုံးပဲဟ၊ ဆေးဖက်လဲ ဝင်တယ်”

“တော်စမ်းပါ နံလွန်းလို့”

“ဒီမှာ ဦးပုညကို ငါ မျောက်သားကျွေးချင်လိုက်တာ သိလား”

“ဘယ်က ဦးပုညလဲ၊ ရွာဦးကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေထဲမှာ ဦးပုည မရှိပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို အတယ်၊ ထုံတယ် ပြောလဲ မကြိုက်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက ငါတို့ကို စာဆိုတော် ဦးပုညအကြောင်း သင်ပေးဖူးတယ်ဟ၊

ဦးပုညရဲ့ နွားတစ်ကောင်လုံး အသုံးချနည်း သင်ပေးဖူးတယ်၊ ဦးပုညဟာ မျောက်သားသာ စားဖူးရင် မျောက်တစ်ကောင်လုံး အသုံးချနည်း ရေးသွားမှာ သေချာတယ်၊ ဟဲ...ဟဲ...”

“အိုး...တော့မျောက်က ဘာသုံးလို့ ရမှာလဲ”

“ခက်ပါလား အေးတင်ရယ်၊ ဒီမှာ မျောက်အကြောင်း ငါ့လောက် သိတဲ့လူ ဒီရွာမှာတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ ရိုးမကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မရှိဘူး သိလား၊ မျောက်သားဟာ ချက်တတ်ရင် မနဲဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ တိုက်နယ်ဆေးရုံက ဆရာဝန်လေးက ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ အသားဓာတ်ကို စားပေးရမယ်ဆိုတာ မျောက်သားဟာလဲ အမဲသားတို့ ဝက်သားတို့ စားတာနဲ့ အတူတူပဲဟဲ့...၊ ဟောဒီ မျောက်လွဲကျော် ဦးနှောက်ကို အရက်နဲ့ စိမ်သောက်၊ အားလဲ ရှိတယ်၊ အရက်နာလဲ မကျဘူး၊ မျောက်သွေးကို အရက်နဲ့ စိမ်သောက်၊ သွေးအား သိပ်ကောင်းတယ်။

“မျောက်တစ်ကောင်လုံးမှာ လွှင့်ပစ်ရတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးဟ၊ မျောက် ချေးခါးဟာ ဆေးဖက်ဝင်တယ်၊ ငှက်ဖျားကင်းတယ်၊ ဒဏ်ကြေတယ်၊ ရှေး လူကြီးတွေ ဆိုထားတာ ရှိတယ်လေ၊ ပန်းပေါင်းတစ်ထောင်ကို စားချင်ရင် ပျားရည်ကို စားတဲ့၊ အပင်ပေါင်း တစ်ထောင်ကို လိုချင်ရင် ကျပ်ခိုးကို ယူတဲ့၊ အဲ...အသီးပေါင်း တစ်ထောင်ကို စားချင်ရင် မျောက်ချေးခါးဟင်း ချက်စား တဲ့၊ နင် တစ်ခါလောက် စားကြည့်၊ လက်ဖက်နဲ့လေးကို သင်းနေတာ၊ လျှာ လည်သွားလိမ့်မယ် အေးတင်”

အေးတင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“တော့အကောင်တွေကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မစားဘူး၊ မျောက်သား စားလို့ မျောက်မျက်နှာကို ကြည့်တဲ့၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ လူလိုပဲ၊ ကျုပ် မစားရဲဘူး၊ ကိုင်လဲ မကိုင်ရဲဘူး”

“အေးပါဟာ... နင် မျောက်တန်ဖိုးကို မသိလို့ပါ၊ ဒီမှာ မျောက်လွဲ ကျော်ရဲ့ လက်ဖျံရိုးတွေကို တရုတ်တွေက တူလုပ်ထားတာ သိလား၊ အစာ ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားရင် အဲဒီတူ ထိပ်ဖျားတွေ မည်းသွားတယ်တဲ့”

“တော့ကို ဘယ်သူက အဆိပ်ခတ်မှာမို့လဲ”

“အသုံးဝင်ပုံကို ငါက ပြောပြနေတာ”

အေးတင်က သူ့ကို စကားမပြန်တော့ပေ။ စကားဆက်မိလျှင်လည်း မျောက်အကြောင်းက ဆုံးမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တောငှက်ပျောအူများကို ဝက်စာကျူရန် ဓားဖြင့် စဉ်းနေလိုက်သည်။

အောင်မြိုင်က မျောက်နှစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းတွေကို ဖြတ်ယူသည်။ ထို့နောက် မျောက်ဝမ်းတွင်းသား ကလီစာတွေကို ချင်း ကြက်သွန်ဖြူနိုင်နိုင်ဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်သည်။ စပါးလင်ကို ထောင်းထု၍ ထည့်သည်။ မျောက်ချေး ခါးတွေကိုတော့ သပ်သပ် ချက်သည်။ မျောက်ချေးခါးဟင်းထဲတွင် ဆီနှင့် ဆားသာ နိုင်နိုင် ထည့်ထားသည်။ ဟင်းအိုးနှစ်အိုး ပြိုင်တည်ပြီးမှ မျောက် နှစ်ကောင်စလုံးကို မီးမြှိုက်သည်။ အမွှေး မီးလောင်နံ့က ညှော်လှသော်လည်း အောင်မြိုင်အဖို့ကား ရေမွှေးနံ့ဟု ထင်နေသလား မသိ။

အေးတင်သည် ညှော်လွန်းသဖြင့် သူတို့ တပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ မျောက်ပေါင်တွေ မျောက်လက်တွေ ကျန် အသားတွေကို ဝါးတံစို့ ကြီးများ ထိုး၍ မီးဖိုဘေးမှာ ကင်ထားလိုက်သည်။ လက်ဖျား ခြေဖျားတွေကို တော့ ဖြတ်ယူထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ ခေါင်းနှစ်လုံးကို တံစို့တစ်ချောင်းစီ ထိုးသည်။

ပထမ ခေါင်းတစ်လုံးကို မီးမြှိုက်သည်။ အမွှေးတွေ မီးလောင်ပြီး ညှော်နံ့က စူးစူးဝါးဝါး ထွက်လာပြန်သည်။ အမွှေးတွေ မီးလောင်လို့ ကုန်သောအခါ အရေခွံက တင်းပြီး မာလာ သည်။ ပြောင်လာသည်။ မီးအပူ များလာသောအခါ ဦးရေခွံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့လာသည်။ မျောက်ခေါင်းသည် မီးလျှံထက်တွင် အသက်ရှိနေသကဲ့သို့ ပါးစပ်က တဖြည်းဖြည်း ပြိုလာသည်။ စေ့နေသော သွားတွေ ပေါ်လာသည်။

အောင်မြိုင်က နောက်တစ်ခေါင်းကို မီးမြှိုက်ပြန်သည်။ မီးမြှိုက်ရင်း သူ့မိန်းမကို စ,ရန် စဉ်းစားမိသွားသည်။ “အေးတင်ရေ...ဒီမှာ ခဏလာကြည့်စမ်း”

အေးတင်သည် ချဉ်ပေါင်ပင်များ အကြား ပေါင်းနုတ်နေရာမှ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာသည်။

“ဘာလဲ ကိုအောင်မြိုင်”
“ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

အောင်မြိုင်က တံစို့မှ ကိုင်ပြီး မျောက်ခေါင်းကို မီးထဲ ထိုးထည့် လိုက်သည်။ တဖျစ်ဖျစ် အသံနှင့်အတူ မျောက်ခေါင်းကြီးသည် သွားပြီးပြပါ တော့၏။

“အံ့မယ်လေး...”

အေးတင် လန့်ပြီး ထခုန်သည်။ အောင်မြိုင်က တဟားဟား ရယ်သည်။

“တောက်တီး တောက်တဲ့တော်၊ တော် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“မျောက်ခေါင်းကို မီးဖို့ရင် ဒီလိုပဲ သွားပြီးပြတာပဲ၊ ဒါများဟာ”

အေးတင် မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြန်ဆင်းသွားသည်။ မျောက်ကလီစာ ဟင်းရသောအခါ အောင်မြိုင်က မျောက်ခေါင်းတွေ လက်တွေကို သပ်သပ် ဖြုတ်ပြန်သည်။ ဒါတွေက တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံးပြုတ်မှ နူးမည်။

“တော်...ဘယ်သူမှ ခွဲမပေးဘူးလား”

အေးတင်က လှမ်းမေးသည်။

“မပေးနိုင်ပါဘူးဟာ...တခြား သားကောင်ရရင်တော့ ငါတို့ရွာရဲ့ထုံးစံ အတိုင်း ခွဲပေးမယ်၊ မျောက်သားတော့ အောင်မြိုင်ဆီက လာမတောင်းနဲ့ စား ချင်ရင် အိမ်လာစားလှည့်၊ ကျွေးမယ်၊ ဒါပဲ”

အောင်မြိုင်သည် အိမ်ထဲမှာ ငှက်ထားသော မီးတောက် ချက်အရက် ပုလင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

X X X

(၄)

“အောင်မြိုင်ပါလား”

တုမီးသေနတ်ထမ်းပြီး ထွက်လာသည့် အောင်မြိုင်ကို ဦးဖိုးလူက လှမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အောင်မြိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

တောပစ်သွားမည်မှန်း သိလျက်သားနှင့် ဦးဖိုးလူ ဘာလို့ နှုတ်ဆက် ပါလိမ့်။

“မင်း တောသွားပစ်မလို့လား”

အောင်မြင် မျက်နှာပျက်သွားရတော့သည်။ ဦးဖိုးလူ ဆိုတာက လူတိုင်း လိုလို မုဆိုးတစ်ဦး ဖြစ်နေကြသော သူတို့ရွာတွင် ဝါအရင့်ဆုံး မုဆိုးကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရိုးမ ဓလေ့ မုဆိုးစည်းကမ်းတွေကို နှော့ကြေနေသူဖြစ်သည်။ မုဆိုးတစ်ယောက် တောလည်တော့ မည်ဆိုလျှင် ထိုသူအား သူ့အိမ်ရှင်မက အစ ဘာမှ မပြောရပါ။ ဘယ်သွားမလဲ မမေးရပါ။ မေးလျှင် ပြောလျှင် သားကောင်မရဟု အယူရှိတတ်သည်။ ဒါကို တစ်ရွာလုံး ကလေးက အစ လိုက်နာသည်။ ယခုတော့...

“ဟုတ်တယ်”

အောင်မြင် ဘုဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

“မျောက်ပဲ ပစ်မှာလား”

“အင်း...”

အောင်မြင် မဖြေချင် ဖြေချင်ဖြင့် ဖြေပြီး ဦးဖိုးလူကို ရှောင်ထွက်လာ သည်။ စိတ်ထဲကတော့ မကျေနပ်။

“နေပါဦးကွ”

အောင်မြင် ရပ်လိုက်ရသည်။ ဦးဖိုးလူကို တိတိလင်းလင်းကြီးတော့ မဆန့်ကျင်ရဲ။ ဦးဖိုးလူမှာ ရွာတွင် ဩဇာအာဏာ ကြီးမားသည်။ ပြီးတော့ မအေးတင်၏ အဘိုးလေး တော်စပ်သူ။

“အေးတင်မှာ မပေါ့မပါးဖြစ်နေတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား”

အောင်မြင် ခေါင်းငုံ့လိုက်ရတော့သည်။ စင်စစ် မုဆိုးများသည် ဇနီး သည်တွင် ပဋိသန္ဓေတည်ပြီး မပေါ့မပါး ဖြစ်နေပါက တောပစ်ခြင်းအလုပ်ကို ရှောင်ထားရသည် မဟုတ်လား။ အခုတော့ အေးတင် ကိုယ်ဝန်ရှိတာမှ အောင်မြင်သည် မျောက်သားကို အာသီသ ရှိလွန်းသဖြင့် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ထွက်ပစ်ပြီးပေပြီ။ ဇနီး ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်း တောပစ်လျှင် သားကောင်မရတတ်ဟု ဆိုသော်လည်း ယခုတော့ အောင်မြင် တစ်ခါပစ်လျှင် မျောက်နှစ်ကောင် အနည်းဆုံး ရ၏။

“မိန်းမ... ကိုယ်ဝန်ရှိနေတုန်း တောမပစ်ရဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူး လား”

“ကျွန်တော် တောင်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီးကို အရက်တစ်လုံး၊ ကြက်တစ်ကောင် ပူဇော် ပ,သပြီး သားကောင် တောင်းထားပါတယ်”

“မင်းကတော့ မုဆိုးစည်းကမ်း တော်တော်မျက်တဲ့ ကောင်ပဲ။ ဟိုတလော တုန်းကလဲ မျောက်ညှိတစ်ကောင် ရေသောက်နေတုန်း မင်း ပစ်တယ်တဲ့၊ မိတ်လိုက်နေတုန်းလဲ ပစ်တာပဲတဲ့၊ သားကောင်တွေ ရေသောက်နေတဲ့အချိန်၊ မိတ်လိုက်နေတဲ့အချိန်၊ ဖီးရှိုနေတဲ့အချိန်တွေမှာ မပစ်ရဘူးဆိုတာ မင်း သိပါ တယ် အောင်မြင်၊ ဒါတွေ မင်း တစ်ခုမှ မလိုက်နာဘူး၊ မင်း ဒီလိုသာ ကြပ်ကြပ်လုပ် တောမှောက်မယ်”

ဦးဖိုးလူက သူ့ကို ရွံရှာဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

အောင်မြင် နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းများတွင် အပြုံးရိပ်က ခိုနားလာသည်။ ဤတော ဤတောင်မှာ တစ်ခါမှ တောမမှောက်ဘူးပါ။ မမှားဘူးပါ။ မျက်စိ လည်း မလည်ဘူးပါ။ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး သူ့ခြေရာချင်းလည်း ထပ်နေပါပြီ။ တောကောင် မရဘူးဆိုတာလည်း မရှိပါ။ သူ မျောက်ပစ်လာတာ အကောင်ပေါင်း ရာနှင့်ချီနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်ပင်လျှင် မျောက် အောင်မြင် ဖြစ်နေပေပြီ။

“အဘက မုဆိုး စည်းကမ်းတွေသာ ပြောနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ”

သူက ပြုံးပြီးလေး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း မသွားစေချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဟင်းစားမရှိတော့ဘူး”

“ငါ့အိမ်မှာ လာယူလေ”

“ကျွန်တော်က မျောက်သားပဲ စားချင်တာ”

ဦးဖိုးလူ လက်လျှော့လိုက်သည်။

အောင်မြင်လည်း စပ်ပြီးပြီးနှင့် ထွက်လာသည်။

အောင်မြင်သည် အတွေးတွေ ဝေရင်းမှ တောင်ယာဟောင်းဘက် တက်လာခဲ့သည်။ ဦးဖိုးလူက မုဆိုးစည်းကမ်းမျက်ပြီး လာမေးသဖြင့် သူ စိတ်ဆိုးမိသည်။ သူ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရသလဲ။ ဒီလို အမေးခံရလျှင် သားကောင် မရတတ်ဟူသော အယူကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် မုဆိုးစည်းကမ်း တွေကို တစ်ခုမျှ လိုက်နာခြင်းမရှိ။ သားကောင်ကတော့ ရမြဲတိုင်း ရနေသည်။ တကယ်တော့ မုဆိုးစည်းကမ်းဆိုတာ အယူသည်းတာတွေပါ။

ဤရွာမှ မုဆိုးအားလုံး တောပိုင် တောင်ပိုင် နတ်တွေကို ယုံကြည်သည်။ တောပိုင် ကောင်ပိုင် နတ်များသည် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်များအပေါ် မျှမျှတတ ဆုံးဖြတ်ပေးသည်ဟုလည်း ယူဆကြသည်။ ထိုအရှင်သခင်များက မပေးလျှင် မည်မျှ တော်သည့် မုဆိုးဖြစ်ပါစေ သားကောင် မရတတ်။ အရှင်သခင်များသည် လူတွေကို တောပစ်ခွင့် ပေးသလို သားကောင်များကိုလည်း အကာအကွယ် ပေးသည်ဟု ဆိုသည်။ သားငယ်အား နို့တိုက်နေသော မိခင် သားကောင်ကို ပစ်ခြင်း၊ မိတ်လိုက်နေသော သားကောင်ကို ပစ်ခြင်း၊ အရွယ်မရောက်သေးသော သားကောင်ကို ပစ်ခြင်း စသည်တို့သည် သားကောင်များ၏ မျိုးဆက် ပြန့်ပွားရေးကို ထိခိုက်သည်။ မျိုးတုံးနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်သခင်တွေ မကြိုက်။

အောင်မြင်သည် မျောက် တစ်မျိုးတည်းကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ပစ်နေသူ ဖြစ်သည်။ မုဆိုးစည်းကမ်းအရဆိုလျှင် သားကောင် တစ်မျိုးတည်းကို ထာဝရ ပစ်ခတ်ခွင့်မရှိ။ မုဆိုးတိုင်း သားကောင် မရတတ်။ ဤသည်မှာ အရှင်သခင် တွေက အလှည့်ကျ ပေးသနားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သားကောင်တစ်မျိုး တည်းကိုလည်း အရှင်သခင်တွေက ပေးသနားမည် မဟုတ်။ အပြစ်ရှိသော သားကောင်များကိုသာ တရားမျှတစွာ စီရင်ပြီး လူသားလက်ထဲ ထိုးအပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်မြင် ပြီးလိုက်သည်။ အားလုံး အယူသည်းတာပါပဲ။ သူသည် သားငယ်အား နို့တိုက်နေသော မျောက်မကြီးတွေကို မကြာခဏ ပစ်ခတ်ဖူး သည်။ မိတ်ဆိုး မျောက်ငယ်ကလေးတွေကို ဖမ်းသည်။ အိမ်မှာ ခဏမွေး ထားပြီး မြေပြန့်ကို ဆင်းရောင်းသည်။ ဤရွာမှာ မျောက်သား ရောင်းလို ကတော့ ပိုက်ဆံရမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မျောက် မမွေးကောင်းဟုဆိုသော် လည်း မွေးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ ဘာမှမဖြစ်။ သားကောင် မရတာလည်း မရှိ။ မျောက်သာ ပစ်၊ ရကို ရ၊ရမည်။

အရှင်သခင်တွေကပဲ မျောက်တွေကို မျက်မှန်းကျိုးနေလို့လား မသိ။

အောင်မြင်မှာ အများနှင့်စာလျှင်တော့ ဆင်းရဲပါသည်။ တောင်ယာ ခုတ်ရသည်။ ထင်းခုတ်ပြီး မြေပြန့် ဆင်းရောင်းရသည်။ မျောက်ပဲ ပစ်သူမို့ အခြားသူတွေလို ငွေကြေးမရွှင်ပါ။ အခြား မုဆိုးများက သားကောင်အစုံ

ပစ်သည်။ စားလို့ ပိုသည့် အသားကို ရောင်းသည်။ ချိုတွေ သားရေတွေကိုလည်း ရောင်းသည်။ အောင်မြင်မှာတော့ မျောက်သားကို မရောင်းနိုင်ပါ။ ပစ်လို့ ရသည့် မျောက်သားကို စားမည်။ ပိုတာကို ကျပ်တင်ထားမည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း စားမည်။ ကုန်လျှင် ထပ်ပစ်မည်။ သို့ကြောင့် သူများလို ငွေအနည်းအကျဉ်း ပို မသုံးရတာလောက်တော့ ရှိပါသည်။

အောင်မြင် အတွေးနှင့် လှမ်းလာစဉ်မှာပင် တောက နက်သည်ထက် နက်လာသည်။ အောင်မြင်သည် မျောက်များ ကြိုက်သည့် သီးစားပင်တစ်ပင် ရှိရာကို မှန်းပြီး သွားနေသည်။ ရိုးလေးတစ်ခုကို ကျော်သည်။ တောင်ကုန်း ပေါ်ကို တက်သည်။ လျှို့ဝှက် ဆင်းသည်။

“ဝေါင်း...”

အောင်မြင် ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

ချေဟောက်သံပါ။

သူနှင့် ခြေလှမ်း ၅၀-ခန့်အကွာက ချေဟောက်သံဖြစ်သည်။ သူ အသာလေး ဝပ်ချပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ချေပေါက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပစ်ချလိုက်လျှင်တော့ အပိုင်ပါပဲ။ ချေပေါက်ကြီးသည် သူ့ကို မမြင်ပါ။ ချေ တစ်ဆယ်၊ ဒရယ် အစိတ်တုံး၊ အချိန် တစ်ဆယ် မထွက် သည့်တိုင် ရှစ်ပိဿာ ကိုးပိဿာတော့ စီးမည့် ချေပေါက်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဝမ်းတွင်းသားကို ချက်ထား၊ တစ်ပိဿာလောက်ကို နေ့ဖို့ ညစာ အခြောက် လှန်းထား၊ ဟိုပေး ဒီပေးနှင့် ငါးပိဿာလောက် ကျန်တာကို ရောင်းလျှင် တစ်ပိဿာ ၁၂ ကျပ်မို့၊ ငွေ ၆၀ ကျပ်တော့ ရမည်။ သားရေကို ငါးကျပ်နှင့် ရောင်းနိုင်သည်။

အောင်မြင် သီးစားပင်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်လိုက်သည်။ မဝေးတော့ပါ။ မျောက်ညိုအုပ်တစ်အုပ်၏ အသံကိုပင် ကြားနေရပေပြီ။ အောင်မြင်သည် ချေပေါက်ကြီးကို မပစ်ဘဲ ဆက်ထွက်လာသည်။ မျောက်ညိုများကို သူ လက် အလွတ်မခံနိုင်ပါ။ မျောက်သွေးတွင် မျောက်ညိုသွေးက မျောက်လွှဲကျော်သွေး ထက် ပို၍ အရသာရှိလှသည်။ မျောက်သားကိုသာမကပါ မျောက်သွေးကိုလည်း သူ ခုံမင်သည်။

သူ မျောက်ညိုတစ်ကောင်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

မျောက်ညိုမှာ မြေပေါ်ကျသော်လည်း မသေပါ။ ပြေးလည်း မပြေးနိုင်ပါ။ မြေပေါ်မှာသာ တစ်ခဏ အော်ပြီး လူးလိုက်နေရသည်။ အောင်မြင်သည် မျောက်ညိုနား ပြေးသွားလိုက်သည်။ သေနတ်ကို ချသည်။ အမဲလိုက်ခားကို ထုတ်သည်။ မျောက်ညို၏ လည်ပင်းမှ သွေးကြောကို ဖားဖြင့် လှီးဖြတ်ပြီး သည်နှင့် သူက ပါးစပ်ဖြင့် ငုံလိုက်သည်။ မျောက်သွေးများမှာ သူ့လည်ချောင်းထဲကို ပန်းထွက်လာပြီး ပူနွေးသွားစေသည်။ မျောက်ညိုက ရုန်းကန်သည်။ သူ့ဆံပင်တွေကို ဆွဲဆောင်သည်။ ကျောပြင်ကို ကုတ်ခြစ်သည်။ သူက အတင်းဖက်ပြီး ချုပ်ကိုင်ကာ သွေးကို စုပ်ယူနေသည်။

မျောက်ညို သေဆုံးသွားသောအခါ သွေးတွေလည်း စဲသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ သူက မျောက်သေကို လွှတ်ချသည်။ သူ့ပါးစပ်မှာ ပေနေသည့် မျောက်သွေးတွေကို သုတ်သည်။ မျောက်သွေးကို ဤကဲ့သို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မည်သူများ သောက်နိုင်ပါမည်နည်း။ အောင်မြင် များစွာ ကျေနပ်နေသည်။

X X X

(၅)

အောင်မြင်သည် မျောက်သေ နှစ်ကောင်ကို တုတ်နှင့်လှိုပြီး ထမ်းလာသည်။ အိမ်ရောက်ခါနီးတွင် သူ့နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လာသည်ဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။ ခြေသံလိုလိုလည်း ကြားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ နောက်ကို ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မျောက်ကြီးတစ်ကောင်။

မျောက်ကြီးတစ်ကောင်က သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ မျောက်သေတွေကို ကမန်းကတန်း ပစ်ချပြီး တူမီးဖြင့် လှည့်ချိန်လိုက်သောအခါ မျောက်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ မျောက်ကြီးသည် အသံမကြား ဘာမကြားနှင့် မျောက်သွားပေပြီ။

အောင်မြင် ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။ ကျောထဲက စိမ့်သွားသည်။ သူ ဤကဲ့သို့ ကြုံရသည်မှာ သုံးခါရှိပြီဖြစ်သည်။ သူ တောလည်ရာမှ

ပြန်လာတိုင်း နောက်က တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခြေသံလိုလို ကြားသည်။ လှည့်ကြည့်လျှင် မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်မည်လုပ်သောအခါ မျောက်ကြီးသည် မျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။

အောင်မြင်က အားတင်းလိုက်သည်။ ခါတိုင်းနေတွေတော့ သူ ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး ပြန်လာသည်။ ယခုတော့ သူ မပြန်နိုင်ပါ။ သူ့နောက် လိုက်နေသည့် မျောက်ကြီးကို မရမက လိုက်ပစ်မှ ဖြစ်မည်ဟု သူ စဉ်းစားမိလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ပြန်လှည့်သည်။ ခြေရာခံ လိုက်မည်ဟု စဉ်းစားသည်။ မျောက်ကြီး ရပ်နေသည့်နေရာကို သွားကြည့်သောအခါ မည်သည့်ခြေရာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

အောင်မြင် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်တော့၊ သူ့နားထဲမှာ ဆူဝေလာသည်။ ဆူဝေလာသည့်အသံများမှာ မျောက်အော်သံတွေ ဖြစ်သည်။ မျောက်အုပ်ကြီး၏ အသံတွေ ဖြစ်သည်။ သူက သစ်ပင်တွေကြားထဲကို ကြည့်သည်။ မည်သည့် အကောင်ပလောင်မျှ မမြင်ရ။ သူ ချောက်ချားလာသည်။ အောင်မြင်သည် မျောက်သေ နှစ်ကောင်ကို ထမ်းပြီးနောက် ရွာဆီသို့ ပြေးလေတော့၏။

ရွာအဝင်ကျမှ စိတ်အေးသွားရသည်။

အောင်မြင် အမောဆိုနေသည်။ ရင်ထဲက တလုပ်လုပ် တုန်နေသည်။ ထို့နောက် သရက်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ အမောဖြေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်မြင်၊ မင်းက ထိုင်နေ၊ ဟိုမှာ မင်းမိန်းမ မွေးနေပြီ”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောသွားသဖြင့် အောင်မြင် ဝမ်းသာအားရ ခုန်၍ထသည်။ မောတာ ပန်းတာတွေ ပျောက်သွားသည်။ မျောက်သေနှစ်ကောင်ကို ထမ်းလျက် အိမ်ကို အသွေ့နှင်သည်။ သူ့တံအိမ်လေးတွင် မိန်းမအချို့ ရောက်နေကြသည်။ အရပ် လက်သည်ကြီး၏ အသံကိုလည်း ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနှင့် ကြားရသည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမ မွေးပြီဆို”

သူ့အသံကြောင့် မိန်းမအချို့က လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ အချို့က နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ မဲ့သူက မဲ့သည်။ အောင်မြင်နားထဲ ကလေးငိုသံ ဝင်လာသည်။

“ယောက်ျားလေးလေ၊ နင့်အကောင်တွေကို ထားခဲ့စမ်း အောင်မြင်၊ ဟိုက သွေးနုနု သားနုနုနဲ့”

အောင်မြင် ပျော်သွားသည်။ သူ့မှာ ကလေး မရှိသေး၊ ယခု ရမည့်ရတော့ သားယောက်ျားလေး၊ သူ အိမ်ပေါ် ပြေးတက်သည်။ မီးနေခန်းထဲ ဝင်သည်။ အေးတင်ကို အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ခုမှ လွန်မြောက်သွားသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် တွေ့ရသည်။ သို့သော် မျက်လုံးက မဖွင့်၊ မွေးတုန်းက နာလို့များ ငိုရသလား မသိ၊ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်စတွေကို တွေ့ရသည်။

“ကလေးရော”

“ဟိုမှာ...”

အရပ်ဝန်းဆွဲ လက်သည်ကြီးက မေးငေါ့ပြသဖြင့် အနီးဖြင့် ထွေးထား သော ကလေးကို သူ ကောက်ချီဟန် ပြင်လိုက်သည်။

“အမယ်လေးဗျ...”

ကလေးမှာ သူနှင့် မတူပေ၊ သူ့အမေနှင့်လည်း စိုးစဉ်းမျှ မတူပေ၊ ကလေး၏မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမွှေးတွေ ပေါက်နေသည်။ မွေးကာစ ပေမယ့် နဖူးမှာ အရစ်တွေ ပေါ်နေသည်။ မျက်ခုံးထူထူနှင့် မျက်လုံးတွေက ဝေးပြီး မျက်ခွံက မိုနေသည်။ နှာခေါင်းက လန်ပြီး ပြားနေသည်။ နှာသီးများ မပေါ်၊ အပေါက်တွေသာ ပေါ်သည်။ ပါးစပ်ကျယ်သည်။ သွားဖုံးက ကြီးလွန်း သည်။

“ဒါ...ဒါ လူမဟုတ်ဘူး၊ မျောက်...မျောက်ကလေး၊ ဒါ ငါ့ကလေး မဟုတ်ဘူး”

အောင်မြင်သည် မျောက်နှင့်တူသော သားငယ်ကိုကြည့်ပြီး သွေးပျက်သွား သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ မထနိုင်တော့၊ တစ်ပတ်လုံး အများတက်ပြီး ကယောင် ကတမ်းတွေ ပြောသည်။ အချို့က တောမှောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ အောင်မြင် နာကျည်းစွာ အော်ဟစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားသည့်နေ့မှာပင် ကလေးလည်း ဆုံး သွားသည်။ မအေးတင်သာ သွေးနုနု သားနုနုနှင့် ကျန်ခဲ့ပါတော့၏။

အောင်မြင်ကား သူ့ အကုသိုလ်နှင့် သူ သွားပေပြီ။

အေးတင်အတွက်တော့ ပူစရာမလိုပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူတို့ရွာတွင် အေးတင်လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချောချောမောမော မုဆိုးမလေးတစ်ဦးအား စောင့်ရှောက်ချင်သူ ကာလသားများမှာ တစ်ယောက်မက ရှိနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

တင်သန်းဦး

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂစင်း

၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ မေလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၉)